

Antonín Pončík

N A D Ě J E **i pro ty, kteří už** **propadli beznaději**

Lidská síla, jejíž existence zůstává tajemstvím

Milan B. Havlín

MBH

*Lidská síla,
jejíž existence zůstává tajemstvím*

Milan B. Havlín

© Milan B. Havlín
© Nakladatelství Atelier IM Luhačovice - r. 2007
ISBN 978-80-85948-64-8

N A D Ě J E
i pro ty, kteří už
propadli beznaději

I. SETKÁNÍ S ANTONÍNEM PONČÍKEM.

Abych se seznámil s Antonínem Pončíkem, se kterým už žiji více jak 35 roků ve stejné zemi, Kanadě, k tomu mohlo dojít jen vděk neočekávané návštěvě naší rodinné přítelkyně, Míly Zajícové.

Ne snad proto, že obrovské rozměry Kanady a vzdálenosti mezi jednotlivými městy a vesnicemi, by omezovaly, nebo dokonce znemožňovaly, společenský styk mezi krajany. Hlavním důvodem bylo, že jeho neobyčejné schopnosti nebyly vůbec známy v naší montrealské krajanské společnosti, zatím co v České republice, vzdálené přes 6 000 km, se už v informovaných kruzích vyprávěly legendy o jeho schopnostech. Míla patřila mezi zasvěcence, která si naplánovala setkání s Antonínem pro období, kdy navštíví svoji dceru, žijící v Montrealu.

Měla adresu jeho bydliště a přítelkyně Reginy Beránkové, toužící proniknout do tajemství fyzioterapie, reflexologie, homeopatie a všech těch málo známých tajů nekonvenční léčby.

Míla požádala Reginu o pomoc při hledání této osoby, žijící v nějaké uličce dvoumilionového města. Pro Reginu bylo jediné velkou radostí, že mohla Mílu dopravit do Antonínovy rezidence v západní čtvrti Montrealu.

Po setkání s ním, zhodnocení této návštěvy se probíralo při lahvi homeopatického suchého vína, po celý večer v naší domácnosti.

Jejich vyprávění a hodnocení jeho schopností se stalo pro mne tak přitažlivé, že jsem nabídl pro jejich příští setkání sehrát roli šoféra a dopravit je do jeho rezidence v našem autě. Nemusel jsem je přemlouvat, ba naopak moje nabídka byla přijata s velkou radostí, protože Regina se chtěla osobně přesvědčit o jeho schopnostech a vyzkoušet je sama na sobě. Podrobit se jeho léčebné

MBH

kůře za účelem odstranění bolestí, které při chůzi pociťovala v obou chodidlech.

Antonín odmítal použít svoje schopnosti na člověku, který by po pětáctyřiceti minutové léčebné kůře musel řídit auto. Takový člověk mohl být unavený nebo ospalý a proto moje nabídka byla přijata s radostným souhlasem obou přítelkyň.

Tonda, jak budeme panu Antonínu Pončkoví v tomto pojednání - s jeho svolením - říkat, má výstižně graficky připravené navštívenky (vizitky), které nám umožnily snadno najít jeho rezidenci.

Nebyl jsem v dobré kondici. Po operaci srdce došlo k jakémusi ochrnutí nohou, ve kterém sehrála i podstatnou roli moje cukrovka, kterou jsem léčil denními, vysokými dávkami inzulínu. Řízení auta jsem zvládal perfektně, ale pohybovat se po rovné zemi jsem se mohl jen za pomoci hole a někdy i dvou holí. Vystoupit do schodů nebo překonat vzdálenost 200 kroků, byla pro mne úplná kalvárie. Také z toho důvodu jsem obdržel i cedulku do mého auta pro vozičkáře a mohl parkovat na místech vyhrazených jen pro handicapé.

Nakonec i moje manželka Věra, mající problémy s chůzí, doprovázené bolestmi nohou, se rozhodla nasednout do auta s námi a eventuálně se podrobit léčebné kůře k odstranění bolestí.

Dříve než budu pokračovat ve svém dalším vyprávění, rád bych upozornil, že se záměrně a úmyslně vyhýbám terminologii užívané v lékařství a lékárnictví.

Je to jednak na výslovné přání pana Antonína Pončíka, jednak proto, že já sám toho o medicíně a jejích jednotlivých odvětvích a specializacích, ani o lécích, mnoho nevím.

Mezi dveřmi rezidence nás uvítal vysoký a od pohledu sympatický pán, odhadem přes 50 roků. S Reginou a Mílou se už přivítali jako staří přátelé.

Já sám jsem si byl jistý, že jsem jej nikdy před tím nepotkal, ba ani neviděl.

Po odložení obuvi a svršků v předsíni, nás uvedl do nevelkého pokoje s jednoduchým zařízením. Po straně naproti širokému okna stála pohovka -gauč, kam se mohly posadit čtyři osoby a před ní automatické nemocniční lehátko, na které se položí ten, kdo má zájem o Tondovy služby. Lehátko je podobné tomu, které můžeme vidět na operačním sále. Je možné elektrickým zařízením měnit jeho polohu i výšku (obr. 1,2,3,4 - str. 81,82).

Naproti vchodu, oddělenému od předsíně pouze plastickými závěsy, stojí prosklená police s jednoduchou dekorací a nápísem jak dlouho trvá jedna procedura a kolik stojí.

V rozích pokoje, po obou stranách police, stojí dva hermeticky uzavřené skleněné hranoly, rozměrů asi 30 cm x 30 cm, přibližně 60 cm vysoké. Na pravé straně, uvnitř, na hrotu tyčinky zakotvené ve středu dna, je zavěšeno drůbeží pírkó.

Z hranolu jsou vyvedeny dva vodiče, každý zakončený oválnou deskou, ve velikosti lidské dlaně.

Po levé straně police stojí podobný, skleněný, hermeticky uzavřený hranol s dvojitými skleněnými stěnami. Jakoby uvnitř většího hranolu byl uložen druhý, poněkud menší. Ten však nemá vůbec žádné vývody, ani zařízení z venkovní strany. Uvnitř menšího však, místo pírkó je zavěšen suchý list, na kterém zůstala zachována jen jeho nervatúra, zbavená plošně výplně mezi jednotlivými nitkami nervatúry.

Pírkó i list jsou zavěšeny pouze na jedné straně osy, kterou tvoří tyčinka uprostřed.

Že tedy nedávají dojem symetricky vyvážené vrtulky, položené na hrot tyčinky, ale pouze poloviny vrtulky, které, jakoby druhá půlka byla uražena.

Dalším vybavením byla kulatá židlička a malý stolek s informačním materiálem.

Já s manželkou, jsme byli představeni, pouze jmény, bez jakýchkoliv podrobností.

Tonda považoval za svoji povinnost nám sdělit podrobné informace o svojí práci, které Regina s Mílou už zřejmě slyšely při jejich poslední návštěvě.

„Už ve svém mládí, během svého pobytu v Československu, jsem žil v domnění, že mám nějaké problémy s očima.

Když mi bylo asi 10 roků, vypravil jsem se s mým kamarádem Ladou do sadů na kopci nad řekou Dřevnicí, natrhat si třešně. Stál jsem se svou kořistí nahoře a chtěl jsem se rozběhnout za Ladou, který už byl pod kopcem u Dřevky, jak jsme také řeče říkali. A tu se se mnou stalo něco nepředvídaného. Kolem sebe a před sebou jsem viděl všechno v bílém. Ve světle bílém. Něco, jako bych se díval přes akvarium do kterého někdo nalil mléko. Jakýsi průhledný, zředěný mléčný roztok. Lekl jsem se, že mám něco s očima. Za krátkou dobu, minutu nebo dvě, bílá barva zmizela a já viděl okolní krajinu ve všech nádherných letních barvách. Kamarád Laďa už byl dole pod kopcem a já stále ještě nahoře. Seběhl jsem za ním z kopce dolů, ale nikomu jsem nic neříkal, ani Ladovi. Aby si lidé nemysleli, že mám problémy s viděním a očima - a navíc i kvůli tomu, aby se mezi lidmi nerozkřiklo, že jsem šel s Ladou krást třešně.

Při svém styku s lidmi, po svém odchodu do Kanady, když jsem jim chtěl podat ruku, nebo jsem se k nim rukama přiblížil, před očima se mi objevila tato bílá, ale jindy se dokonce změnila i na modrou barvu. A to i tehdy, když jsem se na člověka vůbec nedíval. Nevěděl jsem proč, ale domníval jsem se, že moje dosavadní zrakové potíže se jen zhoršily. Později, když jsem se na to soustředil, jsem zjistil, že bíle vidím tenkrát, když se moje ruce pohybují nad zdravou částí těla, jakmile se však octnou nad místem bolestivým, nebo nemocným, že se změní na modrou. Takovou modř jak ji vidíme na slunečné obloze, světlo modrou.

Jedenkrát ke mně přišla lékařka **Ph.D. Denise Russel** a požádala mne o léčebnou kúru na odstranění bolestí pod levou paží, které ji sužovaly po operaci rakovinného nádoru, který měla v levém prsu. Přišla za mnou celkem 7 x a její bolesti úplně zmizely.

Požádala mě, abych pro ni pracoval v její ordinaci. Přirozeně, že jsem neodmítl. Tak jsem byl představen jednomu univerzitnímu profesoru na montrealské Univerzitě McGill, který se zabývá studiem podobných úkazů v lékařství. Byl to Dr. Bernard Grad.“ Tonda se trochu odmlčel. (Obr.5,6 - str. 83)

„Nebudu vám povídat celou historii. Tak abych to zkrátil, bylo mi řečeno, že mám schopnost použít energii, která by mohla být upotřebitelná ke zbavování bolestí.

A tak jsem to vyzkoušel a opravdu lidé bolesti ztrácejí, zvláště ti co mají problémy s páteří, klouby a nervové bolesti. Diabetici se zbavují svých problémů s cirkulací krve. Ale pozor! Mé schopnosti není možné použít v každém případě a nepůsobí na každou osobu! Jsou lidé s problémy, které jí odolávají. Zkrátka to nezabere.“

„A jak to poznáte?“ - ptám se, abych se snad nestal obětí nějakého šarlatána, který by ze mne vytahoval peníze a nakonec mi po roce řekl, že to na mne nepůsobí.

„To se dá poznat. U mě to pracuje takto: u každého člověka vidím bíle. To znamená, že tam je všechno v pořádku. Když nad jeho tělem pohybují rukama, já sebou přenáším, nebo přemísťuji, tu světle bílou hmotu. Jakmile se ruce octnou nad místem, kde je nějaký problém, nemoc nebo bolest, světle bílá barva této hmoty se změní na světlo modrou, podobnou barvě oblohy. Pro mě to znamená, že je v tom místě nějaký problém. Já však nemohu říct jaký.

Tato světle bílá hmota ještě není energií. Ale promění se v energii v okamžiku, když odhalí nějaký problém a změní se ve světlo modrou

Já už zde mám seznam nemocí na které má energie působí. To neznamená však, že když tou nemocí trpíte, že moje energie na vás automaticky zabere. Proč je tomu tak já vám vysvětlit nemohu. Stejně jako nemohu vysvětlit proč a jakým způsobem jiným lidem pomáhá. Já jen vím, že jí mám a že jí mohu použít. A proč jí mám já a ne vy, to také nevím.“

„Ale ani to není tak stoprocentně pravda. Během roků jsem zjistil, že podobnou energii má každý člověk. Ta je však u každého rozdílná a není použitelná ke stejným účelům. U každého člověka je, člověk ji má, ale většina lidí si vůbec neuvědomuje, že ji má a neví k čemu by byla použitelná. Také její síla je u každého rozdílná.“

„To je pěkné povídání, které zavání jakýmsi tajnůstkářstvím nebo i mysticismem, ale pro to vy nemáte ty nejmenší důkazy. To je jako, já mám duši, vy máte duši. Já mám duši zašpiněnou od hříchů a vy máte duši čistou, vděk vaší energii a všemu tomu dobrému k čemu ji používáte. Ale ukažte mi tu moji špinavou, nebo tu vaši čistou duši! A to když vám řeknu, tak jste v koncích.“ -Pustil jsem se do něj, až jsem si uvědomil, že bych ho mohl nazlobit tolik, že by mi mohl odepřít vyzkoušet jeho metodu. A tak jsem zabrzdil.

„A tak to zase ne!“ Ohradil se Tonda.“To já bych velice nerad do toho pletl Pána Boha. Ten v mém případě s mou energií nemá nic společného. To je věc vyloženě hmotná, jako je třeba elektřina, nebo radiové vlny. A proto také ji lze objevit, zjistit. To co vidíte tady, ty skleněné krychle, to jsou právě přístroje, které jsem sestrojil na zjištění té energie. Podívejte se“...

Tonda se přiblížil k přístroji v pravém rohu místnosti a natáhl ruce nad oba póly umístěnými nad trubkami vodičů před hranolem.

A Světe zboř se! Pírko ve skleněném hranolu se pomalu začalo otáčet nad osou tyčinky. Tonda dal ruce blíže k pólům a rychlost se zvětšila, vzdálil se od pólů a rychlost otáčení se zpomalila.

Nemohl jsem uvěřit, že to je pravda. Možná jsem si jen nevšimnul, že se dotknul nějakého kontaktu a takto nás zde ohromuje, nebo ohlupuje.

Spustil ruce podél těla a pírko se okamžitě přestalo točit, „Takovou schopnost máte i vy. Běžte to zkusit!“, - vyzval mě.

„Proč ne?“ Zvedl jsem se z gauče a přiblížil jsem se ke skleněné bedýnce. Ruce jsem dal asi třicet centimetrů nad póly. Pírko se ani nehnu.

„Blíže k plotýnkám,“ pobídl mě Tonda.

Dal jsem ruce těsně nad póly a pírko začalo kroužit. Ne tak rychle jako Tondovi, ale kroužilo. Vzdaloval jsem ruce od pólů a přibližoval a rychlost kroužení se zvyšovala a zpomalovala.

Jako by i moje sebevědomí s tímto úkazem vzrůstalo! Vždyť já mám také tuto schopnost!!!

A Věra to vidí a její přítelkyně také. No to je nádherné.

„Tak vidíte, že tu schopnost máte a dost silnou. Jsou však i takoví, kteří si myslí, že jí mají tolik, že s ní mohou léčit a uzdravovat a když jsem je změřil, pírko se skoro nepohnulo. Bylo to velice slabé.“

„Ale já ji mám. A k čemu ji tedy mohu použít?“

„Je pravda. Vy ji máte, ale nevíte k čemu jí použít. To však nevím ani já. Takovou mašinu, která by mi řekla o jaký druh schopnosti se jedná a k čemu je použitelná, jsem dosud nevyrobil. Ale kdo ví?--- Možná někdy v budoucnosti... A co děvčata, ta to nechtějí zkusit?“

Nemuseli jsme je přemlouvat. Pírko se jim točilo také.

„To by snad pro začátek stačilo. Nyní, abyste věděli jaká je moje praxe---. Já používám svoji energii pouze na lidech, u nichž mám jistotu, že na ně působí.

Proto první schůzka s nimi je zdarma. Při ní já zjistím, zda-li moje energie účinkuje. V případě že ano, může si takový člověk se mnou dohodnout telefonem schůzku, která by ho měla zbavit zmíněných problémů a bolestí. Tato schůzka trvá 45 minut, kdy se mu po celou dobu věnuji, působím na něj svými schopnostmi. Při tom se s ním mohu bavit, žertovat, protože myšlenkově se na něj nemusím nijak soustředit. To není žádná hypnóza. Nepůsobím hlavou nebo myšlenkami, ale energií, která vyzařuje z mých rukou. Člověka na kterého svou energií působím, se za celou dobu rukama nedotknu. Jen se rukama pohybuji nad bolestivými částmi jeho těla.

A za tuto službu mi takový člověk musí zaplatit a já mu vystavím potvrzení na odpis z daní.“

„A tak to zkuste se mnou!“, vyzval jsem Tonda.

Položil jsem se na operační lůžko a Tonda si mě vyzvedl do pohodlné výšky, aby mohl stát vzpřímený vedle lůžka a ruce mohl mít 20 až 30 cm nad mým tělem.

Soustředil se na moje nohy. Aniž bych ho o čem informoval, hned mi ohlásil:

„Á, vy jste diabetik! No tady je to ale pořádně ucpané!“ Měl pravdu moje šlapky jsem měl po operaci srdce naprosto necitlivé. Jak kdyby v nich neproudila krev. „Ale to vám dám do pořádku. Takových diabetiků jsem zde měl desítky. Zvedněte nohu! A teď druhou! Která je těžší?“

„Pravá.“

„A teď dávejte pozor. Cítíte něco?“

Tonda se se svými rukama zaměřil na moje šlapky a kotníky. Jakoby do nich chtěl nacpat svou energii. Po chvíli jsem cítil,

jako by z jeho rukou se rozzála nějaká neviditelná infračervená lampa a její teplé paprsky zahřívaly moje šlapky a kotníky.

„Cítím teplo, intenzivní teplo! To je nádherné! To se mi nikdy v životě nestalo!“ Jásal jsem. Byl to nádherný pocit! Ta energie musí existovat! Ne už nikdy nezapochybují!

„A kde to cítíte?“

„Na šlapkách, až nad kotníky!“

„Tak budem pokračovat: Zacpané to máte, ale já vás z toho dostanu!“ Říká mi to s takovou jistotou, že o tom vůbec nepochybují,

Rozproudil mě krev až nad kolena. Moje stále studená kolena se konečně rozehrála, aniž by se jich někdo dotknul.

Skončili jsme, dohodli si schůzku na 45 minutovou léčebnou kúru asi za 3 týdny.

Já opustil lůžko a moje místo zaujala Regina, aby prodělala svou 45 minutovou kúru se svými nohami a trojklanným nervem.

Během celého období cítila jakousi lehkou elektrizaci ve svých končetinách. Během celé třičtvrtě hodiny její léčebné kúry, jsme se s Tondou velice příjemně bavili o jeho osudech, životních událostech a zkušenostech.

Ze dveří jeho rezidence jsem vyběhl po schodech k autu, aniž bych si uvědomil, že jsem se sem dobelhal za podpory hole, kterou jsem u něho zapomněl a musel se pro ni vrátit.

S lidmi, kteří na mně pozorovali tuto nečekanou změnu jsem pak mluvil jako o zázraku.

I když Tonda zázraky nedělá, ale pouze používá své schopnosti a svoji energii

Protože na zázraky nevěří, ani nad nimi nepřemýšlí.

II.

Lidé, zaujatí starostmi všedního života, péčí o rodinu a její zabezpečení, si ani nemají čas uvědomit, jak jejich život už od narození, je ovlivněn okolními vlivy, mezi kterými jednu z podstatných rolí hraje politický a hospodářský život v jejich zemi a historické období, ve kterém se narodili.

S hlubokou úctou musíme sklonit hlavu před paní Lucíí Gonzálesovou, později Pončíkovou, maminkou Antonína Pončíka. Tato, tehdy mladá dívka, plná snů a ideálů, narozená a žijící ve Španělsku, se provdala za mladého statečného Španěla, který nechtěl a nemohl nečinně přihlížet ke zločinům generála Franca a jeho nacisticky orientované armády, vedoucí nemilosrdnou občanskou válku v první polovině dvacátého století ve Španělsku.

Manžel paní Gonzales byl frankovými žoldnéry dopaden a popraven. Paní Gonzales zůstala osamělá se dvěma dětmi, Františkem a Emilem a třetí se hlásilo k životu, zatím nenarozená dcerka Dolores.

Jediná cesta k životu bez problémů, vedla přes hranice do sousední Francie.

Zoufalá matka, zdrcená popravou svého druhá, připravená však pro své děti obětovat vše, včetně vlastního života, se rozhodla k tomuto kroku. Se svými drobátky přešla šťastně hranici a objevila se na území Francie.

Francouzi však uprchlíky ze Španělska nenechali svobodně žít v jejich zemi, ale soustředili je v internačních táborech. Jedním z nich byl v Camp de Gura a druhý v St-Cyprien, kde rodina mohla pokračovat s menším nebezpečím a většími nadějemi, v životě hodném lidské důstojnosti.

Tam se s ní mladý Antonín Pončík (nar. 5. února 1908), pozdější otec našeho Antonína, setkal a seznámil.

Otec Antonína Pončíka už měl za sebou celou vlastní křížovou cestu, která se stala příčinou hluboké náklonnosti k tragickému osudu mladé Lucie (nar. 1909) a jejich třech potomků. Náklonnost později vyrostla v obdiv, nakonec v hlubokou lásku, kdy Antonín Pončík nabídl Lucii nejen stát se jejím druhem, ale rozhodl se stát se i otcem nešťastných sirotků. Toto rozhodnutí ovlivnilo život obou a také celé rodiny. Život ve Francii probíhal podstatně klidněji a šťastná dvojice se mohla bez problému věnovat výchově dětí a zajištění existence celé rodiny

Po propuštění z internace se manželé usadili ve Francii ve vesnici Vimoutiers, jižně od Lisieux v Normandii. Otec se věnoval krejčovskému řemeslu a matka pečovala o domácnost.

(2. světovou válku rodina ve Francii přežila, aniž by upoutala pozornost jak nacistů, tak i jejich francouzských kolaborantů.)

A rodina se začala rozrůstat. Ze tří dětí z prvního svazku, Frantovi (nazývanému ve Francii Pancho), Emilovi (Emilio) a Dolores (v ČSR nazývaná Dola), se rodina rozrostla o další tři: Antoianette, v rodině nazývaná Tonička, prvorozená z rodiny Pončíků.

17. března 1944 došlo v Pončíkově rodině k další velké události. Narodil se další syn, o kterém rodiče rozhodli, že ponese jméno po otci. A také byl 2. dubna 1944, pokřtěn v katolickém kostele ve Vimoutiers, po otci Antonín. Toto jméno už od samého mládí však bylo zaměněno za zdobnělinu Toník a nebo později za zkratku Tonda, jak jej jeho přátelé oslovují dodnes.

Poslední, kdo rozšířil rodinu na šest dětí, byla nejmladší Lucrecie, v rodině nazývaná Lukra.

Starší děti navštěvovaly francouzské školy. Všechny děti hovořily perfektně španělsky - po mamince, ty starší, Franta-Pancho a Emil-Emilio, ještě navíc také francouzsky.

Touha po domově byla u otce Pončíka silná, zvláště když viděl, že jeho rodná řeč není dosud v jeho potomstvu vůbec zakoreněna a naděje, že by ji zvládli ve Francii jen v rodinném prostředí, byla mizivá.

A tak, po náležitém zvážení všech možných kladů a záporů, se rozhodl vrátit se domů a s celou rodinou se přestěhovat do ČESKOSLOVENSKÉ REPUBLIKY.

K uskutečnění svého záměru si, bohužel, vybral nešťastné období. 22. června 1949, kdy přes hranice Československé republiky se tisíce českých občanů pokoušelo republiku opustit a za velice riskantních podmínek uprchnout přes hranice na Západ a dostat se aspoň do té Francie, odkud on odchází. Lidé ohrožení nedávno nastolenou komunistickou diktaturou, opouštěli republiku i za cenu toho, že nenajdou jinde uplatnění nebo zajištění svojí existence, než ve službě ve francouzské Cizinecké legii. I takovému tvrdému životu dávali tenkrát českoslovenští občané přednost, před životem v komunistickém ráji.

Rodina se usadila ve Zlíně, ve městě proslaveném na celém světě svým obuvnickým průmyslem, založeným Tomášem Baťou, jehož sociální přístup, výrobní postup a ekonomické principy, po jeho tragické smrti při letecké katastrofě (1932), rozvinul jeho bratr Jan Antonín Baťa (nar. 9. května 1889), v řadě států na evropském, americkém, asijském i africkém kontinentě, kde jsou dosud inspirací moderních podnikatelů a ekonomů a předmětem studia na mnoha ekonomických fakultách. V té době však název města Zlín byl vymazán z učebnic českého zeměpisu a byl přejmenován po prvním komunistickém prezidentovi.

Mladý Tonda začal navštěvovat první třídu obecné školy ve Zlíně. Žádnou pozornost na sebe neupoutal. Byl nejmenší mezi svými spolužáky a také nejhubenější. Naděje na úspěch ve rvačce mezi odrostlými jihomoravskými cvalíky, nebyla žádná. A zúčastnit se aspoň klukovských hádek a dohadů bylo také vyloučeno. Tonda totiž nemluvil česky. Měl sice jinou přednost, že ve svých šesti letech ovládal španělštinu, ale tou nemluvil zase nikdo nejen ve třídě, ale na celé škole.

A tak nejen první dny, ale i první roky v české škole, byly pro Tonda podstatně těžší, než pro ostatní spolužáky. Zvládnout učební látku a dobře jí rozumět, vyžadovalo daleko více úsilí a soustředění.

A právě tyto vlastnosti mu zůstaly a vydatně mu pomáhaly při pozdějších studiích na odborných školách a v zaměstnáních.

Jako dítě se bavil chůzí na chůdách. Na chůdách byl nejen obratný, ale i rychlý.

Jinou jeho zálibou byla jízda na kole. Bylo to v době, kdy jízdní kolo bylo pro většinu dětí nedostupné. On však už byl vlastníkem tohoto dopravního prostředku. A mnoho kamarádů z celé ulice zvládlo jízdu na kole vděk přátelství s Tondou, který jim svoje kolo rád půjčil.

„Vzpomínám si na jednu příhodu ze svého mládí, které jsem však já, v té době, nepřikládal naprosto žádnou důležitost“. – říká mi Tonda. „Měl jsem kamaráda stejného věku jako já. Mirek Petlachů se jmenoval. Ten se mi svěřil, že má velice často bolesti hlavy. Když ale dám svoje ruce nad jeho hlavu, že ho hlava bolet přestane. A tak jsem mu takto od bolestí pomáhal. Ale to jsem bral jako zábavu, ne že bych snad opravdu věřil, že jde skutečně o něco vážného. Prostě jsem mu zamával rukama kolem hlavy a dál nad tím nepřemýšlel. Mirek později zahynul při tragické železniční nehodě, takže jsem i já na tyto události zapomněl.“

Když tatínek Tondovi svěřil svůj ruský fotoaparát Ľjubitel, stalo se fotografování jeho dalším koníčkem. Nejen že zvládl manipulaci s aparátem, ale naučil se i vyvolávat filmy a dělat fotografie, kopie i zvětšeniny.

Když jeho otec dělal tlumočníka nějaké delegaci z Mexika, jeden z jejích členů mu půjčil tranzistorové radio. Nemohl mu udělat větší radost. Vždyť kouzlo rozhlasového vysílání a všechna tajemství tohoto oboru jej přitahovaly už od nejútlejšího mládí.

Proniknout do tajemství elektroniky už nebylo pouhým koníčkem. Ale stalo se Tondovou vášní.

Ve svých 10ti létech sestavil sám svoje první radio-kristalku. V 11ti létech se pustil do konstrukce prvního radia dvoulampového, kde tehdy používal lampy EF22, EBL21 a usměrňovačku AZ12.

Po skončení základních škol, odejel Tonda studovat na Odborné učiliště spojů do Ostravy-Vratimova. Jeho profesor fyziky ho považoval za nejlepšího žáka ve třídě. Skončil studie jako spojařský technik a byl hned zaměstnán jako poručáč v rozhlase po drátě v Ostravě na Mlýnské. Spojářina se stala jeho specializací.

Této vášni zůstal věrný až do dnešních dnů a jak později uvidíme, že s úspěchem i dnes, vedle svých mimořádných schopností, využívá i posledních poznatků v oboru moderní elektrotechniky k sestavení přístrojů, které dokazují existenci lidské energie a dokonce její sílu i detektují.

Z Ostravy se Tonda vrátil znovu do Zlína, kde mu bylo nabídnuto v Divadle pracujících odpovědné místo zvukového technika.

V té době přijela skupina techniků z podniku Tesla zařídit instalaci nahrávacích zařízení v oddělení nahrávacího studia. Přirozeně, že Tonda tato technika zaujala natolik, že se rozhodl

tesláckým specialistům při instalaci pomáhat. Jejich reakce byla taková, že nabídli Tondovi zaměstnání v podniku Tesla jako montér elektroakustiky. Přirozeně, že neodmítl.

Jezdil po Československu, aby montoval. Na první montáže byl poslán na Slovensko. Nejdříve instaloval Studio v Bratislavě. Po skončení instalace byl poslán do Košic. Po splnění svého úkolu jej Tesla poslala do Plzně nainstalovat mixační stoly a distribuční panely a uvést do provozu plzeňský rozhlas, vybavený novou vysílací aparaturou.

V té době už také hrál výborně na kytaru a byl proto zařazen do hudebního souboru.

A tak Tonda nejen hrával, ale i tančil. Jeho nejoblíbenější hudební skupinou se stali Beatles.

Politika Tonda nikdy nezajímala. --- Až do doby, kdy Československo okupovala sovětská Rudá armáda. Lidé tušili, že politické změny a uvolňování v době pražského jara tímto zásahem skončily a režim se znovu vrátí k politice tvrdé diktatury, ve které bude pro toho kdo touží žít a tvořit svobodně, těžké žít a přežít.

Tonda se nakonec rozhodl, ve svých 25ti létech, podniknout cestu opačným směrem než jeho otec před 20ti léty. Opustit Československou republiku, která nebyla jeho rodnou zemí i když se k němu nikdy macešsky nezachovala a vrátit se zpět do svobodného světa. Se svými perfektními znalostmi dvou jazyků, učinit takové rozhodnutí, bylo pro něj podstatně lehčí, než pro toho, kdo ovládal jenom češtinu a namířil si to stejným směrem jako Tonda.

Republiku opustil 20. března 1969 směrem do Belgie, odkud se pak vrátil do západního Německa, kde byli soustředěni s ostatními uprchlíky z Československa v Norimberku, v táboře FURTZ, kde musel po nějaký čas zůstat.

Jeden rok po jeho odchodu za hranice, jeho otec ve Zlíně umírá (+1970) ve věku 62 roků. Matka jej přežila. Po pádu komunistického režimu v Československé republice, (1989) zemřela ve Zlíně v roce 1993, ve věku 83 roků.

Z Německa Tonda odlétá do Kanady, kam přiletěl 19. června 1969 na letiště do Montrealu, kde začal svůj nový život. V zemi svobodné, demokratické a mírumilovné, která mu dávala všechny možnosti k rozvoji jeho osobnosti, schopností a talentu a k dalšímu prohloubení jeho odborných znalostí a vědomostí.

V té době si však stále myslel, že jeho životním cílem je a zůstane svět techniky a elektrotechniky. Netušil dosud, jak velkého překvapení se v tomto novém světě dožije a do jaké vyjímečné posice jej osud předurčil.

III.

Po svém příletu do Kanady byl Tonda Pončík velmi příjemně překvapen pohostinností, kterou Kanada nabídla politickým uprchlíkům z Československa, okupovaného ruskou komunistickou armádou.

Bylo jim umožněno obdržet od státu bezúročnou půjčku na zakoupení letenek pro celou rodinu ze země, ve které se nacházeli po svém útěku z Československa k cestě přes oceán, do Kanady, země, která tenkrát otevřela dveře všem, kdo v té době o trvalé usazení v Kanadě projevili zájem. Půjčka byla splatná teprve až “dlužník”, - většinou otec rodiny, nebo jednotlivec, pokud byl sám-, měl zaměstnání, které mu umožňovalo měsíčně splácet určitou částku na zaplacení půjčky.

Na letišti v Montrealu na přilétající uprchlíky čekal emigrační úředník, kterého doprovázel překladatel nebo tlumočnice, mluvící česky nebo slovensky.

Hned pro první noc měli všichni zajištěný nocleh ve slušném, menším hotelu na ulici Jeanne Mance.

Rodinám s dětmi nabídl emigrační úředník peníze na zakoupení večere.

Druhý den dostali čeští političtí uprchlíci základní informace na emigračním úřadě, poukázky na nezbytné oblečení, ubytování ve velmi pěkném, zařízeném bytě, spolu s poukázkou na nákup nezbytného kuchyňského nádobí a základní sociální finanční podporu, jako kterýkoliv kanadský občan. Navíc byli ihned zařazeni do orientačních kurzů, kde jim přednášeli česky a slovensky mluvící učitelé o životě v Kanadě, pravidlech, která je nutné respektovat, nutnosti otevřít si vlastní konto v bance a jak to provést.

Dozvěděli se jaká jsou pravidla při hledání zaměstnání, co to je "canadien experience" = kanadská zkušenost, jak se chovat v zaměstnání a jaké jsou sociální služby, kdo, kde a jak může na ně uplatnit své nároky. Jak postupovat při pronajímání bytu a jak postupovat při podpisu jakékoliv smlouvy.

V těchto orientačních kurzech, už od druhého dne, měli čeští emigranti profesorku francouzštiny, nemluvíci jediné slovo česky, která je velmi rafinovaným a produktivním způsobem učila první francouzské věty, běžně používané ve společnosti.

Po skončení těchto orientačních kurzů dostali další šestiměsíční kurz francouzštiny ve specializovaných střediscích, označovaných C.O.F.I., kde měli příležitost zvládnout francouzštinu tak, aby byli schopni se domluvit a organizovat svůj život v Kanadě samostatně, bez cizí jazykové pomoci. Po celou dobu trvání kurzů dostávali plnou finanční sociální podporu, která se rovnala minimální mzdě zaměstnaného dělníka.

Pokud to bylo nutné pro jejich zaměstnání, mohli dostat po dobu dalších 6ti měsíců kurzy angličtiny.

Byla to neočekávaná pomoc od státu, který politickým uprchlíkům z Českoslovenka, v těchto těžkých chvílích jejich života, po sovětské okupaci jejich vlasti v roce 1968, nejen nabídl maximální humanitární pomoc, ale ještě navíc "jim platil za to, aby se naučili mluvit jazykem, kterým se v této zemi hovoří" s příslibem, že po 5ti letech se stanou plnoprávnými občany tohoto státu, pokud o to budou mít zájem a požádají o kanadské občanství.

Stejně jako pro většinu Čechů a Slováků emigrujících do Kanady, byla tato situace velice pozitivně hodnocena i samotným Tondou, který se nesnažil využít, ani zneužít nabízených možností, ale vzhledem ke svým jazykovým schopnostem se snažil co nejdříve zařadit se do společnosti a stát se jejím produktivním článkem.

Začínal svůj nový život v Québequ, ve francouzsky mluvící provincii Kanady a francouzštinu ovládal. Nechtěl žít z podpor, chtěl se živit poctivě se svými vlastními schopnostmi i znalostmi, které získal už dříve, než do Kanady přišel. Byly to bohaté znalosti v oblasti elektroniky. A na těch chtěl postavit svoji kariéru a zajistit si svoji existenci ve svém novém domově.

O tom, že kromě znalostí v elektronice a jejího využití v četných jejích odvětvích, má také i jinou schopnost, o které neměl v období svého příchodu do Kanady ani tušení. Netušil, že za drobnými záhadnými událostmi ze svého mládí se může skrývat něco, co může být využito ve prospěch společnosti daleko výraznějším a významnějším způsobem, než je přenos zvuku telefonem, poslech radia, nebo přenos obrazu filmem nebo televizními přístroji. Na tyto drobné události prostě zapomněl. Měl dost důležitějších starostí jak se uplatnit ve společnosti a nepromarnit všechny příležitosti a možnosti, které mu nové prostředí nabízí.

A tak se dal do hledání práce jako každý jiný člověk, který se už v novém světě dokázal dohovorit. Při tom se snažil obohatit své znalosti informacemi, které mu byly dostupné vděk jeho znalosti francouzského jazyka. Později prohloubil i své znalosti angličtiny, jejíž znalost mohl uplatnit při svém zaměstnání, zvláště pak v průmyslových odvětvích, kde pracoval jako kontrolor elektronických zařízení.

V Laprairie, na jižním břehu řeky Sv.Vavřince, bylo založeno velké středisko pro výuku nových emigrantů, C.O.F.I., které bylo nutné vybavit novou moderní elektronickou technikou ke zvládnutí výuky jazyků, jejich perfektní výslovnosti a správnému přízvuku, audiovizuální technikou. Byl to právě Tonda Pončík, který se na instalaci a postupném vylepšování a zdokonalování těchto zařízení podílel po dobu prvních pěti roků. Zařídil celé audiovizuální studio, kde i já sám jsem ve svých

začátcích, se sluchátky na uších a magnetofonem před sebou na stole, odstraňoval svoje nedostatky ve výslovnosti francouzštiny. Význam těchto instalací pro výuku přicházejících emigrantů, provedených emigrujícím Čechoslovákem Antonínem Pončíkem, byl tenkrát velice pozitivně hodnocen v kanadském tisku v Montrealu.

Postupně se Tonda dostal i do televizního průmyslu jako technik montrealské TV, kanál 10.

Po pěti letech se stal Tonda kanadským občanem a dostal kanadský pas, který stejně, jako všem kanadánům, tak i jemu otevřel dveře do všech demokratických států světa, které dosud nepoznal.

Neodolal touze poznávat další kraje a další lidi. Jakmile to finanční situace dovolila, rozhodl se Tonda, se svým přítelem, poznat dosud nepoznané krásy světa. Koupili si staršího Renaulta, upravili uvnitř tak, aby v něm mohli spávat a nemuseli platit drahé hotely, na které v té době ještě neměli peníze. Vyrazili autem na jih Spojených států až na Floridu, pouštěmi Texasu až do Mexika až po Tapachula a vrátili se po jiné trase zpět do Kanady.

Při druhé cestě dorazil Tonda až do Panamy a pomalu zpět, přes celou Kostariku, Nikaragui, Salvador, Quatemalu a celou Ameriku, až zpět do Montrealu.

Po návratu pracoval jako technik pro Medical Acoustic Instruments. To mu umožnilo připravit se na další cestu.

Třetí cestu podnikl se svými čtyřmi kamarády přes Chile až do Brazílie, kde měli autohavarii, po které Tonda skončil v nemocnici v Texasu.

Tam mu operovali oko a spravili pohmožděnou nohu. S berlami pod paždí se Tonda vydal na pomalou, zpáteční cestu. Nebylo kam spěchat. Když byla příležitost, procházel se po plážích o berlích a budil tak pozornost opalujících se dívek.

Takto Tonda procestoval celou střední Ameriku včetně jejích pláží na východním pobřeží Spojených států.

Když se vrátil zpět do Montrealu i se svými berlami a pohybovými potížemi, odebral se do nemocnice Sainte-Marie, kde se musel podrobit další operaci, po které konečně byl schopný pořádně chodit a mohl definitivně odložit svoje berle.

Ještě v C.O.F I. v Laprairie upoutala Tondovu pozornost mladá dívka, ušlechtilých rysů, která pocházela z Trinidadu. Byla zařazena do jazykových kurzů jako emigrantka přijatá do Kanady. Jeho pozornost přerostla v zájem a oboustranný obdiv a ve velkou lásku, která skončila sňatkem. V roce 1976 se Antonín Pončík oženil a za manželku si vzal slečnu Radiku z Trinidadu (obr.7 - str. 84).

Na uskutečnění svatební cesty Tonda prodal vše, co v Kanadě měl. A vydal se s manželkou do Trinidadu, aby poznal zemi a prostředí ve kterém se jeho manželka narodila a vyrostla. V Trinidadu zůstali jeden a půl měsíce. Zpáteční cestu se novomanželé rozhodli podniknout autostopem a autobusem. Dovedete si představit vzdálenost mezi Trinidadem a Montrealem!

„Byl to nejkrásnější zážitek mého života“, říká Tonda ještě ve svých 60ti letech.

Tonda svoji manželku provázal po místech která už sám v minulosti poznal a navštívil. Po půl roce cestování se vrátili zpět do Montrealu, kde se v roce 1978 narodil první potomek šťastných rodičů. Byla to dcera Čiki Monia.

V tomto období si Tonda prohloubil svoje elektronické znalosti studiem ve specializované elektronické škole Teccart. Dostal zaměstnání v televizi při natáčení filmů v oddělení akustiky Sonolab. Později se stal kontrolorem údržby v montrealském přístavu.

Druhým dítětem v Pončíkově rodině byl syn Rischa (*1980).

Při nástupu do zaměstnání v předměstí Montrealu v Lachině, v podniku na výrobu papírenských strojů Valmet, Tonda ještě netušil, jaké převratné změny na něj v jeho životě čekají.---

Až se v tomto podniku seznámil s DENISE . .

TO BYLO V ROCE 1990.

IV. ROK 1990

“V Saint-Hubert, nedaleko Montrealu bydleli manželé Tony, původem Ital, se svou paní Denise. Paní pracovala ve stejném podniku se mnou a naříkala si na velké bolesti v nohou, vystřelující bolest do spodní části páteře (fr.-nerve sciatique).“

„Paní si denně stěžovala“ - začal svoje vyprávění Tonda Pončík. „Bylo mi jí líto a tak jednoho dne jsem se jí zmínil o tom, že i já mám určité potíže. V mém případě, že se jedná o nějakou vadu mého zraku. Že když se k někomu přiblížím se svýma rukama, že vidím před očima bílou, světle mléčnou hmotu kolem jeho těla.“

Paní, která zřejmě někdy slyšela o všelijakých těch léčitelích, šarlatánech a zázracích, nečekaně zareagovala:

„Ty máš určitě nějakou zvláštní schopnost! Ty bys to měl vyzkoušet na mně!“

„Já na podobné řeči nedám“- pokračuje Tonda „já jsem technik a co vidím, nebo cítím, tomu věřím. Ale jinak nevěřím ničemu. Ani náboženství. To ale neznamená, že bych nebyl tolerantní k těm, kteří věří. Jistě mají pro to své důvody a já také svoje. Člověk přeci nesmí hned lidi pro nic za nic odsuzovat. Ale já jsem jí v tomto případě odmítl.“

Paní byla zřejmě přesvědčena o tom, že nějakou zvláštní schopnost mám a nepřestala žadonit. Zřejmě viděla v tom jakousi naději pro zlepšení jejího stavu a odstranění bolestí. Nakonec jsem se zamyslel i sám nad sebou. Proč to nezkusit, když sám vlastně nevím co to se mnou je a také bych se rád svých problémů s očima nějak zbavil.“

„Byla bych ráda, kdybys to zkusil“, nepřestala na mě naléhat. „Když to nepomůže, já se na tebe zlobit nebudu. Ale kdyby

to pomohlo ---. Je to moje velká naděje. Přijdi k nám a vyzkoušej to na mně!“ prosila.

„Nakonec jsem se nechal přemluvit. Přišel jsem do jejich domu a požádal paní, aby si lehla na břicho. Položil jsem jí ruku nad záda a před očima se mi objevila zase ta bílá hmota. Měl jsem z toho strach. Já měl vždycky strach, že právě tento úkaz je vážnou závadou mých očí a že oslepnu.

Optal jsem se paní, jestli něco cítí. Necítila naprosto nic.

Pokračoval jsem nad jejími zády pomalu pohybovat rukama a najednou se mi bílá hmota před očima začala měnit na světle modrou. Okamžitě jsem přestal a řekl jí, že pokračovat nebudu, protože mám určitě něco s mýma očima. Že už nevidím bílou hmotu, ale modrou. Tak toho budu muset nechat.“

„Ne. Ne, ne! Pokračuj prosím. Právě jsem pocítila jak to začalo lechtat a trochu brnět a cítím tam teplo. Pokračuj prosím ---“.

Tonda se nechal přemluvit a pokračoval.

„Ale jen chvíličku. Já nechci riskovat s mýma očima.“

Tonda v oblasti, kde viděl světle modrou barvu, pohyboval svými rukama asi ve výšce 20 cm nad zády paní Denise. Asi po 10 minutách skončil a požádal paní aby vstala a pověděla mu jestli cítí nějakou změnu.

„Ne, nic se nezměnilo“, řekla mu smutně, zřejmě více zklamána než samotný Tonda, který od tohoto pokusu stejně nic pozitivního neočekával.

Nakonec zjištění, že kromě bílé hmoty před očima, vidí i hmotu modrou, bylo pro něj deprimujícím důkazem, že má vážnější problémy se svými očima, než si dosud myslel.

O 5 dní později, zvoní u Pončků telefon.

„Tady je Denise. Tondo, mám pro tebe dobrou novinku.

Ta moje bolest je podstatně lepší, podstatně menší. Nezmyslela úplně, ale to už jsem se dlouho nepohybovala tak jako nyní. Asi to pomáhá. Musíš přijít znovu!“

A tak Tonda přišel. Byl sám překvapen a navíc zvědavý na to, jak se Denise pohybuje.

Tonda šel tentokrát také s úmyslem, vyzkoušet si co je příčinou změny světle bílé barvy na světle modrou.

Denisa ležela na břiše a Tonda pozorně sledoval pohyby svých rukou nad jejím tělem. Velice pomalu měnil polohu rukou a kontroloval ji s barvou viděnou před jeho očima. Pokud byl v zóně, kde viděl bílou barvu, zkoušel jestli Denisa ležící na břichu pozná, když se dotkne jejího těla. Při každém dotyku reagovala velice přesně. Pokud se jí skutečně prstem nedotknul, necítila nic. Když se jí však dotknul prstem v zóně, kde se viděná barva změnila na modrou, vykřikla „Au, to bolí!“

Tonda, překvapený bolestivým výkřikem začal mít podezření, že v modré zóně musí být něco v nepořádku a to že je příčinou její bolestivé reakce. Stalo se to poprvé, kdy se touto myšlenkou, změny barev jeho vidění, začal zabývat. ---.

Pro jistotu si zopakoval tuto dotekovou techniku. Rame-na, krk, horní část zad byly v zóně bílé. Tam se skutečně musel dotknout prstem těla, aby Denisa zareagovala.

Spodní část obratlů páteře a nohou byly na určitých místech v zóně modré a každý dotek byl velice bolestivý.

Tonda se přesvědčil, jestli Denisa náhodou nemůže vidět místa doteku. Ale to bylo vyloučené. Jednak ležela na břiše, s hlavou na polštáři, jednak reagovala bolestivým výkřikem pouze při doteku v modré zóně o které věděl Tonda, ale ona nemohla mít nejmenší tušení.

A tak ji Tonda se svým pozorováním seznámil. Dohodli se, že pokračovat zatím nebude, ale počkají nějaký čas, aby ho mohla informovat, bude-li pozorovat nějaké změny.

„Zřejmě změna barvy mého vidění říká, že v tomto místě je něco v nepořádku. Bohužel ti nemohu povědět co to je, co je v nepořádku.“ To byl Tondův závěr tohoto setkání.

Po 8 dnech Denisa telefonuje.

„Tondo, byla jsem s dětmi v Grandby v zoologické zahradě. Nebudeš mně to věřit, ale já s nimi chodila celý den. Držela jsem je za ruce. Nemohu říct, že bych nic necítila, ale bolest byla celkem snadno překonatelná, pohodlnější. Musela jsem si odpočinout, ale mohla jsem s nimi chodit. Přijď, prosím Tě, zase k nám.“

Tonda přišel a tentokrát prodloužil svoje působení na půl hodiny. Soustředil se svými rukama na místa, která byla v modré zóně. Po určité době si povšimnul, že modrá zóna se zmenšuje a začíná být nahrazována zónou bílou. Nebyl si jist co je toho příčinou. Jestli snad špatně vidí, nebo by to mohl být jiný důvod, který vede k jejímu zmenšování.

„A protože mi vždycky trvá delší dobu, než dokonale provedu analýzu svého působení, teprve po dlouhé době jsem zjistil, že k této změně dochází proto, že působením mojí energie dochází k odstranění závady a snížení bolestivosti poškozeného místa. Já si nikdy sám nevěřím a musím mít důkladnou analýzu uvedenému stavu a logické a pravdivé vysvětlení“, říká mi Tonda.

V roce 1990 měl s Denisou celkem sedm setkání, po kterých její problémy s bolestí nohou a nervů v dolních končetinách byly úplně odstraněny a Denisa od té doby se pohodlně pohybuje dodnes, bez jakéhokoliv dalšího zákroku.

„To byla první moje zkušenost s mojí energií o jejíž existenci jsem do této doby neměl nejmenší tušení. Ani o tom k čemu může sloužit a být použita, doufám však stále, že nikdy nemůže

být zneužita. Proč ji mám, kde jsem k ní přišel, nebo po kom jsem ji zdědil? Nevím.

Proč právě já ji mám? --- Také nevím. Dnes už však vím, že podobnou energii má každý člověk, - a že je zjistitelná. Síla této energie je u každého člověka rozdílná. A její použitelnost je u každého člověka podstatně odlišná.“ S naprostou jistotou prohlásil Tonda, který už při prvním setkání získal moji důvěru a nezanedbal ve mně žádné pochybnosti.

V.

Jak se dalo očekávat, celá tato událost nezůstala pouhou soukromou záležitostí. Nejen sama dívka, zbavená bolestí a potíží, s radostí a nadšením vyprávěla o Tondově úspěšném zásahu svým příbuzným a přátelům, ale i její manžel se stal častým a pozorně poslouchaným vyprávěčem o tom, jak Tonda „postavil jeho manželku znovu na nohy.”

„Lidé, které jsem neznal a které jsem před tím nikdy nepotkal, se ke mně začali hlásit, chtěli se se mnou setkat a hlavně chtěli, abych jim pomohl.

Zpočátku to byly hlavně ženy, které měly migrény. Nařikaly na bolesti hlavy a chtěly, abych je zbavil bolestí.

Já nevěděl jak. Skutečností bylo, že když jsem položil ruce nad jejich hlavu, že jsem viděl před svými očima modrou barevnou hmotu. Ale co s tím dělat a dá-li se vůbec s tím něco dělat, mi nikdo nepověděl. A tak jsem jim trochu zamával rukama nad hlavou, jako nějaký čaroděj-dobroděj a poslal jsem je domů. Potom jsem oknem, schovaný za záclonou, pozoroval, jaká bude jejich reakce, když budou ode mne odcházet. Lidé vypadali velice spokojení, odcházeli plní radosti se zřetelným pocitem úlevy a ještě z dálky se obraceli, jakoby chtěli projevit někomu svoji spokojenost. A já stále nevěřil a říkal jsem si, že lidé si to jen namlouvají, aby nevypadali jako že někomu naletěli. A tak jsem nevěřil.--- Ono to není lehké uvěřit něčemu, o čem nevíš jak si to ověřit a je-li vůbec možné si to nějakým způsobem ověřit.”

„V první řadě musíš uvěřit sám sobě. Ty přeci víš, jestli chceš někoho oklamat. A jestli ne, pak už není vůbec možné si myslet, že bys chtěl oklamat sám sebe. A to je princip na kterém musíš svou víru v něco nevysvětlitelného postavit. Ty nepřesta-

neš hledat důkazy a příčiny, proč k tomu dochází. Ale do té doby, než je budeš mít, Ti nezbude než věřit, že tuto schopnost máš a že jí můžeš -a já bych řekl, že musíš použít, abys s ní vykonal něco dobrého, něco prospěšného.”

Nevím jak na Tonda zapůsobila má slova.

On nevěřící, že by měl přeci jen věřit? Ale aspoň sám sobě! To ještě nemusí mít nic společného s vírou, jak ji chápe většina věřících i nevěřících.

„Právě to, uvěřit tomu, že já sám takovou schopnost mám, bylo pro mne to nejtěžší. Já celý život nebyl nějaký hledač pravdy nebo dobrodinec – lidumil. Já ve svém mládí jsem byl rošťák, jako každý kluk v mém věku. A pak jsem se stal fanatikem elektroniky. Hrál jsem si rád s radiem, filmem a televizí a rád jsem jezdil po světě, cestoval a o druhé se moc nestaral. Měl jsem rád veselé lidi a srandu. A tak jsem se nemohl smířit ani s tím, že po objevení mých schopností, by se mělo něco změnit v mém životě, -a já že bych se měl soustředit na lidi nějak postižené, pronásledované bolestí, někdy propadající beznaději.

Ale stejně, --- když jsem je viděl odcházet s projevem vděčnosti za poskytnutou pomoc a s úsměvem na rtech ---, měl jsem z toho úžasnou radost. U srdce mě to hřálo.” ---

Zpočátku Tonda byl poněkud dezorientovaný. Měl svoje zaměstnání a to mu ke spokojenému životu stačilo. Později však došlo v podniku ke dlouhodobé stávce a to ho přimělo podívat se po práci jinde a být také otevřenější ke klientům, projevujícím zájem o uplatnění jeho energie, na odstranění jejich problémů. Takže se tak dostal do situace, kdy musel zvládnout dvě rozdílná zaměstnání v jednom dni. Více spokojených lidí vyprovokovalo zvýšený zájem o jeho služby a Tonda musel přistoupit k organizovanému přijímání klientů, jak uspořádáním jedné místnosti, která by sloužila jedině k tomuto účelu, tak i organizováním schůzek s klienty v přesně vymezeném čase. Aby nedocházelo

k přítomnosti dvou, nebo více klientů ve stejném čase, nebo k čekání jednoho klienta v době, kdy Tonda se věnuje druhému. Stavět čekárnu neměl Tonda v úmyslu a nemá ani dnes.

Tento princip Tonda udržuje v platnosti dodnes, takže při schůzce je jakákoliv ztráta času vyloučena. Což bych ze srdce přál všem těm, kteří u lékaře, nebo v nemocnici mají schůzku na 8 hodin ráno a přijdou na řadu až před obědem.

Setkávání s lidmi a jejich spokojenost, vyprovokovaly u Tondy určitou oblibu k této práci. Lidé ho začali obdivovat jako obdařeného zvláštní silou, osvíceného, zázračného a tak podobně, čemuž se Tonda energicky bránil a žádné podobné vysvětlení jeho schopností neuznával.

„Nevím co to je, ale hlavně, že to pomáhá! A ani to nevím sám od sebe, ale od těch, kterým to pomohlo.“ To byl jeho osobní závěr každé diskuse na téma *co to je a proč to je?*

Protože se při kůře nemusel na nic jiného soustředit, než na vidění bílé, nebo v modrou se měnící hmotu před svýma očima, mohl si dovolit celou dobu s klientem hovořit o jeho zdravotním stavu, počátku choroby, prvních příznacích, jakou léčbu již prodělal a s jakým výsledkem. Takto Tonda obohacoval svoje vědomosti. A člověk - Tonda, který kdysi ani nevěděl co je to pankreas a kde se nachází, se seznamoval s detailními znalostmi o tom, jak se projevuje revmatizmus, astma, cukrovka, mozkové bolesti, bolesti v zádech, trojklanný nerv, nespavost a celá řada dalších chorob, bolestí a utrpení, která sužovala jeho klientelu.

Častokrát lidem nerozuměl. O jakém problému to vůbec hovoří. Latinské názvy chorob mu nic neříkaly. Ale jeho zvědavost ho nutila k hlubšímu studiu. Sehnal si doplňující informace, jak v odborné literatuře, tak i na internetu, takže mohl potom snadněji s lidmi diskutovat.

Tonda Pončík nikdy neléčil, ani neuzdravoval, ani to nemá v úmyslu nikdy dělat.

Tonda lidi zbavoval bolestí a pomáhal jim v jejich problémech, pokud na ně jeho energie působila.

Podstatnou změnu v jeho práci a celkovém životě způsobilo jeho setkání s lékařkou Ph.D. Denisse Russel.

VI.

U člověka, který celý život pracuje s elektronikou, se předpokládají zkušenosti i se silami, které existují a působí i bez použití přístrojů, jsou však odborně nedokazatelné. Také Tonda - a právě pro jeho znalosti - nemohl pochopit podivné projevy vlastního zraku zejména věděl-li, že netrpí oční chorobou. Pokusil se sám pro sebe objasnit tuto „záhadu“.

Tonda chtěl mít jistotu co se to s ním děje.

Jedná se v jeho případě o chorobu, nebo o neznámou sílu, či energii, kterou má, nebo kterou byl obdařen? ---

Kromě řady těch energií, s nimiž se už setkal, věděl něco i o energii zatím záhadné, která mu však dovozovala připustit, že kromě energií objasněných mohou existovat energie, které na objasnění - nebo aspoň zjištění, dosud čekají.

Touto záhadnou energií je energie, o níž byl jen povrchně a všeobecně informován, - energie pyramid.

Že by tam mohl najít řešení pro odhalení pravdy o svém vlastním stavu, který by nemusel být chorobou?

Tonda se dal s houževnatostí jemu vlastní do konstrukce přístroje ke zjišťování lidské energie.

Výsledkem jeho úsilí bylo, že už v březnu 1990 sestrojil svůj první přístroj s energií, která byla zjištělná v uzavřené pyramidě.

Jak tento jeho první úspěch ovlivnil jeho další výzkumné práce v tomto odvětví a popis přístrojů, které po určitých modifikacích následovaly, popíšeme v pozdějších kapitolách.

Tonda však nepřestal hledat vysvětlení mezi lidmi zabývajícími se jinými neobjasněnými úkazy.

Možná najde někoho, kdo je podobnými prožitky zatížen, nebo obdařen.

A proto se podíval i do světa záhad a magie.

Dnes však toto období hodnotí takto:

„Za největší chybu, které jsem se v období hledání logického vysvětlení toho, co se to vlastně se mnou děje a jaké jsou toho příčiny -, považuji období, které trvalo skoro půl roku, kdy lidé se kterými jsem o tom hovořil, mně doporučili navázat kontakt s léčiteli.“

To víš, já jsem chodil po sjezdech a přednáškách a výstavách, které se zde občas pořádaly a tam jsem se setkal s lidmi, kteří pracovali s kyvadélky,- jakýmisi přívěsky zavěšenými na nitce nebo i řetízku, které se roztočily nad nemocným místem. Jiní zase s krystaly, někteří mi hovořili o auře, kterou vidí jako barevnou zář kolem těla. --- Já však neviděl nic. Naprosto nic.

Lidé mi povídali v jaké barvě vidí auru. Jedni ji viděli modrou, druzí červenou, jiní zas oranžovou, nebo žlutou, ale já neviděl kolem cizího těla naprosto nic. Jen když jsem položil své ruce nad někoho, viděl jsem před mýma očima něco. Viděl jsem tu mléčnou hmotu, která se někdy měnila ve světle modrou. Ale ne na těle prohlíženého člověka, stále jen před mýma očima.

A tak to mě znovu přivádělo k zoufalství a podezření, že moje oči nejsou v pořádku, že v mém případě se jedná o nějakou vážnou oční chorobu.

Nakonec jsem dospěl k názoru, že mezi léčitele nepatřím a že od nich ani nedostanu nějaké logické vysvětlení.” - Tonda přerušil svoje vyprávění.

Nevím proč mi ho najednou bylo líto. Obdivoval jsem jeho houževnatost v hledání a současně jeho kritický přístup ke každému pokusu o vysvětlení jeho stavu způsobem, o kterém on už předem věděl, že neodpovídá skutečnosti a není pravdivý.

„Až jednou jsem narazil na syna nějakého polského emigranta, který měřil sílu lidské energie. U každého zkoumaného jednotlivce určoval na jakou vzdálenost od jeho těla energie působí. Ujišťoval mě, že mám velice silnou energii.“

Přišel i k nám do domu, aby v klidu změřil vzdálenost, na kterou působí moje energie.

Myslím, že jsme byli překvapeni oba dva. Musel přejít až do druhého pokoje a ještě tam její působení zaznamenal.”

„No to tě muselo povzbudit!“ Vykřikl jsem, “Žádná nemoc, ale e n e r g i e !!!“

„Přibližně ve stejném období, myslím, že to bylo v roce 1996, přišla za mnou mladší paní, nebo dívka, která se mně představila jen křestním jménem. Nebo jsem její celé jméno, ve své paměti, nezaregistroval. Stěžovala si, že prodělala operaci rakovinného nádoru v levém prsu.“

V nemocnici ji operovali, odstranili jí nějaké ty gangliony, o kterých jsem toho zase mnoho nevěděl. Ale od té doby měla bolesti v levé ruce. Požádala mně jestli bych jí mohl pomoci od jejích bolestí.

Byl to můj první případ s rakovinou. Byl jsem zvědavý, jestli v takovémto případě může být moje energie k něčemu užitečná. A tak jsem jí nabídl schůzku, abych zjistil zdali vůbec moje schopnost na ni nějak účinkuje.

Paní reagovala velice pozitivně a udělala si se mnou další schůzky. Celkem mě navštívila 7x. Ona byla spokojena a také já byl vrcholně spokojen. Protože moje energie působila i na pooperační bolesti po odstranění rakovinného nádoru.

Nebylo třeba dalšího setkání. Bolest úplně zmizela. A tak jsem pomalu na celý případ zapomněl.

Šest nebo sedm měsíců po této události zvoní telefon a nějaká paní se mě ptá, jestli si pamatuji na tento případ. Nevzpomněl jsem si hned o co jde, ale nakonec jsem jí odkývl, že ano. Že jsem měl jednu klientku, která měla nějaké problémy po operaci rakoviny.

Ona mi na to povídá:

„To jsem byla já pane Pončík. A dnes už nemám žádné bolesti. Moje jméno je Denisa RUSSEL a jsem lékařka, která má svoji vlastní ordinaci. Já bych byla velice ráda, kdybyste mohl pracovat pro mne, nebo se mnou, v mé ordinaci.“

Poslala mně do své privátní kliniky ve Westmount, jedné z nejbohatších částí města Montrealu, kde jsem -za její spolupráce- měl pomáhat k odstraňování všech druhů bolestí.

Potřeboval jsem k tomu přeci jen více znalostí o bolestech. Co to vůbec bolest je, co ji způsobuje, jak ji rozpoznat, atd., atd. Nebylo nikoho v mém okolí, kdo by mi mohl pomoci.

O bolest se ani lékaři příliš nezajímali. Říkávalo se, že s bolestí může pacient náhle zemřít, v jiném nebo i podobném případě, že může žít a trápit se dlouhá léta.

A tak jsem si pomohl hledáním lékařské literatury, která o bolestech pojednává detailně.

Koupil jsem si knihy od Dr. Ronalda Melzacka, profesora psychologie na Universitě McGill v Montrealu a ředitele výzkumného střediska bolesti při nemocnici Montreal General Hospital. Po prostudování jeho knihy THE PUZZLE OF PAIN (Rozpaky nad bolestí), jsem se pustil ihned do studia jeho další knihy THE CHALLENGE OF PAIN (Odmítnutí bolesti).

Dr. R. Melzack je autorem více knih a mnoha vědeckých pojednání o bolesti, z nichž jsem načerpal svoje první odborné znalosti z tohoto oboru.

K porozumění záhad bolesti a k provedení účinného zásahu pro její odstranění, Dr. Melzack představuje tak zvanou GATE-CONTROL teorii (teorie Vstupní kontroly), se kterou seznámil

vědecký svět v roce 1965 a později doplnil novými poznatky jiných mechanismů.

Teorie Dr. Melzacka a jeho objasnění příčin i následků bolesti mi pomohly k účinnému a dokonalému působení mé energie při odstraňování bolestí nejen v době mého působení v ordinaci Dr. Russel, ale její platnost jsem si ověřoval a ověřuji až do dnešních dnů.

Pro Denisu Russel Ph.D., jsem pracoval v její ordinaci asi půl roku.

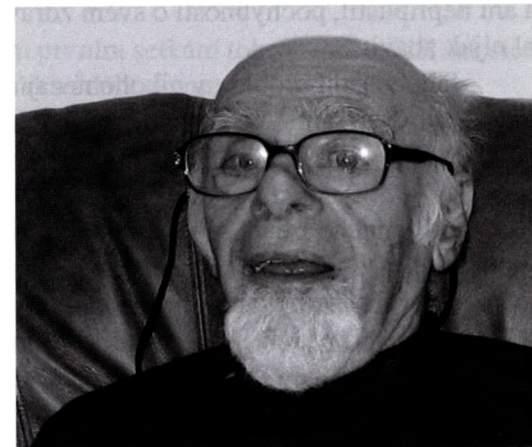
Za její pomoci jsem se dostal do styku s kanadskou profesionální organizací HEALING TOUCH CANADA a TOUCHÉ THERAPETIQUE. Později jsem se stal také členem podobné organizace v québecké provincii, TOUCHÉ THERAPETIQUE DU QUÉBEC.

Navíc mě seznámila s řadou odborníků ve výzkumu tohoto odvětví na americkém kontinentě.“

„A o tom bychom pojednali v další kapitole“, - přerušil jsem Tondovo vyprávění, které jsem tentokrát sledoval s neobvyčejným zájmem.

VII. Dr. Bernard Grad

Ani půlroční pobyt v ordinaci a celkem úspěšná spolupráce s MUDr. Denisou Russel, ani pozitivní hodnocení ze strany pacientů o které pečoval, nezbavily Tonda jeho dosavadních podezření, že příčinou jeho problému

s očima je nějaká záhadná choroba a že riziko zhoršení jeho stavu, dokonce možnost oslabení zraku a rovněž i možnosti následného oslepnutí, stále existují. Že by se tedy měl daleko více soustředit na sebe, než na druhé, kterým jeho vlastní potíže dělají dobře.

„Pokud ovšem říkají pravdu a nemají jiné důvody pro vyprávění takových pohádek“, - komentoval občas svoje pochybnosti.

Tonda prostě a jednoduše nevěřil. Hledal všechny možné i nemožné důvody, proč mu lidé takto lichoť anebo lžou.

Možnost pracovat v ordinaci lékaře je jakýmsi vyjímečným uznáním pro něj samotného. Kde však má záruku, že je tam pro nějaké své osobní kvality? Mohlo by se rovněž stát, že nějaký lékař by podobné příležitosti mohl použít k tomu, aby si tímto způsobem jen rozšířil svoji klientelu. Vyprovokoval zájem nemocných a pomoc hledajících lidí šířením zpráv a pověstí, že v jeho ordinaci pacient najde něco neobvyklého, nevysvětlitel-

ného, nebo dokonce zázračného a proto půjde raději tam, než k jinému rodinnému lékaři. Lidé jsou náchylní takovým povídačkám uvěřit. Vždyť se nadarmo neříká, „že tonoucí se i stébla chytá“. I když v tomto případě podobné podezření naprosto vyloučil a ani nepřipustil, pochybností o svém zdravotním stavu se nemohl nijak zbavit.

Jeho vlastní problémy nikoho nezajímají a tak se jimi bude muset zabývat sám. A to by měl co nejdříve, aby snad nebylo pozdě ...

Od ranného mládí si je vědom, že něco s jeho očima není v pořádku, ale nikdy si nenašel čas, aby se tímto svým problémem sám vážně zabýval.

Je sice pravda, že jeho vlastní přístup k jeho vlastnímu problému byl zapříčiněn strachem z možné slepoty a tak bylo i pro něj lepší raději nic určitého nevědět, než mít tak smutnou a beznadějnou jistotu.

Měl skvělé zkušenosti v oblasti elektroniky, zvláště z období rozvoje nejmodernějšího využití počítačů ve všech oborech vědy a techniky, nemusel mít tedy starosti o svou budoucnost ...

Jen kdyby dobře viděl ..., jen kdyby neměl žádné problémy s očima ..., jen kdyby ...!

Tondovo zamyšlení nad jeho vlastním životem a jeho perspektivami podstatně ovlivnilo setkání s člověkem, kterého jednoho dne přivedla do ordinace Denisa.

Byl to starší sympatický člověk, o kterém si po prvním spatření myslel, že to bude zase jeden z těch lidí, nad kterým bude mávat rukama a on pak mu bude děkovat, že mu pomohl od bolestí.

„Po vzájemném představení jsem se od Denisy dověděl, že tato osobnost není můj příští pacient, ale Dr. Bernard Grad, pro-

fesor a vědec pracující na McGill Universitě v Montrealu a jeho vědeckou specialitou jsou lidé, kteří mají zvláštní, často nevy-světlitelné schopnosti“- začal o tomto setkání a co pak následovalo, vyprávět sám Antonín Pončík.

„Při tomto našem prvním setkání toho o mně věděl asi více od Denisy, než se toho dověděl ode mne.

Jednak jsem měl velký respekt před takovou vědeckou autoritou a na druhé straně jsem toho o sobě a zvláště o svých mimořádných schopnostech moc nevěděl.

Jen jsem mu celkem stručně pověděl, co dělám, jak to dělám a jak na to lidé reagují. Ale to bylo všechno. Při prvním setkání jsem se mu ani nesvěřil se svými obavami o můj zrak.

Asi za týden po tomto setkání se Dr. Grad objevil bez ohlášení u dveří našeho domu. Pozval jsem ho dovnitř a začali jsme povídat o našem posledním, krátkém setkání. Choval se velmi kamarádsky, získal si jak moje sympatie, tak i moji důvěru a tak jsem na jeho otázky odpovídal věcně a řekl bych i vyčerpávajícím způsobem. Přirozeně v mezích mých tehdejších schopností.“

„Popsal jsem mu po pravdě, co dělám a jak to dělám a jaké jsou reakce lidí, kteří se mi svěří do mé péče a co mi říkají. Ale nemám žádný důvod pro to co říkají. Ani sám pro sebe, pro svou vlastní jistotu, nemám žádný fyzický důkaz, že tomu opravdu tak je.

Co sám vidím před svýma očima jsou místa, která se mi jevila jako světle modrá, po delším působení mých rukou nad touto oblastí. Tato místa počnou ztrácet modrou intenzitu, stávají se bledšími, až nakonec přecházejí do mléčně bílé barvy. A když vidím před mýma očima tuto změnu, lidé jsou spokojeni a necítí bolest v nemocné oblasti, ale to vím já jen od nich. To nejsou moje

vlastní závěry. Já jen vidím oslabenou intenzitu modré barvy před mýma očima, nebo její úplný návrat k mléčně bílé barvě“.

„Sám pro sebe nemám žádnou jistotu o co se jedná, proč jsou lidé spokojeni, ani co působí, že ztrácejí pocit bolesti. Co se to vlastně mezi mnou a druhou osobou děje?“

Já se na nic nesoustřeďuji, ani vědomě o nic neusiluji. Já se během celého procesu bavím s tímto člověkem, někdy o vážných věcech, jindy o hloupostech, jindy žertujeme a občas se stane, že on vykřikne, že tady ho to zbolelo. A já to čekal, protože v tomto okamžiku se mi bílá barva před očima změnila na modrou. Ale to je prakticky asi tak všechno, čeho jsem si vědom.“

Tonda byl k Dr. Gradovi naprosto upřímný. Chtěl ho prostě seznámit se vším, co se kolem něho odehrává, v naději, že Dr. Grad mu pomůže najít k celé věci správné vysvětlení (obr. 8 - str. 84).

Bylo vidět, že Dr. Grad naslouchal Tondovu vyprávění s velkým zájmem. Zklamáním však pro Tonda byla reakce Dr. Grada.

„Zajímavé ---“ - a pak se odmlčel. Žádné vysvětlení, po kterém Tonda tolik toužil. Když nedostane vysvětlení od tohoto vědce, má ještě naději, že mu někdo v jeho životě objasní o co v jeho případě jde?

Po chvíli trapného mlčení, se Tonda na něj obrátil s otázkou:

„A co vy vlastně děláte pane profesore? Proč vás můj případ zajímá?“

Dr. Grad mu odpověděl, že přednáší na universitě mikrobiologii. Navíc, že dělá vědecké výzkumy v oblasti paranormal. Stalo se to jeho specialitou a jakýmsi osobním zájmem do jehož tajů a záhad se snažil proniknout.

Setkal se kdysi s léčitelem jménem Estebany, se kterým

dělal různé pokusy, jejichž výsledek vyprovokoval jeho zájem. Seznámil Tonda s řadou detailních příhod a zkušeností, které se během jeho spolupráce s Estebanym staly.

To potvrdilo v Tondovi naději, že tento člověk by mohl i jemu pomoci objasnit, o co se vlastně jedná v jeho případě.

Nabídl proto Dr. Gradovi, že by bylo pro něj velikou ctí, kdyby se mohli i v příštích dnech občas setkat a pokračovat v rozhovorech o věcech, ke kterým oba mají stejný vztah a o kterých on toho zřejmě ví daleko více, než Tonda.

Dr. Grad k jeho veliké spokojenosti jeho návrh s potěšením přijal a souhlasil s dalšími schůzkami.

Při těchto setkáních se Tonda dověděl o věcech, které ho nikdy před tím nezajímaly, které však měly vztah a vysvětlení i k jeho schopnosti odstraňovat bolesti.

Dr. Grad seznámil Tonda se svými poznatky v oblasti energie nazývané **Orgon**, kterou objevil jeho kolega Dr. Wiliam Raich, s nímž měl Dr. Grad velice přátelské vztahy a byl osobně přítomen jeho experimentálním výzkumům (obr. 9, 10, 11, 12 - str. 85, 86).

Celá řada těchto pozorování a poznatků měla velice blízký vztah k Tondovým osobním zkušenostem.

Analýzou a logickým vysvětlením Dr. Grada, se věci záhadné a nepochopitelné staly méně záhadnými a vysvětlitelnými.

Tonda dospěl k závěru, že v jeho vlastním případě se nejedná o žádnou oční chorobu, ale o jistý druh energie, kterou on sám může použít, aby její pomocí poznal a identifikoval bolestivá místa a následně odstranil bolest, nebo příčiny bolesti v určitých oblastech lidského organismu.

„Nakonec jsem souhlasil se spoluúčastí na jeho výzkumné práci, čímž jsem nesmírně obohatil i své vlastní vědomosti.

Teprve s ním jsem pochopil, kdy a jak se objevuje před

mýma očima mléčně bílá barva. Že tato barva je způsobena mojí vlastní energií, odrážející se od zdravých částí lidského těla, nad kterými se v určité vzdálenosti pohybují moje ruce.

Jakmile však se moje ruce dostanou do oblasti bolestivé, nemocné, nebo nějak poškozené, začne se bílá barva měnit na bledě modrou. A tímto způsobem jsem pak schopen přesně lokalizovat nemocnou, nebo bolestivou část lidského těla.

Dr. Grad mi pak poradil, jakým způsobem postupovat, abych bolest, nebo její příčinu zmínil nebo úplně odstranil. Seznámil mě s jednotlivými variantami techniky používané jinými lidmi, obdařenými jinými druhy schopností, se kterými se během své výzkumné práce setkal.“

Postupem času se Tonda svěřil Dr. Gradovi se svými pokusy o sestrojení přístroje pro zjišťování této energie a pokud by to bylo možné, později i pro měření síly takovéto energie, vyzařující z lidského těla.

Dr. Grad ho překvapil doporučením, že v tomto směru by mu mohla pomoci detailní znalost matematiky Fibonacci.

Jako většině amatérů tento výraz nic neříká. Tak tomu bylo i u Tondy. Dr. Grada však bral už natolik vážně, že jeho připomínky vyzkoušel, respektoval a dodržoval

A tak se dal do hledání na internetu, aby zjistil co to ta Fibonačeho matematika vlastně je a k čemu to může posloužit.

Když celou teorii zvládl, sestrojil na základě výpočtů Fibonačeho matematiky svoji další skleněnou komoru ve formě hranolu, a nazval ji FIBONACCI CALCULUS „GOLDEN RECTANGLE“ (obr.13 - str. 87).

A tak seznámení Antonína Pončíka s Dr. Bernardem Gradem přispělo k tomu, že Tonda poznal sám sebe a porozuměl konečně sám sobě. To, co považoval za své zdravotní problémy, že jsou vlastně mimořádné schopnosti, které velice vzácně vlast-

ní několik šťastných jednotlivců, kteří mohou pomoci od bolesti mnoha nešťastným lidem.

Navíc však toto vzájemné poznání pomohlo k novému vynálezu. Jeho význam bude ohodnocen teprve v budoucnosti. A po určitém zdokonalení a modifikaci by mohl umožnit zjišťovat i sílu této energie u každého jednotlivce.

VIII. UČIT SE ...

Styky a rozhovory s Dr. Gradem vyprovokovaly u Tondy touhu po proniknutí do tohoto záhadného světa, do kterého už dávno patřil a byl jeho součástí, aniž by si to sám uvědomoval anebo jen připustil.

Už sama elektronika mu ukázala, že zde existují tajemné síly, které jsou těžko pochopitelné pro každého neodborníka, který ví jak působí, ale zůstává pro něj záhadou proč právě tak působí.

Nepoznáváme je hmatem, ale jejich účinky jsou zjišťovány jinými našimi smysly.

Třeba světelná energie zachycená našima očima.

A jejím zdrojem je elektrická energie, tolik užitečná v posledních dvou stoletích, - jak celému lidstvu, tak i každému jednotlivci. Jsme si vědomi i velkého nebezpečí, dokonce i nebezpečí smrti pro každého z nás, pokud s ní nesprávně nebo nezodpovědně manipulujeme. Jistě máme v živé paměti výstražné nápisy umístěné na sloupech elektrického vedení: Nedotýkati se drátů, ani na zem spadlých!

Množství tragických úrazů, často smrtelných, zaviněných neopatrností při manipulaci s elektrickými vodiči, nebo neopatrným dotekem přetrženého drátu elektrického vedení, je výstražně publikováno v novinách, radiu a televizi.

Tajemstvím, existujícím kolem elektrické energie a nevy-světlitelnou záhadou je, že v oblasti psychotroniky se můžeme setkat s lidmi, na které tento destruktivní, vraždící účinek elektrické energie nepůsobí, kterému tito jedinci z nepochopitelných důvodů odolávají a přežijí jej bez nejmenších následků.

Na Karlově Universitě v Praze se jeden z takovýchto jedinců, který holýma rukama tahal za elektrické dráty a hřebíkem v holé ruce zjišťoval proud v elektrických zásuvkách, podrobil akademicky prověřovaným pokusům a nechal do sebe pouštět elektriku rozličného napětí. Počínaje 120 volty. Žádná reakce. Bylo použito napětí 220 voltů. Ani tentokrát žádný elektrošok. Ing. Voříšek, který pokusy kontroloval a prověřoval, nařídil zvyšovat napětí. 360 Voltů dokáže už roztočit motory v celém průmyslovém podniku, tak to zkusíme. Opět žádná reakce. Až teprve při 850 Voltech pocítil náš citlivec mírné zabrnění v prstech.*

* Jan Spěváček: „Rozmluva s duchovním Místrem“ (2000)

Úkaz zatím naprosto nevysvětlitelný, se kterým se setkáváme u tak běžné a prozkoumané energie, jako je elektřina.

S podobnými i odlišnými záhadami se však můžeme setkat u všech ostatních druhů známých i dosud neobjevených druhů energie.

Pracoval jsem několik roků v uranových dolech, ale nikdy jsem žádnou energii vedle sebe neviděl, ani necítil a při tom tato energie zákeřně působila na moje zdraví a u velké části mých kamarádů způsobila předčasnou smrt, zapříčiněnou rakovinou krve - leukémií - v důsledku ozáření a nedostatečného ochranného oblečení při práci v tomto prostředí.

Tímto zamyšlením se i Tonda dostal do situace, kdy si uvědomujeme, že žijeme v prostředí naplněném nehmatatelnou energií, kdysi naprosto neznámou, ale existující. A lidé, až do doby než byla objevena a k nějakému účelu použita, nad její existenci nepřemýšleli. Ale tato energie byla nějak zjiřitelná a dokonce měřitelná.

Vzpomínám si na mladého kolektora, který s námi fáral na šachtu a přišel nám pomáhat vybírat mezi tunami odstřelené horniny několik kilogramů uranové rudy. A našel i ten kamínek o velikosti písku a oddělil jej od ostatního kamení.

Tenkrát jsem pochopil, že energie je zjiřitelná i měřitelná.

Tenkrát jsem rovněž pochopil, že vedle energie už poznané, může existovat i řada energií dosud nepoznaných, které mohou být vyzařovány mnoha rozličnými zdroji a o jejichž existenci se lidstvo doví až někdy v daleké budoucnosti. Anebo se o ní vůbec nikdy nedoví ---.

Proč by tedy jedním z těch zdrojů energie dosud neobjevené nemohl být člověk?

A proč by tímto člověkem nemohl být právě Antonín Pončík?

Přirozeně, že hloubavému člověku se okamžitě vynoří otázky: a proč právě on a ne ti ostatní? A kde k takové energii přišel, nebo kdo ho takto vyjímečným darem obdařil?'

Ale i tu nukleární energii nenajdeme v každé hornině a kdekoliv na světě. A kdo ji přimísil právě do té jáchymovské nebo příbramské horniny a žílovin, zůstane jen vědeckým dohadem nebo předmětem víry ---.

Podobně tomu bude i se schopnostmi lidí ---.

Těmito a podobnými myšlenkami se Tonda velice vážně zabýval a hledal na ně uspokojující odpověď.

Výsledkem bylo jeho rozhodnutí obohatit a prohloubit svoje vědomosti v této oblasti podle dobře míněných doporučení Dr. Denisy Russel a zvláště pak Dr. Grada, který se pro Tonda stal uznávanou autoritou a profesionálním poradcem na jeho cestě k účelnému využití jeho nevšední schopnosti

Ve svém pokročilém věku se Antonín Pončík rozhodl „učit se“. Pokračovat ve svém vzdělání. Tentokrát se zaměřit na naprosto odlišnou specializaci, než byla ta, které se věnoval téměř padesát roků svého života.

Tonda se přihlásil v Montrealu do kurzů **Touché thérapeutic**, česky: **Léčebné doteky** (obr.14,15 - str. 87, 88).

V kurzech se seznámil s řadou lidí, kteří se zajímali o různé netradiční léčitelské metody, zvláště však s učiteli a odborníky, kteří měli velké znalosti i osobní zkušenosti v léčení pomocí energie vyzařující z rukou některých jednotlivců.

Většina studentů byla anglicky mluvících a v angličtině se tento obor vědní nazýval **Therapeutic touch**.

Ve svých studiích pokračoval v Ontariu na Colorado Center for Healing Touch Inc., kde 6. června 1999 dokončil studium **Léčebné doteky** – stupeň I. (Healing Touch – Level I.) (obr. 16 - str. 88).

V kurzech se počal seznamovat s věcmi, o kterých až dosud neměl ani tušení. Rovněž se seznámil s lidmi, kteří sice nebyli obdařeni tou stejnou schopností jako on, ale měli zřejmě schopnosti jiné a i oni potřebovali a hledali pro ně jak vysvětlení tak i usměrnění.

16. a 17. října 1999 se zúčastnil Antonín Pončík základních kursů II. a III. stupně **Léčebné doteky** (2+3 Level of the Basic Course of Therapeutic Touch).

Kurzy byly připraveny uznávanými autoritami v těchto oborech, Dolores Krieger, Ph.D. R.N. a Dorou Van Gelder Kunz.

7. listopadu 1999 Tonda dokončil **Léčebné doteky** – stupeň II A. (Healing Touch – Level II A.)

27. srpna 2000 složil Tonda zkoušky stupně II B. (Healing Touch II B.)

28. srpna 2000 obdržel Certificate of Attendance stupně III A. (Healing Touch – Level III A. (obr. 17, 18, 19, 20 - str. 89, 90).

Se všemi kurzy byl Tonda vrcholně spokojen i když žádný z nich se nezabýval tím typem energie, kterým byl právě on obdařen a který se projevoval mléčně bílou a oblohově modrou barvou před jeho očima. Zabývaly se všemi rozličnými typy energie, o kterých až dosud neměl nejmenší znalosti a představy.

Byly to velmi dobré školy pro začátečníky. Učitelé přednášeli rovněž o celkové struktuře lidského těla a jeho jednotlivých orgánech, jejich funkcích i poruchách. O těchto věcech většina žáků neměla do té doby žádné znalosti.

Informační rozsah těchto kursů byl velice široký. Přednášelo se o proutkařích, hledajících prameny vody, o kyvadělcích určujících nemocná a bolestivá místa, o auře obklopující lidské tělo, o koncentraci, šakře, magnetismu a magnetických prouděch, telepatii, hypnóze. Tedy o věcech, se kterými Tonda neměl vůbec žádné zkušenosti, ani se o ně nezajímal.

Jediná věc, která ho zajímala, byly různé typy přenášení energie vyzařující z rukou člověka obdařeného touto energií.

Po skončení kurzů, kterým věnoval skoro celé tři roky, obdržena vysvědčení, certifikáty a diplomy ho opravňovaly otevřít jeho vlastní středisko, ve kterém mohl potom uplatňovat svoji vlastní energii na odstraňování bolestí u lidí, z nichž mnozí mysleli, že už se své bolesti do smrti nezbaví.

VRACEL NADĚJI TĚM KTERÍ JI UŽ ZTRÁCELI.

IX. UČIT DRUHÉ ---

Tonda Pončík nepotřeboval hledat svoji klientelu. Pověst o jeho schopnostech se dostávala k těm, kteří by mohli potřebovat jeho pomoci hlavně prostřednictvím těch, kterým už Tonda pomohl. Anebo od těch, kteří o jeho účinné pomoci byli dobře informováni. Přirozeně také od těch, kteří už to někdy vyzkoušeli sami na sobě.

Ovšem přátelství s Dr. Gradem vedlo i ke spolupráci ve výzkumných pracích Dr. Grada a ke spoluúčasti na jeho seminářích a přednáškách.

Tondův obdiv k tomuto vědci a pocit vděčnosti za obdržené informace, hlavně však ujištění, že v jeho případě se nejedná o žádnou oční chorobu ho navíc motivovaly, aby podobnou spoluúčast považoval za zvláštní poctu.

Počal se připravovat na veřejná vystoupení. Smířil se s tím, že posluchači nemusí mít ten stejný názor na věc jako on, mohou mu odporovat a mohou požadovat detailnější objasnění věcí. Nemají vlastní zkušenosti, podobné jevy neznají, nemusí proto ani jeho slovům věřit. Mohou pochybovat.

Připravil se na to. Každá jeho přednáška byla užitečná i pro něj samotného. Navíc, každou přednáškou obohacoval sám také svoje znalosti. Nakonec už věděl jaké budou dotazy, protože se často opakovaly a byl na ně připraven.

Zúčastnil se řady vystoupení na Univerzitách v Montrealu, Ottawě i ve Spojených státech.

Zdalo se mu, že ve všech případech zanechal uspokojující dojem a že posluchači s ním byli spokojeni.

Jeden ze slavných mužů (Seneca Lucius Anaeus) v minulosti radil: „Dlouho uvažuj, než někoho učiníš přítelem. Pak-li se pro někoho rozhodneš, přijmi jej celým srdcem. Mluv s ním otevřeně jako sám se sebou!“

U Tondy nebylo nad čím dlouho přemýšlet.

Můj obdiv k Tondovi, vyvolaný jeho tolerancí k názorům každého jednotlivce, jeho respektem ke každé slušné osobnosti, jeho poctivostí a upřímností s jakou přistupoval ke každému člověku, přerostl v upřímné přátelství. Navíc jsem dospěl k názoru, že o něm, o člověku s tak bohatou a zajímavou minulostí a s takovými mimořádnými schopnostmi, by měl být informován daleko širší okruh lidí, než pouze ti, kterým svojí energií pomohl.

Rozhodl jsem se shromáždit veškerý materiál, který by posloužil k tomu, aby se o tomto člověku vědělo. Aby se vědělo více. Aby se vědělo vše, pokud je to možné. A to nejen mezi profesionály, ale i amatéry, kteří se nikdy před tím s podobnými lidmi neseťkali.

V Tondovi jsem našel ochotného spolupracovníka, obrněného obdivuhodnou trpělivostí, zvláště pokud šlo o moje dotazy, které většinou byly zaměřeny k tomu, aby i ten nejobyčejnější amatér pochopil, o co v jeho případě jde.

Nakonec já sám - jako opravdový amatér - jsem hledal objasnění i sám pro sebe.

Časem i Tonda dospěl k závěru, že nelze o všem pouze mluvit. Že je třeba to doplnit osobní zkušeností, nebo věci a situace na vlastní oči vidět.

A tak se rozhodl, že mně umožní osobní účast na jeho přednáškách a seminářích - pokud bych měl o to zájem.

Nebylo třeba mě zvát dvakrát. Nabídku jsem přijal s neobyčejnou radostí.

„Příští týden za mnou přijede Solanges Morin. Chce abych přednášel na jejích kongrese. Mohl by ses s ní u nás setkat, kdyby ti to vyhovovalo“, nabídl mi Tonda při jednom setkání.

„Ale co to je za kongres?!“ – ptám se ho s neobyčejným zájmem.

„Víš, ono to se mnou nemá mnoho společného. Je to sice nějak blízké, ale já v tom nejsem“, - začíná Tonda poněkud opatrně. „To jsou lidé, kteří se zabývají hledáním pramenů vody - proutkaři, jak jsme jim u nás říkali. Nebo geobiologové. Proto my v češtině nemáme správný výraz. Nevím jak bych to česky pojmenoval.“

Jsou to lidé, kteří hledají a harmonicky upravují škodlivé vlny vyzařující z terénu. Hovoří se o geomagnetických zónách. Zvláště v obydlených oblastech.

Jiní se zabývají magnetizmem a radiestézií - to je další slovo, které bych ti v češtině nemohl říct. Věnují se hledáním magnetických vln pomocí rukou, kyvadélek, prstenů anebo jehlic ve formě L. Tyto vlny ovlivňují lidské tělo, rostliny i zvířata a mohou být velice škodlivé. Ale jak ti říkám, v tom já nejsem. Je zajímavá i moje energie, ale hlavně mé přístroje, pomocí kterých je možné tuto energii detekovat, zjistit.“

„Ty dokážeš nejen mě zbavit bolesti,“ - říkám mu žertem, „ale ty dokážeš ve mně vyprovokovat i nečekaně silnou zvědavost. A tak se ti musím přiznat, že bych se rád s tebou takového kongresu zúčastnil.“

„To už nech na mě. Já to dohodnu a na kongres mě doprovodíš!“ - ubezpečil mě Tonda.

„Určitě přijdi v pátek kolem desáté hodiny ke mně. Solanges Morin tady bude. A vezmi si kameru a magneták!“ (Obr. 21-str. 91).

A tak jsem přišel. U Pončíků jsem byl už před desátou hodinou. Na kameru a magnetofon jsem nezapomněl.

Solanges dosud nepřišla a tak se Tonda věnoval mému sci-atickému (sedacímu) nervu, který mě stále zlobí a znepříjemňuje můj každodenní život.

Čekali jsme jen na zazvonění, kdy se Solanges objeví u dveří. Konečně.

Do místnosti vstoupila zdánlivě mladá a-na první pohled velice sympatická dáma, o které bych nikdy neřekl, že již více jak 40 roků pracovala ve školství.

Z toho 15 roků se zajímá o vědy týkající se lidské i přírodní energie a dokonce dává kurzy, ve kterých vychovává odborníky zasvěcené právě do těchto málo známých odvětví lidské činnosti.

Byl jsem dámě představen a současně jí bylo vysvětleno, proč jsem přítomen a jaká je moje role v celém případě.

Tonda ji hned zavedl před jeden z jeho Fibonačiho přístrojů, ke skleněné krychli postavené v pravém koutě místnosti.

Vysvětlil jí jak přístroj pracuje a jak reaguje na lidskou energii, vyzářující z rukou každého jedince. Zmínil se o tom, že přístroj je sestaven na principech Fibonačiho matematiky, aniž by se příliš zabýval tím, jestli Solanges vůbec ví něco o tom, kdo to vlastně Fibonači byl a jaké jsou principy jeho matematických výpočtů.

Upozornil ji, že její pokus s přístrojem bude sloužit k natočení videozáznamu, který bude promítnut účastníkům kongresu jako důkaz, že i ona má energii, kterou jsou u ní schopné zjistit jeho přístroje, k tomu účelu sestavené na principech Fibonačiho matematiky.

„Točí se!“- vykřikla Solanges. „A přece se točí!“. Jásala, zatím co Tonda natáčel svoje video.

„To je jenom důkazem, že opravdu máte svoji energii. Jsou jiní, kteří sem přišli s jistotou, že překypují energií, ale moje přístroje jim to nepotvrdily. Ale u vás je to jasné.

Nebude vám vadit, když to vyzkoušíme i na druhém přístroji, na který můžete vyslat ze své ruky energii na větší vzdálenost? Nejste příliš unavena?“

Solanges souhlasila. Tonda ji postavil ke vchodu místnosti a ukázal jí jak zamířit ruku směrem k druhému přístroji, umístěnému v levém koutě místnosti, tentokrát ze vzdálenosti asi čtyř metrů.

Solanges zaujala správnou pozici, zvedla ruku a zamířila prsty na přístroj. Chvilí trvalo, než se suchý list uvnitř krychle dal do pohybu.

„Nejste nabitá“- komentoval tentokrát její výkon Tonda.

„Co tím myslíte, že nejsem nabitá?“

„Myslím, že jste unavená, nebo že jste spotřebovala mnoho svojí energie na prvním přístroji a druhý proto reaguje pomaleji. Ale to je v pořádku. Já jen potřebuji záznam na moje video i z tohoto přístroje. Tak ještě vydržte!“

A Tonda se znovu zaměřil se svou videokamerou na Solanges a krychli, ve které se suchý list pomalu otáčel kolem tyčinky, na jejímž vrcholu se udržoval na špendlíkové špičce.

Celý záznam doprovodil krátkým a vysvětlujícím komentářem.

„Toto je dáma, která má nadbytek energie. Děkuji. Děkuji, Solanges.“- ukončil Tonda svůj záznam na videokazetě.

Další jednání se Solanges se soustředilo na přípravu programu Tondovy přednášky na kongresu, který bude doprovázen promítnutím diapozitivů a videozáznamů. Dále na technické detaily k zajištění zdárné presentace a dodání písemné dokumentace, kterou by si účastníci kongresu mohli sebou odnést. Počítá se s účastí kolem 150ti pozvaných a přihlášených osob.

Setkání se Solanges Morin, předsedkyní organizace sdružující osoby pracující v oblasti energetických věd pod hlavičkou L ASSOCIATION DES SOURCIERS, GÉOBIOLOGISTES ET RADIESTHÉSISTES DU QUÉBEC skončilo přátelskou disku-

zí, kde Tonda poděkoval za příležitost připravit svoji konferenci také ve francouzštině, protože až dosud všechny jeho konference byly předneseny v angličtině.

(Obr. 22, 23 - str. 91, 92).

Tonda zajistil moji spoluúčast na kongresu, jako jeho oficiální doprovod, a rozloučili jsme se s paní Solange s přáním šťastného setkání na kongresu dne 10. září 2005 v Domaine de l'Érable v Sainte-Rosalie, v provincii Québec v Kanadě.

X. KONGRES

Na druhý Kongres Asociace Proutkařů, Geobiologů a Radiesthésistů provincie Québec v Kanadě byli pozváni členové této asociace pěknou, úhlednou pozvánkou vytištěnou na mírně tmavěžlutém papíře se záhlavím, nesoucím jméno této asociace ve francouzském jazyce, který je oficiálním jazykem této provincie.

Kongres se konal ve dnech 10. a 11. září 2005 v odlehlem lesnatém prostředí nedaleko města Sainte-Hyacinthe, v obci Sainte-Rosalie v motelu nazvaném Domaine de l'Érable. Motel je obklopen rozsáhlými lesy, kde hlavním porostem jsou statné stromy cukrového javoru (*Acer sacharinum*), jehož list se stal státním symbolem Kanady a jehož mízní tekutina slouží k výrobě proslulého kanadského javorového syru.

Odtud zřejmě pochází i jméno motelu, - Domaine de l'Érable, což by se dalo přeložit jako Panství nebo Statek Javorů. (érable = javor).

Kongres se konal pod heslem:
OUVERTURE VERS L'ÉNERGIE', = Vstup směrem k energii (obr. 24 - str. 92).

Titulní stránka pozvánky byla doplněna symbolickým znakem asociace s grafickými symboly tajemného charakteru. Obrázek dával tušit věci z oblasti magie, nebo aspoň něčeho magii velice blízkého.

Stejně tak jako následující program:

Program na sobotu 10. září 2005: (obr. 25 - str. 93)

Zápis

Uvítání - Solanges Morin, předseda

Konference: Biokinetika – Stéphane Délalande

Přestávka

Technika EFT – interaktivní konference

– Ginette Desmarais

Oběd

Konference: Elektro-magnetická pole

– Andrew Mickrowski

Přestávka

Konference: Svobodná energie – Antonín Pončík

Večeře

Hudba přicházející z oblaků:

Zvuky léčebných vibrací – Emmanuel Comte

Přestávka

Telepatie – René St-Amant:

Znovunalezená energie 5 (páté) dimenze.

Program na neděli 11. září 2005:

Zápis

Kafé kyvadelníků (lidí pracujících s kyvadélky) -Výměna osobních zkušeností účastníků kongresu z oblasti radiesthésie

Přestávka

Konference:

Energetická regenerace (obrození) ABC – Gisèle Baril

Oběd

Konference:

Telurické záření / Chromatická geometrie

– Solanges Morin

Přestávka

Konference: “**Hlasy**: klíč k harmonizaci”

– Suzanne Moussette

Rituální obřad zakončení provede: Diane Landry

Na místě bude možné zakoupit nástroje a knihy mající vztah k radiesthésii a k jednotlivým konferencím.

Následoval popis jednotlivých přednášejících:

Stéphane Delalande: Původem z Francie, je výzkumník, konferenciér a učitel. Diplomovaný v několika odvětvích přírodního lékařství. Biokinetika je způsob péče za pomoci pohybu a energie.

Ginette Desmarais: Přednášející, Mistr Reiki, poradce v systému EFT, SRT, RESULTS. Systém EFT je psychologická accuprese. Pomáhá odstranit energetické zábrany. Demonstrace a cvičení pro všechny.

Andrew Mickrowski: Konferenciér a výzkumník v oblasti elektromagnetického zamoření. Toto znečištění nezapáchá a není viditelné. Seznamuje nás se zničujícími účinky na lidském zdraví.

Antonín Pončík: Derma Optic, Toucher thérapeutique, Healing Touch Canada.

Emmanuel Comte: zvukový odborník a výzkumník. Odhaluje nám možnosti auto-harmonizace našeho těla, jako hudebního nástroje. Jeho hudba je jedinečným zážitkem, který omlazuje bytost a přináší zvýšení našeho vibračního pole.

Renée St-Amant: „Telepatie“ Energie vyskytující se v 5 (páté) dimenzi.

Pauline Beausoleil: Naturopat, výzkumník, geobiolog a instruktor. Zabývá se zlepšením a zvýšením vědomí, vědomostí a zdravím za použití radiesthésie.

Gisele Baril: Od roku 1980 studuje a dělá výzkumy v oblasti lidské energie. Autorka kurzů Energetická regenerace ABC které povzbuzují k sebeporozumnění a osobnímu růstu.

Solanges Morin: radiesthétista, proutkař a geobiolog, ovlivňující zlepšení života a zdravím. Dává kurzy proutkařství, geobiologie a zdravotní radiesthésie.

Suzanne Moussette: Vyvinula vibrační metodu za použití hlasu.

Program obsahuje věci ne každému srozumitelné. Záhadné a pro amatéra mého typu častokrát nepřírozené. Některé výrazy jsem si ani nemohl přeložit, protože jsem je nenašel v žádném mém slovníku. Určité výrazy a terminologie pro mne zůstávají naprostou záhadou a nedovedu si vůbec představit, co se za nimi skrývá a o jakou aktivitu se jedná.

Na druhé straně tato skutečnost ve mně vzbuzuje úžasnou zvědavost. Chci být přítomen a poznat o co se v tomto prostředí vůbec jedná... Co tyto lidi spojuje... Co je příčinou vzniku jejich organizace... ??? Už aby tu byla sobota !

KONEČNĚ

Časně ráno se objevuje Tonda se svým autákem před naším domem. Chvilí jsme pobesedovali při šálku kávy, nasedl jsem s ním do jeho vozidla a vyrazili jsme směrem na východ po dálnici č. 20. Minuli jsme město St-Hyacinthe několik km později jsme výjezdem č. 138 opustili dálnici a pokračovali směrem na Ste-Rosalie. Po malém kličkování jsme projeli celou vesnicí a na jejím konci zabočili k nedalekému lesíku a objevili se před motelem. Tentokrát už bylo parkoviště plně obsazené auty účastníků kongresu. Zaparkovali jsme nedaleko hlavního vchodu, mimo prostor parkoviště, v naději, že tak očekávanému řečníku si snad nedovolí odtáhnout auto, zaparkované mimo vyhrazený prostor.

Lidé se před námi rozestupovali, uvolňovali nám cestu ke vstupním dveřím a příjemně se na nás usmívali. Jakoby Tonda poznávali. Nevím jestli si toho také povšimnul, ale já jsem měl příjemný pocit, pohybující se v jeho stínu.

U registračního stolu v předsálí jsme byli oficiálně přivítáni. Oběma nám byly na krk pověšeny úhledné registrační karty, a k mému podivu obě jména byla napsána bez chyby - což se stává velice zřídka.

Byli jsme uvedeni do konferenčního sálu, kde už probíhala přednáška mladého, ale velice talentovaného řečníka, Štěpána Delalande, který hovořil o transformačních věžích, umístěných na území všech států, které mají sloužit k přenosu vln televizního a radiového vysílání, které ale, podle jeho informací, slouží k řadě jiných účelů, o nichž my kolem nich chodící a projíždějící lidé, nemáme nejmenšího tušení. Například, při dnešním rozšířeném používání mobilních (celulárních) telefonů, mohou být rovněž zneužity k odposlechům a špionáži. Mohou být zdrojem negativní energie, která může ovlivnit okolní vegetaci, v prostoru se pohybující živočichy, i okolní lidskou populaci. Něco podobného už bylo objeveno za pomoci citlivců (jasnovidců) už před

léty v oblastech kudy bylo taženo elektrické vedení s vysokým napětím elektrického proudu.

Rečník upoutal pozornost celého sálu natolik, že mnozí ani nezaznamenali náš příchod. Usadili jsme se na neobsazených židlích a pozorně naslouchali. Právě hovořil o tom, jak nějaká skupina lidí bojuje proti těmto účinkům působení negativní energie, vyzařující z těchto instalací. Zdálo se to neuvěřitelné.

Vyráběli si k tomu účelu umělé kameny ze sklolaminátové pryskyřice (fibreglass.), smíšené v poměru 50 : 50 s kovy. A ty pak rozhazovali do polí v okolí těchto věží.

A negativní účinek vyzařované energie měl být paralyzován.

Byl? Nebyl?... Kdo nevěří, ať tam běží.... O přestávce jsem se dověděl, že uvedené pryskyřico-kovové kameny si mohu u jednoho stolu zakoupit.

Přednáška měla u přítomných velký úspěch a byla odměněna dlouhým potleskem.

Následující přednášku přednesl vědec polského původu, Andrew Michrowski, předseda The Planetary Association for Clean Energie, Inc (Planetární asociace pro čistou energii), sídlící na ulici Bronson v hlavním městě Kanady, v OTTAWĚ. Hovořil na téma Elektro-magnetická pole.

Měl jsem velice pozitivní dojem z obsahu jeho přednášky, i když jsem si nestačil srovnat ve své hlavě vzájemné souvislosti. Přednášející hovořil o energii, o jejím měření pomocí Engellova kola, zkonstruovaného maďarským fyzikem Jiřím Engelem a patentovaným v roce 1998. Pomocí tohoto přístroje je možné zjistit energii vyzařující z ruky, která roztočí malé kolo na tomto přístroji.

Mnoho věcí mně uniklo a měl jsem dojem, že i v sále bylo více lidí, kterým obsah přednášky zůstal nepochopen, nebo přesahoval meze jejich dosavadních zkušeností.

I potlesk na závěr přednášky se mi jevil jako projev úcty a respektu k přednášejícímu.

Proti mému očekávání, dotazů k osvětlení obsahu přednášky nebylo mnoho a lidé se začali pomalu vytrácet ze sálu.

Byla vyhlášena přestávka a účastníci kongresu byli pozváni na posilnění a občerstvení v jídelně motelu.

U prvního stolu seděl přednášející pan Michrowski a vedle něho a naproti němu volná místa. Využil jsem toho a Tondovi ukázal, že tam bych se rád ke svému posilnění posadil. Právě tam.

Dali jsme se do srdečného rozhovoru, skoro jako krajané. On z Polska, já i Tonda ze sousedního Československa, nyní České republiky.

Dal jsem mu vědět, že i když jsem celou jeho přednášku sledoval s velkým zaujetím, přesto jsem její podstatu nepochopil.

Velice mě překvapil tím, když mi před zahájením přednášky Tondy Pončíka, donesl a daroval jednu ze svých vědeckých prací, nazvanou The Quantum Nature of Vitality (Množství přirozené životní energie). Při pozdějším studiu této práce, jsem nakonec pochopil správný obsah jeho přednášky.

Dodnes jsem mu vděčen za jeho projevenou laskavost.

Po návratu do přednáškového sálu Tonda začal hned s instalací promítacího plátna, promítacího zařízení, které připravil, aby jím doprovodil svůj ústní výklad obrazovým materiálem, aby všem účastníkům bylo jasné o čem hovoří a aby případně to, co oni si ve své obrazotvornosti nedovedou představit aby jim na promítnutém obraze nebo video-záznamu, ukázal a objasnil (obr. 26, 27 - str. 93, 94).

Tuto Tondovu připravenost a nakonec, jak jsem později

zjistil i předvídavost, jsem velice příznivě ohodnotil. Bude přece hovořit k tak různorodému posluchačstvu, že ne každý by pochopil věci o kterých mluví. Zvláště pak, když energií, kterou on je obdařen, nevlastní v současné době žádná jiná osoba na americkém kontinentě.

„Dobrý den všem“. Zahájil Tonda svou přednášku klidným jasným hlasem. „Jmenuji se Antonín Poncik a budu s vámi hovořit o DERMO-OPTICE. Pro ty, kteří nevědí co to dermo-optika je, bych rád objasnil, že se jedná o vidění bez očí. Jedná se o lidi, kteří když pohybují svými rukama nad tělem nějakého tvora, vidí barvy. Pouze dvě barvy buď bílou a modrou, nebo bílou a červenou.

Já sám mám schopnost vidět barvu bílou a modrou.

Ti lidé, kteří mě již někdy navštívili, viděli jak pracuji.

Když vidím barvu bílou, všichni mi říkají, že je to druh energie. Já si to však nemyslím. Domnívám se, že se jedná o hmotu.

Bílá je jako mléko, lehce krémová, ale uniformní. Když se svými rukama pohybuji nad různými částmi těla, jakmile se mi objeví před očima modrá, kterou vidím jako barvu oblohy, vím, že v tom místě je nějaký problém. Nepotřebuji se přitom nijak koncentrovat. Mohu přitom hovořit o čemkoliv, mohu přitom žertovat. Nevidím to na těle ležícího člověka. Vidím to před svými očima, několik centimetrů vzdálené od mého čela. Vidím bílé a náhle se to změnilo na modré. A dále zase bílé. Vrátním se rukama a nad stejným místem vidím před očima znovu modré. Pokračuji dále, barva se změnila na bílou.

Můj problém je, že toto nevidím u všech lidí. Bílou hmotu vidím u všech. Ne však modrou. Tu vidím pouze u 60ti procent lidí. U 40ti procent lidí ne. Dodnes nevím a proto také nemohu říci proč. U lidí, u kterých nenajdu modrou barvu vůbec, nebo

u kterých modrá barva se nemění ve světlejší a nakonec nezmizí úplně a je nahrazena bílou, nemá smyslu, abych ve svém úsilí pokračoval. A to jsou ti, kteří patří do těch 40ti procent. Těm to také hned při první zkoušce řeknu a je zbytečné aby za mnou znovu přišli a já se pokoušel něco změnit. To není možné.

U osoby, která má například problém se sedacím nervem (Sciatic nerv), při pohybu mých rukou nad bolestivým místem, barva bílá před mýma očima zmizí a objeví se mi modrá. V tom okamžiku tento člověk může ucítit bolest, zimu anebo teplo vyzařující z mých rukou. Pokud na toto místo působím svojí energií delší dobu, bolest začne slábnout, až zmizí úplně. To se může stát během jedné návštěvy, která trvá 45 minut, v těžších případech je třeba návštěv několik. To si postižená osoba rozhodne sama, podle toho jakou cítí potřebu. Pokud bolest zmizí úplně, zmizí i modrá barva a je nahrazena bílou a tento člověk v tomto místě žádnou bolest už necítí. Neříkám, že jsem ho uzdravil, ale že jsem ho zbavil bolesti.

Nechci zde mluvit o tom, jak a kolik lidí jsem zbavil bolesti. Protože jsem spíše typ člověka, který se celý život zabýval technikou, přesněji řečeno elektronikou, zamýšlel jsem se nad touto svou schopností a hledal pro ni nějaké technické objasnění. Chtěl jsem jít dál, znát příčiny a porozumět věci.

První můj nápad byl, sestrojil pyramidu. Proč?

Všichni lidé tvrdí, že v pyramidě je nashromážděno velké množství energie. A protože já nevěřím, pokud se sám nepřesvědčím, rozhodl jsem se, že si jednu takovou pyramidu sám pro sebe vyrobím a uvidíme co to udělá.

A tak v březnu v roce 1990 jsem sestrojil uzavřenou pyramidu, jak ji vidíte na obrázku. Vlastně prostor, uzavřený uvnitř skleněné pyramidy. Dovnitř jsem umístil 2 peříčka zavěšená na ocelovém péru. Nefungovalo nic. Zařízení bylo nevyrovnané a nestabilní. Nekonrolovatelné.

Pyramida měla čtvercové dno. Snížil jsem zavěšené pírkó do spodní části pyramidy a zakotvil pírkó v čtvercovém dnu pyramidy, abych jeho pohyb nebo jiné reakce mohl svojí vlastní energií kontrolovat. Dospěl jsem totiž k názoru, že v horní zúžené části pyramidy je koncentrováno příliš mnoho energie, která neumožňuje reagovat na moji vyslanou energii. Zatím co v prostoru jejího dna je nahromaděná energie daleko více rozptýlená a svojí energií jsem tam schopen kontrolovat pohyby pírkó.

Dospěl jsem k závěru, že jsem na správné cestě. Že tuto lidskou energii je možné fyzicky zjistiť a možná i měřit. Jsem tedy na správné cestě! Ale jen na jejím počátku.“

Pozornost celého sálu byla soustředěna na Tondův výklad a na současně promítané diapositivy.

„Nebudu vás zde unavovat celým dalším postupem, myšlenkovým procesem a úspěchy a zklamáními, kterými jsem při své další výzkumné práci prošel,“ - pokračoval Tonda, zřejmě potěšen všeobecným zájmem. „Jednoho dne jsem se seznámil s člověkem, který v mém dalším výzkumu a hledání sehrál velkou roli.

Jeho jméno je Dr. Bernard GRAD. Nevím jestli ho znáte, nebo jestli- možná náhodou- jste o jeho osobnosti slyšeli.

Bernard Grad, Ph.D. je přidružený (associé) profesor Univerzity Mc Gill v Montrealu, dnes na odpočinku – v penzi. Během svých 36 roků svého působení na této univerzitě se věnoval výzkumné práci v oblasti stárnutí a rakoviny. Navíc však ještě výzkumům v oblasti bio-energie. V roce 1957 se dostal do kontaktu s Oskarem Estebany, který byl původem Maďar. Ten byl obdařen léčitelstvími schopnostmi. V Gradových pionýrských studiích se stal O.Estebany hlavním aktérem při léčitelství skládání rukou nad zvířaty a rostlinami ve výzkumných laboratořích.

Tyto studie jasně demonstrovaly, že takovéto léčení není důsledkem nějaké sugesce, nebo autosugesce, ale zásadně je

odvislé od vzájemně na sebe působících bio-energetických sil léčeného subjektu a jeho organismu. Zvířatům ani rostlinám nic vsugerovat nemůžeme.

Dr. Grad je autorem více než 150 článků, jejichž velké množství je věnováno právě léčitelství.

Je škoda, že Dr. Grad není zde dnes spolu se mnou. Většinou přednášíme společně. On o svých úžasných znalostech a zkušenostech a jeho přednášku doplním já povídáním o svých energetických schopnostech.

Velice úzkým spolupracovníkem Dr. Grada byl jiný vědec a výzkumník v tomto oboru, Dr. Wilhem Reich. Pracoval na řadě věcí, jako např. sestrojení akumulátorů. Ale jeho největším objevem byl ORGON. Navíc, již v roce 1944, Dr. Reich objevil energii tryskající z rukou vztažených nad pacientem. Dokonce učinil filmový záznam tohoto svého objevu.“

„V souvislosti s těmito vědci bych se rád znovu zmínil, jak já vidím svojí vlastní situaci. Co je vlastně mou vlastní energií a co je tím, co jsem už v úvodu mé přednášky nazval hmotou (substence). Tedy to, co se mi jeví bílé, je podle mého pojetí hmotou. Jedině to, co se mi jeví jako modré je energií, protože to je to, co je pohyblivé, co je měnlivé, co je účinné a co odstraňuje bolesti. To je to, co pracuje uvnitř těla. Snad pro objasnění bych to porovnal k benzínu v autě. Ten benzín je obyčejná hmota. Teprve když jej zapálí jiskra stane se energií, která je schopna velkou rychlostí prohánět jinou hmotu, kterou je auto.“

Tonda se ve své přednášce rovněž zmínil o barvách, které jsou součástí světelného spektra, avšak každá z nich je nositelkou určitého, ale rozdílného množství energie.

Toto zamyšlení jej inspirovalo k podstatné změně v přístupu k sestrojení přístroje ke zjišťování, eventuálně k měření lidské energie. Svoji pyramidu považoval za chybně propočítanou a proto nedostatečně fungující.

Výsledkem jeho hloubání a úvah byla krychle podobná akváriu, uzavřená ze všech stran, ale nikoliv hermeticky uzavřená. Byla postavená na výšku, na jednu ze dvou nejmenších ploch (viz obr. č. 28, 29 - str. 94, 95). Před krychlí byly umístěny dvě trubice nasměrované na předmět zavěšený na jehle, svojí špičkou stojící na kovovém stojánku uvnitř krychle. Tímto předmětem bylo ptačí peříčko, nevycentrované, naklánějící se na jednu stranu jehly. Později, u druhého modelu, Tonda použil suchý list stromu, na kterém zůstala pouze nervatura listu, ale buněčná plochá jemná část mezi strukturou nervatury, byla odstraněna. Ruce musely být umístěné asi 15 až 20 cm nad každým pólem trubice a vyzařovaná lidská energie musela uvést do pohybu peříčko anebo suchý list.

Ukázky tohoto pokusu s několika zvědavými osobami, včetně mne samotného, ukázal Tonda účastníkům kongresu na krátkém video záznamu. (viz. obr. č. 30 - str. 95)

„A přece se točí! Koukejte, koukejte, opravdu se točí!“,- vykřikovali četní účastníci kongresu, zvláště, když se na obrazu objevila i samotná předsedkyně Asociace Solange Morin. I ona svojí energií roztočila předměty umístěné v uzavřené krychli Tondova akvária.

Později Tonda nahradil původní aluminiové trubice, vodící lidskou energii k peříčku nebo suchému listu, trubicemi měděnými. Měď podle jeho sdělení není zdaleka tak agresivní jako aluminium.

„Už jste někdy slyšeli něco o Fibonačiho matematice?...“ Vystřelil otázku do sálu k přítomným posluchačům.

K překvapení většiny účastníků asi šest (6) hlasů odpovědělo „Ano“.

Tondova reakce, na tuto i pro něj překvapivou odpověď, byla, že celou tuto matematickou teorii vysvětlil zkráceně a dosti

povrchně s poukazem, že je možné se s ní podrobně seznámit pomocí internetu. Jej samotného na ni upozornil Dr. Grad. Po prvním jejím použití a prověření, se stala základem všech jeho dalších výzkumných prací. Poukázal i na skutečnost, že i v samotné přírodě najdeme věci nesestrojené člověkem, které jsou vyvinuty přesně ve shodě s Fibonačiho výpočty. Jako příklad uvedl ulity šneků a mušle některých mořských živočichů.

„A které z materiálů používáte?“ ozvalo se z hlediště.

„Ne, ne, ne, jen ne takové otázky!“ Sál propukl v bouřlivý smích.

„Pochopíte přece, že celá věc je zatím ve stadiu výzkumu. Takže na podobné otázky odpovědět by zatím bylo předčasné a nezodpovědné“ uklidnil posluchače Tonda.

Ve svém dalším výkladu doprovázeném diapositivou a promítáním krátkých video záznamů seznámil své posluchače se všemi zlepšeními a změnami na svých přístrojích, které až do této doby učinil, aby zaznamenávaly co nejpřesněji energii vyzařovanou lidským tělem každého jednotlivce. A nechal ty, kteří o jeho výzkumnické práci byli informováni, aby si na přístrojích ověřili, jestli jejich ruce opravdu nějakou energii vyzařují. Byli mezi nimi jak profesori z rozličných universit, lékaři, studenti, odborníci v homeopatii, ale i obyčejní pacienti, kterým Tonda pomáhal od jejich nemocí a bolestí.

A na výrazu tváře každého z nich bylo vidět velké překvapení a následné uspokojení v okamžiku, kdy se pírkó nebo list v krychli dal do pohybu (obr. 31, 32 - str. 96).

Informoval je i o změnách na vodičích, které usměřňují záření energie do krychle i o nové krychli bez vodičů, která reaguje na ruku zaměřenou na krychli z větší vzdálenosti dvou, tří až pěti metrů. Zmínil se rovněž o připravovaných nových vodičích, které by měly energii zesilovat.

Závěrem seznámil přítomné se svou výzkumnou prací, zaměřenou na použití barev slunečního spektra k zaznamenání

tělem vyzařované energie. Použil k tomu barevné pásky papíru, vytvarované podle Fibonáčiho matematiky, které nahradily list a peříčko a byly zavěšeny na jehlu, která svým hrotem stála na tyčince umístěné uvnitř krychle ve středu Fibonáčiho spirály. Na barvu červenou, spárovanou s barvou modrou, přístroj nereagoval. Tento problém prodiskutoval s Dr. Gradem-a zdá se že našli jeho příčiny. Nakonec našel nejcitlivější kombinaci, kterou je spojení barvy oranžové spolu s modrou. Rovněž kombinace žluté se zelenou je velice citlivá.

Nakonec Tonda pozval všechny přítomné, pokud by měli zájem, mohou jej navštívit a objevit, jak přístroj reaguje na jejich energii.

Ujistil je rovněž, že je velice tolerantní a nemá námitky proti těm, kteří hovoří o šakře, či auře, ale protože v této oblasti nemá dostatečné poznatky, proto nemá ani pozitivní nebo negativní názor jako například mnozí z přítomných, kteří mají osobní poznatky i zkušenosti.

„Dělal jsem rovněž zkoušky se 100 rozličnými osobami, abych zjistil jakou mají schopnost (kapacitu) se svou energií. Výsledky jsem zaznamenal a zařadil jsem je do 3 kategorií:

90 procent tuto schopnost má, řekl bych normální

6 procent jí má přebytek

4 procenta má přebytek, nemá však schopnost jí použít.

Většina lidí může využít této schopnosti po dobu 10ti až 15ti minut. Moje schopnost je použít ji po dobu 45ti minut. Pokračovat po této limitované době, je použití této energie bez dalšího účinku. Je třeba si odpočinout a načerpat novou energii.

Na požádání jsem účastníky kongresu seznámil s mým vlastním případem.

Poslední přístroj, který bych rád sestrojil, by měl sloužit ke zjištění množství a síly energie.

Můj největší problém zatím vidím v tom, že na 40 procent lidí moje energie neúčinkuje. A já nevím proč.

Mám však podezření, že by to mohlo být proto, že jejich energie je daleko silnější, než je moje. Kdyby mně to takový přístroj potvrdil, měl bych po problému a věděl bych, na čem jsem.“

Tonda ukončil svoji přednášku ukázkou jak na přístroje působila jejich předsedkyně Solanges Morin a ukázkou několika diapositivů z jeho působení na páteř zraněného koně. Pochlubil se ukázkami několika významných osobností a děkovnými dopisy.

Tonda byl odměněn dlouhým a bouřlivým potleskem všech přítomných. Jako nikdo jiný, kdo ten den hovořil. Při večeri byl obklopen množstvím kongresistů, kteří všichni s ním chtěli hovořit.

Náš stůl, kde pro nás drželi dvě volná místa, byl plně obsazený a diskuse byla velmi rušná.

Zůstali jsme až do skončení sobotního programu, který byl velmi zajímavý a pro nás oba velice poučný. Hudba z oblaků, stejně jako meditace z 5té dimense v nás zanechaly hluboký dojem.

Auto nám nikdo neodtáhl. Našli jsme je na nepovoleném parkovišti, kde jsme je ráno nechali.

Dojem, který ve mně Tonda svojí přednáškou zanechal, se v ničem nelišil od všech těch, kteří mu tak nadšeně tleskali.

XI. SETKÁNÍ S DR. B. GRADEM

Dlouhé měsíce jsem slyšel slova chvály a uspokojení, spojená s obdivem a respektem k osobnosti bývalého profesora z McGill University v Montrealu, Dr. Bernarda Grada.

Dr. Grad během svého 36tiletého působení na universitě se věnoval konvenčním studiím a výzkumům v oblasti stárnutí a rakoviny. Souběžně s těmito vědními obory se zaměřil na studia bio-energie. V roce 1957 se seznámil s osobou obdařenou léčitel-skými schopnostmi Oscarem Estebany.

Tento léčitel se stal první osobností v nových, pionýrských výzkumech, které Dr. Grad zaměřil na účinky energie rukou, pokládaných v laboratořích, nad živými rostlinami napadenými nějakou chorobou a nad tělem onemocnělých zvířat. Tyto studie jasně demonstrovaly, že takové léčení nemůže být způsobeno ani ovlivněno autosugescí, ale je ve svém principu zapříčiněno od bio-energetického vzájemného působení (interakci) mezi léčitelem a ošetřovaným organizmem.

Dr. Grad je autorem více jak 150 článků, z nichž velká část je věnována právě léčitelství.

Na podzim roku 2005 (4. listopadu) zorganizoval Tonda Pončík moje osobní setkání s Dr. Gradem. Zajeli jsme společně do jeho bytu v Montrealu.

Byli jsme uvítáni starým pánem, sice pomalu se pohybu-jícím, ale s velice rychlými reakcemi myšlenkovými. Jeho bys-trost a pohotovost mě velice příjemně překvapily.

S Tondou se přivítali jako staří přátelé. O mně a důvodu našeho setkání už byl zřejmě informován a choval se ke mně jako bychom se spolu znali už dlouhé roky.

„Dlouho jsem toužil po setkání s vámi, abych vás lépe poznal a získal více informací nejen o vás, ale i o vašem vztahu k panu Antonínu Pončíkovi. Dnes se můj sen plní. A tak bych vás poprosil o povolení položit vám několik otázek“, - začal jsem poněkud opatrně, abych třeba svého hosta svou přímostí neodra-dil od pokračování v dosud nezapočatém rozhovoru.

„Proto jsme se přece sešli. A tak se ptejte na cokoliv. Pokud budu moci, rád vám na vše odpovím“, s úsměvem na tváři mi Dr. Grad dodal více odvahy (obr. 35 - str. 146).

„Především bych rád věděl, co vás přivedlo k tomu, že jste si toto tajuplné odvětví lidské činnosti vybral jako svůj studijní a později i výzkumný obor. Jak to vlastně u vás začalo?“

„Tajuplné a záhadné věci mě vždycky přitahovaly. Už v mém dětství. Vzpomínám si, když jsem se jeden den jako malé dítě probudil a uviděl jsem venku mlhu, vyběhl jsem na ulici a chtěl si s ní hrát. Jindy, zvláště v období kdy jsem onemocněl tuberkulosou, mě přitahovala hora nad Montrealem, Mont Royal. Něco jako by mi říkalo, že tam je ta tajuplná síla, která tě uzdraví. Čekalo se, že na následky tuberkulózy zemřu, ale já se uzdra-vil!“

„Měl jste však vy sám nějakou událost, která vás nějak nasměrovala, abyste se zaměřil na tuto záhadnou oblast?“

„To přišlo později. V těch dobách jsem cítil že mým tělem probíhá určitý typ energie. Bylo to něco co jsem cítil a jasně vní-mal. A tak jsem se pokusil na to hledat a najít odpověď. Mohu říci, že jsem měl velké štěstí.

Setkal jsem se s vědcem, zabývajícím se těmito a podob-nými úkazy. Jeho jméno bylo Dr. Wilhelm Reich, narozený v Rakousku. Po okupaci Rakouska Hitlerem mu hrozilo nebez-pečí perzekuce pro jeho názory a postoje. Spálil řadu svých knih a uprchl do Ameriky.

Dr. Reich byl Freudovým následovníkem. Já vlastně při

čtení Freudových spisů, jsem se dostal k Dr. Reichovi. Reich mi vysvětlil původ a účinky energie probíhající mým tělem a to bylo rozhodující v mé pozdější orientaci. Tehdy jsem se rozhodl studovat hlouběji tyto jevy.

Nebylo to snadné rozhodování. Věděl jsem o tom, že Reich byl během svého působení v Evropě vystaven nepřetržitě tvrdé kritice za vyslovené názory. Nakonec, když přijel do Ameriky, nastaly mu jiné problémy, které skončily tím, že ho zavřeli do vězení, kde také zemřel. Domnívám se, že se to stalo v roce 1957 nebo v letech kolem tohoto roku. I takové situace mohou ovlivnit vaše rozhodování.“

„A proč ho prosím vás zavřeli? To se mi jeví jako neskutečné. Jako nemožné! Navíc v Americe, zemi respektující svobodu názoru a svobodu projevu!!!“

„Bohužel bylo tomu tak. Reich postavil pokojík (kabinet) pro koncentraci energie. Konvenční lidé ho napadli, že to není pravda“. Dr. Grad mi blíže neosvětlil, co myslí pod pojmem konvenční. „Ale ono to bylo pravdou. Vy však musíte být schopen pracovat v jiných dimensích (rozměrech). Vy to musíte vidět jiným způsobem i vnímat jiným způsobem než právě tito konvenční lidé. To není pouze rozum, v tom jsou i city a pocity. A o tom nemůže kdokoliv zodpovědně hovořit.“

Vy jste šťastný člověk, jak mi pan Antonín už něco o vás pověděl, vy jste diabetik a vy jeho působení vnímáte ve formě tepla vyzářujícího z jeho rukou na vaše nohy. A pomáhá vám to. Takovou schopnost také nemusí mít každý člověk.“

„Poprvé ke mně přišel za pomoci dvou holí“, vmísil se do rozhovoru Tonda.

„A když jsem odcházel ani jsem si na hole nevzpomněl, zapomněl jsem je v předsíni a musel se pro ně vrátit“, doplnil jsem jeho svědectví.

„Jaký typ cukrovky máte?“, položil mi otázku Dr. Grad.

„Cukrovku typu 2. V té době jsem ji měl velice rozháze-

nou. Můj glukometr mi ukazoval nad 20, blízko ke 30. Musel jsem si píchat vysoké dávky inzulínu až pětkrát denně.“

„A dnes?“

„Včera jsem si píchal inzulín dvakrát. Dávku doporučenou lékařem. Ale dnes ráno jsem měl 5,3, tak jsem si raději inzulín nepíchal, abych se nedostal do hypoglycemie.“

„To je radostné zjištění“, pochvaloval si Dr. Grad.

„Máte více takových případů?“ obrátil se na Tonda.

„Zatím mám ve své péči 37 diabetiků. A všem to pomáhá.“

Musel jsem Dr. Gradovi povědět za jakých okolností jsem se s Tondou setkal, jak naše setkání probíhalo. „A od té doby jsme se stali přáteli“, zakončil jsem svoje vyprávění.

„To mi připomíná, že i se mnou to v počátku proběhlo podobně.“

Byl jsem mladý běžec. Velice rád jsem běhal. Ale po objevení tuberkulózy mi lékař zakázal pokračovat v běhání.

Já jsem se podrobil léčitelskému působení právě v té energetické kabině, sestrojené Dr. Reichem.

Když jsem odtud odcházel, objevil jsem se na ulici a viděl přijíždět autobus, který bych mohl zmeškat. Rozběhl jsem se proto, napnul všechny síly a doběhl na zastávku a podařilo se mi ještě naskočit do autobusu. Celý udýchaný jsem se posadil na první volné sedadlo. A v tom okamžiku jsem si uvědomil, že mám přísně zakázané běhat. Co jsem to udělal? Já jsem běžel! Vždyť já mám zakázané běhat! ---A čekal jsem co se stane.--- A ono nic. Ono to v té kabině, za kterou Dr. Reicha strčili do vězení, ono to tam fungovalo.... !!!“

Dr. Grad se odmlčel a nechal nám čas se zamyslet nad osudem Dr. Raicha.

Právě tyto kruté okolnosti jej přinutily, aby se zabýval hledáním příčin, které ve svobodné společnosti vedly k tak nezodpovědnému počínání a rozhodování.

Hledal a našel odpovědi, které samotné by mohly sloužit k vydání samostatné knihy. Mnohé z nich jsou právě obsahem jeho publikovaných studií a výzkumných prací.

Když Dr. Denisse Russel, která sama již měla osobní zkušenosti s Tondovou energií a jejími bolestmi odstraňujícími účinky, pohovořila o tomto záhadném úkazu se svým přítelem, Dr. Gradem, tato informace vyvolala v Dr. Gradovi okamžitou touhu se s tímto člověkem poznat.

Vypravil se proto do Tondova bytu bez předchozího ohlášení a bez oficiálního sjednání nějaké schůzky.

Už od prvního setkání a prvních rozhovorů se mezi nimi vytvořil velmi přátelský vztah. Na jedné straně Dr. Grad okamžitě poznal, že se setkává s člověkem, který je obdařen mimořádnými schopnostmi v oblasti jemu velice blízké, která je navíc součástí jeho výzkumných prací.

A Tonda se poprvé setkal s člověkem, se kterým o těchto věcech může otevřeně hovořit a od kterého může získat určitá specifická objasnění, na která on sám, se svými technickými znalostmi a zkušenostmi, nemá nejmenší vysvětlení.

S výjimkou toho, kterému do té doby věřil: **že má nějakou nevléčitelnou oční chorobu.**

A Dr. Grad ho poučil a přesvědčil: **že žádnou nevléčitelnou oční chorobu nemá, ale že má úžasnou a vzácnou schopnost, kterou je obdařen, vyjímečný dar energie (od Koho? Kdo byl Ten, který ho tímto darem obdařil?), kterou může transformovat na jiné osoby a takto je zbavovat bolesti. Touto energií může lidem, kteří už upadají do zoufalství a beznaděje dávat - takto nešťastným - novou naději a chuť do života...**

Bylo to šokující, ale objasňující vysvětlení pro jeho hrozný pocit strachu z možné slepoty na sklonku jeho života. Strachu, naprosto neopodstatněného, který ho doprovázel během celého života. A stačilo jen toto krátké osvětlení, zapříčiněné setkáním

1. Pracovní salon - str. 9

2. Ukázka ošetření bez kontaktu - str. 9

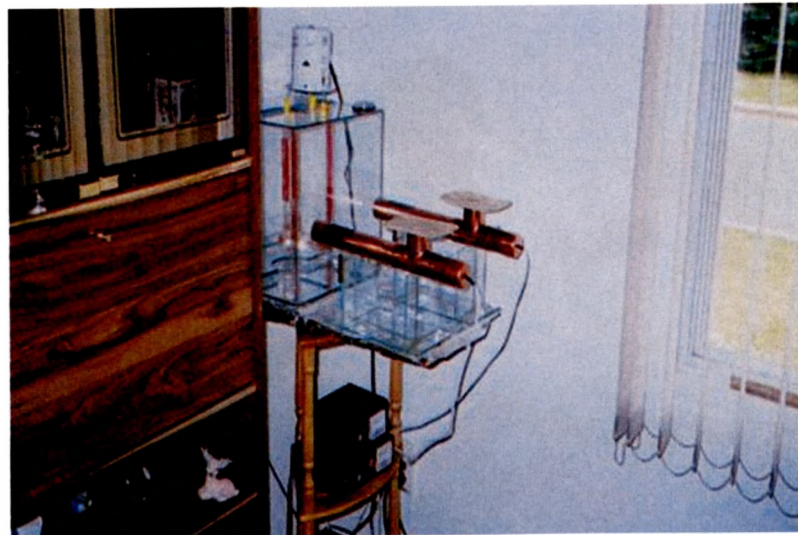
3. Další fáze ošetření - str. 9

4. Odpočinek po ošetření - str. 9

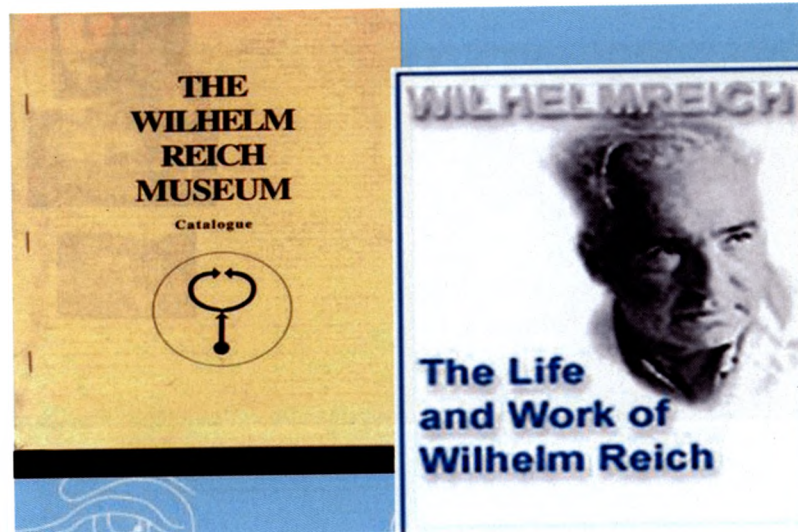
5. Dr. B. Grad - str. 11

6. Jeden z přístrojů ke zjištění energie - str. 11

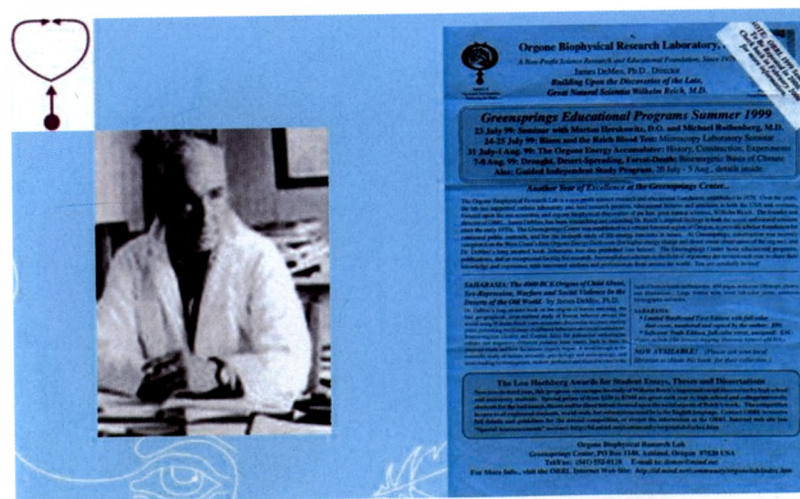
7. Tondova manželka Radica - str. 27

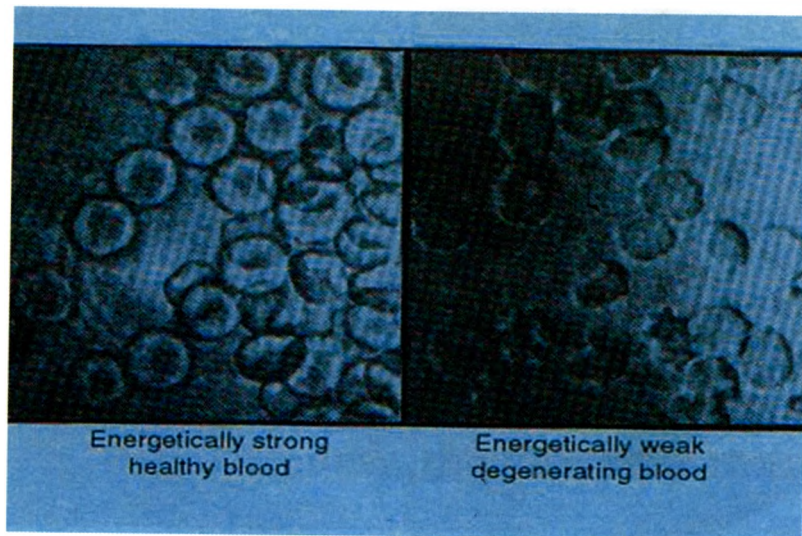
9. Dr. Wilhem Reich - str. 47

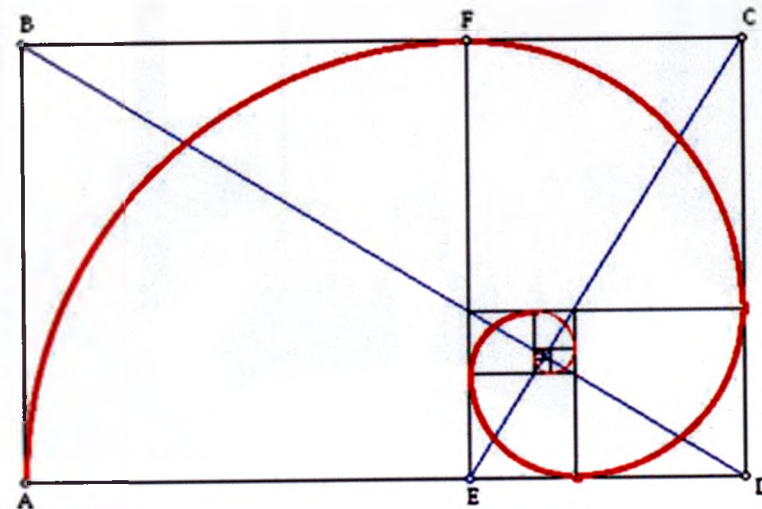
8. Výzkumná dvojice: Dr. B. Grad a Ant. Pončík - str. 46

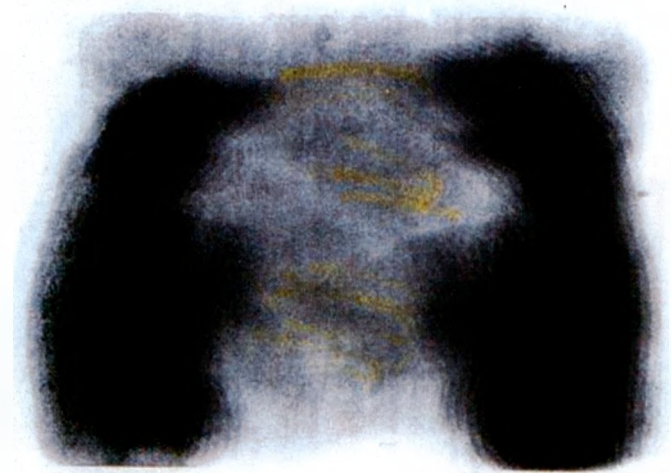
10. Výzkumná laboratoř - str. 47

11. Ukázka krvinek před a po energetickém ošetření - str. 47

13. Fibonačiho „Zlatý hranol“ - str. 48

12. Energie mezi rukama zachycená kamerou - str. 47

14. Tondovi spolužáci - str. 53

15. Celá třída - str. 53

16. Léčebné doteky Kanada. Paní profesorka Morales - str. 53

11A Niagara Falls, ON August 26 - 28, 2001

17.
Léčebné doteky Kanada.
Nejlepší ze třídy. - str. 57

HEALING TOUCH
COLORADO CENTER FOR HEALING TOUCH INC.

Colorado Center for Healing Touch Inc.
13477 W. Cedar Drive, #206, Lakewood, CO 80228

Certificate of Attendance

We Certify: ANTONIN PONCIK

Has Attended: HEALING TOUCH LEVEL I

20
Date: JUNE 4-6 1999
City: TORONTO, ONTARIO
Date: JUNE 6 1999

CHINA ANNA CENT HTC
Signature of: Cheryl Ann Ann Cott
Signature: Marianne Loney PRBC

The Colorado Center for Healing Touch is approved as a provider of continuing education in nursing by the Colorado Nurses' Association, which is accredited as an approver of continuing education in nursing by the American Nurses Credentialing Center's Commission on Accreditation.

HEALING TOUCH
COLORADO CENTER FOR HEALING TOUCH INC.

Colorado Center for Healing Touch Inc.
13477 W. Cedar Drive, #206, Lakewood, CO 80228

Certificate of Attendance

We Certify: Antonin Poncik

Has Attended: Healing Touch Level IIIA

20
Date: November 5-7, 1999
City: Toronto, ON
Date: November 7, 1999

CHINA ANNA CENT
Signature of: Cheryl Ann Ann Cott
Signature: Marianne Loney PRBC

The Colorado Center for Healing Touch is approved as a provider of continuing education in nursing by the Colorado Nurses' Association, which is accredited as an approver of continuing education in nursing by the American Nurses Credentialing Center's Commission on Accreditation.

18. - str. 54

HEALING TOUCH
Colorado Center for Healing Touch Inc.
 12477 W. Cedar Drive, #206, Lakewood, CO 80228

Certificate of Attendance
 This Certifies Antonin Poncik
 Name
 His Address Healing Touch Level III A
 Date of Completion 30 August 26-28, 2001
 The Colorado Center for Healing Touch is approved as a provider of continuing education in nursing by the Colorado Nurses' Association, which is accredited as an approver of continuing education in nursing by the American Nurses Credentialing Center's Commission on Accreditation.
 The Colorado Center for Healing Touch is approved by the National Certification Board for Therapeutic Massage and Bodywork (NCBTMB) as a continuing education provider under Category 4, Provider Number 138783-08.

HEALING TOUCH
Colorado Center for Healing Touch Inc.
 12477 W. Cedar Drive, #206, Lakewood, CO 80228

Certificate of Attendance
 This Certifies Antonin Poncik
 Name
 His Address Healing Touch Level II B
 Date of Completion 30 August 26-27, 2001
 The Colorado Center for Healing Touch is approved as a provider of continuing education in nursing by the Colorado Nurses' Association, which is accredited as an approver of continuing education in nursing by the American Nurses Credentialing Center's Commission on Accreditation.
 The Colorado Center for Healing Touch is approved by the National Certification Board for Therapeutic Massage and Bodywork (NCBTMB) as a continuing education provider under Category 4, Provider Number 138783-08.

19. - str. 54

This acknowledges that
Antonin Poncik
 was a participant in a

Repeat of Levels 2 & 3
 of the Basic Course of

THERAPEUTIC TOUCH

as developed by
 Dolores Krieger, Ph.D., R.N. and Dora Van Gelder Kunz

Consisting of 16 Hours
 (minimum 16 hours)
 of Theory, Instruction,
 Experiential Learning and Practice

October 16 & 17, 1999
 Date of Completion/Date

Steele, Ontario
 Location

Mary Simpson
 Mary Simpson, R.N.
 123 Queen Street West, Brampton, ON L6Y 1M3
 905-454-2688

*Recognized as a Teacher by the Therapeutic Touch Network (Ontario)
 Member of The Teachers' Cooperative, Nurse Healers-Professional Associates International, Inc., U.S.A.

20. - str. 54

21. Příprava kongresu se Solanges Morin - str. 57

**Association des Sourciers,
 Géobiologistes et
 Radiesthésistes du Québec**

*Solanges Morin
 Présidente*

☎ 450 647-0250

sourcier@moncanoë.com
<http://site.voila.fr/sourcierqc>

22. Solanges Morin - str. 60

23. Solanges Morin & Tonda - str. 60

<p>Devenir Membre</p> <p>Nom: _____</p> <p>Adresse: _____</p> <p>Ville: _____</p> <p>Code postal: _____</p> <p>☐ _____</p> <p>Courriel: _____</p> <p><i>Inscription</i></p> <p>○ Carte de membre individuel: \$ 20.00</p> <p>○ Carte de membre honoraire: \$ 30.00</p> <p>Pour toute information, veuillez vous adresser à :</p> <p>Mme Solange Morin : (450) 647-0150</p> <p>Mme Diane Landry : (450) 903-3412</p> <p>Mme Roxane Nadeau : (450) 808-0277</p> <p>Mme Sophie Durois : (450) 471-9097</p> <p>Mme Estelle Desrosiers : (514) 436-4377</p>	<p>Stéphane Delalande</p> <p>Originaire de France, il est chercheur, conférencier et enseignant. Il est aussi praticien diplômé de plusieurs médecines douces. La Bioénergétique : est une méthode de soins qui fait intervenir deux notions essentielles : le mouvement et l'énergie.</p> <p>Ginette Desmarais</p> <p>Conférencière, Maître Reiki, consultante en méthode EFT, SRT, RESULTS, La Technique EFT : est une technique d'expression psychologique. Elle aide à éliminer les blocages énergétiques. Démonstration et exercices pour tous.</p> <p>Andrzej Michrowski</p> <p>Conférencier et chercheur sur la pollution électromagnétique. Cette pollution n'a pas d'odeur et n'est pas visible. M. Michrowski travaille à en faire connaître les effets des antennes sur la santé.</p> <p>Antonin Prociak</p> <p>Derma Optique Touches Thérapeutiques Healing Touch Canada</p> <p>Emmanuel Comte</p> <p>Sonologue et chercheur, M. Comte nous fait découvrir les possibilités auto-harmonisantes de notre corps-instrument. Sa musique est une expérience unique qui revitalise.</p>	<p>Vendredi, 9 septembre 2005</p> <p>Possibilité d'un cours de Bioénergétique adhésant à la dimension du congrès.</p> <p>Inscription préalable requise.</p> <p>Prix dans le cadre du congrès : \$ 60.00</p> <p>Samedi, 10 septembre 2005</p> <p>8 h 00 : Inscription</p> <p>9 h 00 : Mot de bienvenue par Solanges Morin Présidente.</p> <p>9 h 15 : Conférence de Stéphane Delalande = La Bioénergétique =</p> <p>10 h 25 : Pause collation</p> <p>10 h 40 : Conférence interactive de Ginette Desmarais = La Technique EFT =</p> <p>12 h 00 : Dîner</p> <p>13 h 30 : Conférence de Andrzej Michrowski = Champ électro-magnétique =</p> <p>15 h 00 : Pause collation</p> <p>15 h 30 : Conférence de Antonin Prociak = L'énergie libre =</p> <p>17 h 15 : Souper</p> <p>19 h 00 : Musique auto-harmonisante par Emmanuel Comte</p> <p>= Sons vibratoires thérapeutiques =</p> <p>20 h 30 : Pause</p> <p>20 h 45 : Chantiers par René St-Amand = Les énergies retrouvées 5ème Dimension =</p>
---	--	--

25. Program kongresu - str. 63

Association des Sourciers, Géobiologistes et Radiesthésistes du Québec

Congrès

Nous tenons à souligner la collaboration et la participation de

Antonin Prociak

qui, par le partage de son savoir, a permis aux participants, d'accroître leurs connaissances.

Au nom de tous, nous vous remercions très sincèrement.

Diane Landry *Solanges Morin*
Secrétaire Présidente

En date du: *10.09.2005*

24. Kongres 10. září 2005 - str. 61

26. V akci ... - str. 67

CONFÉRENCE
avec
M. Antonin Poncik

« Best Western »
Hôtel Universel

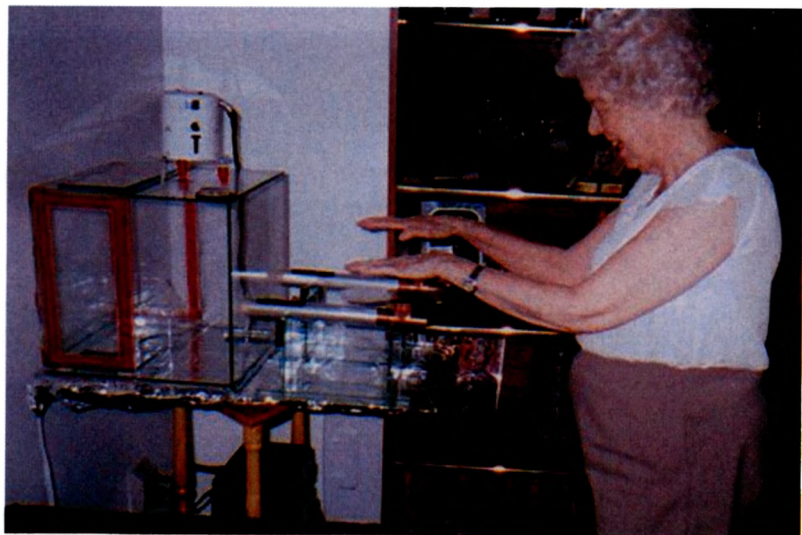
LE TOUCHER-SOIGNANT
Perception dermo-optique

Billet d'entrée
Conférence
Avec
M. Antonin Poncik

Samedi 20 mai 2006
11 hrs à 16 hrs

Tarif
« Best Western »
Hôtel Universel

27. - str. 67

28. Jééé, hýbe se to - str. 72

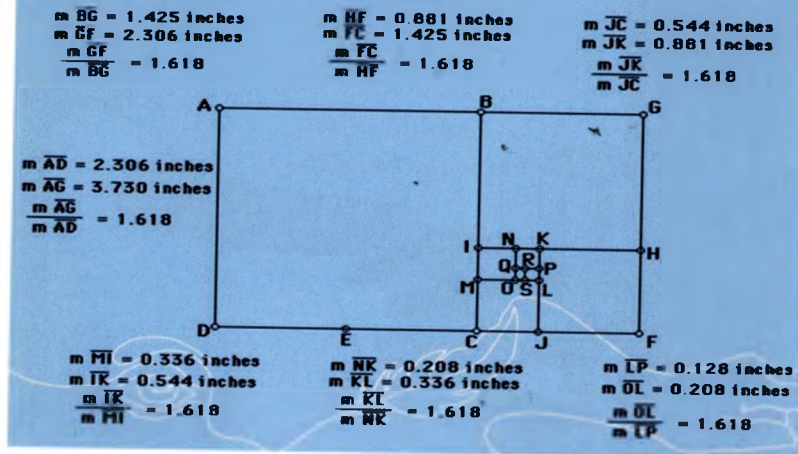

29. Jana je úspěšná - str. 72

30. Sám sobě se divím - str. 72

Fibonáčiho matematika.

31. Fibonáčiho - zlatý obdelník - str. 73, 131

32. Marilyn také úspěšná - str. 73

s člověkem s hlubokými exoterickými znalostmi v této, dosud neprobádané oblasti.

Dr. Grad poskytl Tondovi nejen vysvětlení jeho schopností, ale poradil mu, jak prohloubit svoje znalosti, kde studovat a poučit se rovněž o jiných mimořádných aktivitách v oblastech, které jsou velice blízké jeho schopnosti.

Zdůrazňoval však nutnost vlastnit perfektní detailní znalosti všech orgánů lidského těla dříve, než svoji energii na některém jedinci použije.

Tonda použil všechna poučení a doporučení Dr. Grada o obohacení svých znalostí.

Věnoval se studiu odvětví zahrnutých v Kanadě a USA pod pojmem „HEALING TOUCH“ (Léčebné doteky), které zahrnovaly: „Jak léčit doma vaši bolest, Reiki a chiropraktická léčba by mohla být to co hledáte, Úvahy k jiným léčebným metodám.“

Významnou část svého studia věnoval anatomii lidského těla. Později i těla různých živočichů.

Soustředil se na studia příčin BOLESTI, odborných prací profesora Ronalda Melzacka z McGill University v Montrealu a jiných autorů.

Stal se členem profesionálních organizací, jako je na příklad THE THERAPEUTIC TOUCH NETWORK OF ONTARIO ET QUEBEC THERAPEUTIC TOUCH.

Stal se odběratelem profesionálních časopisů, které, i když nemohly objasnit nic nového, týkajícího se jeho mimořádné schopnosti, přece jen mu otevřely pohled do oblastí profesionálně uznaných a dalo by se říci, svým charakterem velice příbuzných.

V celém tomto přípravném procesu i později po zahájení soukromé licencované činnosti, osobnost Dr. Grada nejen vysoce

respektoval, ale v případě potřeby i konzultoval, s ním se radil a diskutoval potřeby jednotlivých klientů i nové zkušenosti které s nimi získal.

To ovšem neznamená, že se spolu shodli ve všem. Jedna oblast zůstává stále v oblasti dvou protichůdných pohledů.

Dr. Grad je věřící člověk. Tondovu schopnost předávat energii a zbavovat tímto způsobem jeho klienty bolesti, považuje za dar od našeho Stvořitele, ať už HO nazýváme jakkoliv, v souladu s naší vírou a spirituální příslušností ke kterémukoliv náboženství.

Tonda zatím však s tímto vysvětlením nemůže souhlasit, i když jiné dosud nemá. Věřím však, že jednou je i on najde. Tento rozdílný pohled však nic nemění na jejich vzájemném respektu, toleranci, úctě jeden k druhému a obdivu k jejich informovanosti a schopnostem v dosud dostatečně neprobádaných oblastech lidského zdraví, bolesti a psychologického rozvoje lidské bytosti.

XII. TONDOVA PŘEDNÁŠKA V DRUMONDVILLE

Rodinné setkání.

TONDA VYPRÁVÍ SÁM O SOBĚ

Byly to dvě dámy z poměrně velkého města Drumondville v kanadské provincii Québec, paní Lissette a Mariette (obr. 36 - str. 146), obě pracující v oblastech alternativního léčení, které se seznámily s mimořádnými schopnostmi pana Antonína Pončíka a rozhodly se uspořádat konferenci s ním dne 20. května 2006 právě v DRUMONDVILLE, v hotelu Best Western.

Konferenci organizovaly jako soukromou iniciativu v přesvědčení, že seznámit občany jejich města s Tondovými schopnostmi při odstraňování bolestí pomocí jeho záhadné energie, by bylo radě občanů velice užitečné. Za jejich iniciativou nestála žádná organizace, žádný obchodní zájem, ale obyčejná a prostá láska k bližnímu a touha pomoci těm, kteří pomoci potřebují. Proto i poplatek za účast na konferenci byl tak nízký, že jsem se domníval, že nebude stačit ani na úhradu poplatků za pronájem sálu, v takovém reprezentačním hotelu.

Po krátkém jednání s Tondou a po zhlédnutí programu připraveného Tondou pro toto setkání se rozhodly uspořádat konferenci, na níž bude Tonda jediným řečníkem a bude mít k dispozici konferenční sál na dobu čtyř hodin. Žádný jiný konferenciér nebyl pozván. Tonda měl možnost hovořit o všem, co uznal za vhodné a nutné a dal přítomným příležitost klást jakékoliv dotazy, kterými mohli proniknout do tajů jeho schopností.

Hodina zahájení konference byla stanovena - celkem nezvykle - na 11 hodin.

Tonda mě ujistil, že má program dobře připraven, přihlásil také svého dlouhodobého přítele Serge, který v Drumondvillu žil a pracoval více jak 10 roků a dodal, že by byl rád, kdybych i já mohl být přítomen, neboť mě nechal zapsat jako jeho doprovod.

Věděl jsem, že Tonda pracuje na zdokonalení svých přístrojů pro detekci lidské energie, nemohl jsem odolat a pozvání přijal. Nebyla to jen zvědavost, ale i obavy, o čem bude čtyři hodiny povídat, aniž by ztratil pozornost přítomných.

Po příjezdu do hotelu mě nejprve překvapilo množství aparatur, které sebou přivezl. Ani se mi nechtělo uvěřit, co vše vezl v kufru jeho osobního auta (obr.38 - str. 147).

Po instalaci celého zařízení, při němž mu Serge vydatně pomáhal, jsem zjistil, že Tonda se na tuto přednášku vybavil nejmodernější elektronickou technikou současného období.

Ano, byl jsem si jist, že svému elektrotechnickému povolání nezůstal nic dlužen, ba naopak, že přítomní posluchači v něm hned poznají elektronického technika vysoké úrovně.

To byl dobrý začátek.

Zatímco se Sergem dokončovali instalaci audio-vizuálního zařízení, počali do sálu vstupovat první přihlášení posluchači, jejichž příchod se mi zdál být dost přísně kontrolován. Teprve později jsem pochopil, že sál měl menší kapacitu, byl naplněn židlemi k sezení a stojící osoby by překážely sedícím posluchačům při sledování celého programu.

Zůstalo jedno neobsazené místo. Jedna židle po mé levici. Ne snad proto, že by nikdo nechtěl sedět vedle mne, ale proto, že jsem na ni odložil svoji „technickou aparaturu“, magnetofon a fotoaparát, což návštěvníci i pořadatelé s obdivuhodným respektem akceptovali.

Při zahájení a uvítání bylo v sále 50 až 60 hostů. Jevilo se mi to jako jakési přátelské setkání velké rodiny myšlenkami

soustředěné na stejnou tematiku. Takováto setkání québeckých rodin v této oblasti nejsou žádnou vzácností (obr. 34 - str. 145, obr. 37 - str. 147, obr. 39 - str. 148).

Sál, naplněný tichou, jakoby meditační hudbou, se pomalu uklidňoval, až se v něm rozhostilo úplné ticho a tichá melodie zaplnila celý prostor a pomalu pronikala i do srdcí přítomných hostů. Na promítacím plátně se objevil úhledný nápis VÍTÁME VÁS a v temnějším koutě za mikrofonem vyšší, nejasně osvětlená osoba.

„Dobrý den. Slyšíte mě dobře?“, nebylo třeba odpovědi. Hlas byl jasný, zvučný a v perfektní francouzštině. Bylo zřejmé, že přednášející chce upoutat větší pozornost svým hlasem, než svojí osobností.

„Slyšeli jste už někdy hovořit o DERMO-OPTICE?“

Ozvalo se více hlasů se zápornou odpovědí.

„A kdo je to FIBONACCI (čti: Fibonači), to asi bude vědět nemnoho z přítomných. Tedy o těchto věcech bych dnes rád s vámi hovořil. ---“

„Fibonacci se narodil ve městě Pisa v Itálii v roce 1170 a tam také pravděpodobně zemřel v roce 1250. Tedy velice dlouho před naším letopočtem a už tehdy objevil důležité matematické zákony z oblasti geometrie v přírodě.

Jak se jeho poznatky projeví v mém osobním životě a k čemu mě přivedly, o tom si pohovoříme později.“

„Dermo-optika je schopnost, nebo také vnímání, které se vyskytuje u malého procenta osob. Vidí mlžně bílou nebo oblačně modrou hmotu, když vlastníma rukama pohybují v jisté výši nad tělem léčené osoby. Jde o schopnost vnímání, ale nikoliv „disciplínu“, nebo obor, jemuž je možné se naučit, nebo který je možné ovládnout cvičením nebo silou vůle.“

Tonda vysvětloval, že vidí jak bílou, tak i modrou, někdy intenzivnější, tmavší, jindy světlejší a proměnlivou. Navíc tyto

barevné hmoty vidí ve vzdálenosti několika centimetrů před svýma očima. „Od dětství jsem tuto schopnost považoval za nebezpečnou chorobu, která se později projeví ztrátou zraku ...“, sdělil.

Pak pověděl posluchačům o všech těch podrobnostech, o kterých jste se dozvěděli už v předešlých kapitolách této knihy.

„Dnes už vím, že bílou hmotu vnímám, když se mé ruce pohybují nad zdravým tělem, zatím co modrá se objevuje, když jsou ruce nad lidským orgánem, který je napaden chorobou. V 60ti procentech případů jsem schopen svým působením za pomoci vlastní energie, vycházející z mých rukou, modře viděnou barvu potlačit, oslabit a přeměnit na bílou. Pak vím, že jsem takovému člověku pomohl a zbavil ho bolesti.

Nespokojil jsem se s pouhým konstatováním, že se jedná o určitou formu hmoty. Je-li to hmota, pak musí mít nějaké vlastnosti, které by měly být nějakým způsobem zjištělné a měřitelné (obr. 40 - str. 148).

A tak jsem se jako zkušený technik zaměřil na využití svých technických schopností a znalostí. Zde jsem se cítil daleko jistější, než v oblasti obklopené záhadami a tajemstvím, kde mi chyběly podklady a důkazy a kde jsem musel jen věřit anebo nevěřit.

Já musím mít důkazy, jinak ničemu nevěřím“.

Mezi přítomnými posluchači se ozvalo zašumění, které mohlo být známkou podivení nebo dokonce nesouhlasu.

Tonda však pokračoval:

„Teprve v roce 1990, zde v Québequ, jsem se dověděl, že mám tuto schopnost. Mnozí z nich tvrdili, že je to jakýsi druh energie. Ale podle mého názoru to energie nemohla být, protože tato hmota je nepohyblivá. Je viditelná, ale nepohyblivá. Kdyby byla energií, musela by být v pohybu.

Ale připouštím, že tato bílá hmota by mohla být zdrojem energie. Že může energii vytvořit nebo vyprovokovat.

Teprve když najdu modře zbarvenou hmotu a začnu na ni působit energií vycházející z mých rukou - z toho mého zdroje energie- , pak tato modrá hmota se dostane do pohybu, začne ztrácet na intenzitě, začne blednout, až zmizí úplně --- a je nahrazena hmotou bílou. Ale to se stane, jak už jsem uvedl, pouze u 60ti procent lidí. Proč u 40ti procent lidí moje energie na modrou hmotu nepůsobí, nevím a zatím pro to žádné vysvětlení nemám. Tito lidé pak musí hledat pomoc jinde. Těm já už pomoci nemohu“.

„Po dlouhém přemýšlení, náčrtcích, dlouhých diskusích a prověřování jsem v roce 1990 sestrojil první přístroj. Byl to uzavřený skleněný prostor, něco jako akvarium - skleněný HRA-NOL. Později jsem ho zdokonalil na základě určitých matematických principů. Dnes mi slouží k odhalení této, nebo podobné neviditelné lidské energie, která je zatím jiným fyzickým ani chemickým procesem neodhalitelná.

Pomocí tohoto přístroje jsem zjistil, že nejenom já, ale všichni lidé, tuto energii vlastní. Ne však ve stejné síle. A ne použitelnou ke stejnému účelu.

Sílu se mi zatím nepodařilo přesně měřit. Mohu pouze podle rychlosti pohybu předmětu, který slouží uvnitř uzavřené krychle jako terč = cíl a záchytný bod (detektor), na který je energie člověka zaměřena, posuzovat, jaká je energetická síla dotyčné osobnosti. Během zaměření je energie dotyčné osoby odčerpávána, což se projeví zpomalením otáček zaměřeného předmětu v krychli až do zastavení. Délka doby od roztočení až k úplnému zastavení je druhým ukazatelem síly energie, kterou sledovaná osoba vlastní.

Některým lidem se zaměřený cíl točí poměrně dlouho a rychle. Jiným se podaří jej pomalu otočit 3 krát a pak se zastaví.

V mém vlastním případě je moje energie odčerpána asi po

45 minutách. Proto moje působení na lidi, kterým chci pomoci, netrvá nikdy déle než 45 minut. Potom musím mít poměrně dlouhou dobu k odpočinku a načerpání nové energie.“---

Tonda si musel odpočinout i nyní po tomto vyčerpávajícím a obsažném výkladu, doprovázeném detailními obrazy na promítacím plátně.

„Z vašeho výkladu tomu rozumím tak, jako by podle vašeho přístroje a výsledků jeho měření každý člověk měl stejnou energii jako vy, pouze s tím rozdílem, že někdo ji má silnější a jiný slabší --“, ozvalo se z řad posluchačů.

„Není to přesně tak, jak jste to řekl. Přístroj mi ukazuje, že každý člověk má energii na kterou přístroj reaguje. Navíc mi ukazuje, že síla této energie je rozdílná. K čemu však je energie použitelná a k čemu může sloužit a jak může být upotřebitelná, to mi přístroj neukazuje. Takže: **NE KAŽDÝ ČLOVĚK MÁ STEJNOU ENERGIÍ JAKO JÁ A MOJE ENERGIIE NENÍ PODOBNÁ ENERGIIE DRUHÝCH LIDÍ.**

Pokud jde o moji energii, jak jsem byl informován z vědeckých kruhů, měla by to být pouze jedna osoba, u které se předpokládá, že je obdařena stejným, nebo velice podobným druhem energie jako já“.

V následující části svojí přednášky podrobně vysvětlil, jakých omylů se při sestrojování přístroje a později jeho zdokonalených variant dopustil a jak se s nimi vypořádal, aby se dostal až k uspokojujícím výsledkům, které očekával. A tam právě Fibonacciho matematika z 12. století sehrála dominantní roli.

Na závěr přednášky Tonda souhlasil, aby několik osob z obecnstva, majících vážné, třebas i dlouhodobé bolesti bylo vybráno, aby na nich předvedl před zraky přítomných, jak odstraňuje bolesti. Znovu však upozornil, aby nikdo neočekával nějaké zázraky, že stále platí poměr 60ti procent, na které jeho energie působí a 40ti procent, kde není účinná.

K předvedení způsobu, jak Tonda zbavuje lidi jejich potíží a bolestí se přihlásilo více osob. Přirozeně, že se 45ti minutovou kapacitou použít své energie až do jejího úplného vyčerpání, nemohl pomoci všem, kteří po jeho pomoci toužili.

První, kdo k němu přišel, byl starší pán s plnovousem. Došel ke stolu těžkým vrávoravým krokem a Tonda mu pomohl uložit se do vodorovné polohy na stůl, který pak vyzvedl do výšky, nutně k pohodlnému působení ve vzpřímeném postoji.

Zeptal se ležícího pacienta na jeho potíže a zaujal polohu u jeho nohou. Pravou ruku nad chodidlem, levou nad břichem pomalu přesouval ruce směrem k hlavě. Občas se zastavil nad určitým bodem s poznámkou:

„Už to mám. Tu vás to bolí. A tady také...“ Nečekal na odsouhlasení a působil na bolestivá místa tak, že pohybujičima rukama bolest z těchto míst vytlačoval.

Po celkem krátkém působení vyzval ležícího pacienta, aby se na stole posadil a vstal.

„Jak se cítíte? Netočí se vám hlava?“

Jeho tichá odpověď zanikla v bouřlivém potlesku a pacient se s rozzářenou tváří svěžím krokem vracel na svoje místo v sále. I jeho slova díky zanikla v bouřlivém potlesku a jen úsměv vydával svědectví o úspěšném odstranění bolestí.

U stolu už zaujala místo starší paní s brýlemi v červeném kabátku. Bylo vidět, že ani ona se nechtěla nechat někým předběhnout. Bez vyzvání se posadila na okraj lůžka a upozornila Tonda na své problémy. Rovněž bolesti při chůzi. V sále bylo ještě dost hlučno po odchodu prvního klienta, takže jsme dobře nerozuměli o jaký problém přesně šlo.

„Už to mám! Tady je to. Cítíte to?“

Při těchto slovech se sál utišil. Všichni se soustředili na Tonda a spokojenou paní na lůžku.

Všem však bylo jasné, že Tonda sám se nesoustředil na

nic. Žádná koncentrace, žádné kouzelné pohyby rukama, žádný křížový výslech. Tonda se klidně bavil s paní o běžných věcech. Zaznamenal jsem, že jeho oči se v určitém okamžiku odpoutaly od pohledu na povídající paní, jen na okamžik a jako by se zaměřily na nějaký předmět vznášející se v prostoru mezi čelem a očima.

Ale jen -„jako by“- . Já zaznamenal jen ten pohyb očima a přítomní posluchači vůbec nic.

Po chvílce působení oběma rukama nad tímto místem, vyzval paní, aby se posadila.

„Jak se cítíte? Cítíte stále bolest?“

„Ne!“,- odpovídá paní plna radosti.

„A netočí se vám hlava?“

„Také ne!“

„Tak se můžete pomalu vrátit na své místo a vezmeme další případ.“

Bylo překvapující, že Tonda si nevybíral ani pacienty ani choroby. Kdo byl na řadě, ten se položil na stůl. Aby neztrácel čas hledáním choroby, položil jednu, někdy i více, informativních otázek a zaměřil se na tu část těla, kde pacient pociťoval své bolesti. A tam si už sám našel dotýčný bod, nebo orgán, který bolest působil. Bílá mlhovitá hmota před jeho očima byla nahrazena modrou. A pak zaměřil energii, vysílanou z prstů jeho rukou směrem na dotýčné místo, aby intenzitu modré hmoty oslabil. Ta začala blednout a byla nahrazována bílou mlhovinou. To už byl i pro Tonda ukaz toho, že má před sebou pacienta, který patří do té větší skupiny lidí, -mezi těch 60 procent-, na které jeho energie působí.

Toto ale mohl vědět pouze Tonda, ne pacient, který ležel na lůžku. Ten nemusel cítit vůbec nic nebo mohl cítit i podobné příznaky jako jiní pacienti, ale pokud se modrá mlhovina před Ton-

dovými očima nezačala působením jeho energie měnit na světle modrou a nakonec na bílou, nemělo v žádném případě smysl v působení na pacienta pokračovat.

Čekal jsem netrpělivě, kdy se konečně objeví někdo ze 40ti procent negativních případů.

Na stůl se posadila paní středních let v černých kalhotách a bílé halence.

Měla bolesti po operaci rakovinného nádoru v prsu. Bolesti vystřelovaly do ramen, rukou, hrudníku i hlavy.

Tonda se soustředil na hledání příčin v oblasti hrudníku. Posléze se postavil za její hlavu a působil energií v oblasti ramen, očí a temene hlavy.

Po krátkém působení požádal paní, aby se posadila.

„Ale se mnou se točí celý svět. Mně se točí hlava,“- postěžovala si paní.

„Tak se opatrně postavte přede mě a snažte se udržet rovnováhu a já vás toho zbavím.“ Tonda několika pohyby rukama nad hlavou pomohl paní získat stabilní postoj. Nakonec se k ní posadil na židli a zatím, co ona bez dalších problémů stála rovně, působením pravé ruky ji zbavoval ještě problému v oblasti páteře (obr. 41 - str. 149).

V jakém stavu paní ke stolu přišla zaznamenali pouze její přátelé v sále. V jakém stavu od TONDY ODCHÁZELA, ZAZNAMENAL CELÝ SÁL.

A DOSVĚDČIL TO BOUŘLIVÝM POTLESKEM.

Další účastnice, která chtěla za všech okolností se podrobit působení Tondovy energie byla korpulentní dáma, které jsem si povšimnul už na začátku konference. Měla skutečně velké problémy pohybové doprovázené těžkým dýcháním.

Když se těžkým krokem a s vypětím posledních sil dostala

až k demonstračnímu stolku, pořadatelé si nebyli jisti, jestli lehká konstrukce stolu unese její tělo. Vše bylo v pořádku. Záruka nosnosti stolku byla 200 kg.

Sympatická paní, která svými potížemi vzbuzovala soucit celého sálu se za Tondovy asistence položila na stůl. Tentokrát se Tonda ani na její potíže neptal. Všem v sále bylo jasné čím trpí a jak trpí.

Soustředil se na její hrudník. A jen několikrát opakoval: „Tady je to. Už to mám. Vidíte to?“ A vždy se přemístil nad jiné místo nad hrudníkem. A tam působil tak dlouho, až byl s výsledkem svého působení spokojen.

Pak paní pomohl se posadit a odejít od stolu.

Na jejím výrazu bylo jasné vidět, že nemůže uvěřit tomu, co se s ní stalo.

Odešla nakonec sama, bez námahy a bez těžkého dýchání. Zatím co dav tleskal, paní se usadila na svou židli a se skloněnou hlavou přemýšlela nad výsledkem Tondova působení.

Paní, která seděla vedle mne, se na mne obrátila s prosbou, jestli bych mohl požádat pana Pončíka, aby ji vzal dříve než ukončí dnešní program.

„Velice rád se za vás přimluví. Ale musíte se tam vtláčit jako ti ostatní a pak mu jen řekněte, že jsem vás tam poslal já, Milan. Určitě vás vezme!“

Ale u stolu již stály další dvě ženy.

Věděl jsem, že Tondových 45 minut se blíží ke konci a že bude potřebovat určitou dobu k „opětnému nabití energetické baterie“

Jediná naděje, že by se ještě mohl s mojí sousedkou zabývat byla jen v tom případě, že aspoň jedna z čekajících dam, by patřila do skupiny 40ti procent, na které Tondova energie nepůsobí.

To se však nestalo. Na obě dámy zabrala Tondova energie stejně úspěšně jako na VŠECKY PŘEDCHOZÍ.

TONDA MĚL DNES SMŮLU. --- JEHO ENERGIE DNES PŮSOBILA NA 100 % !!!

Svých nepůsobících 40 % nemohl dnes doložit ani jediným případem.

Bouřlivým potleskem byla Tondova konference zakončena. Jedinou smutnou tvář v sále jsem zaznamenal ve svém sousedství. Mé sousedce bylo do pláče. Netleskala ---. Ani jsem se jí nedivil ---.

Dříve, než se dostaly ke slovu pořadatelky, aby závěrem zhodnotily průběh dnešního dne, vzala si slovo silná paní s dýchacími potížemi a s dojetím hovořila o dnešním dni a o všem co se s ní stalo. Nejen pokud šlo o bolesti a pocit dušení, ale také o emotivní prožitky, kterými tato „zázračná kúra“ byla u ní doprovázena.

Vystoupení oné dámy vyprovokovalo debatu přítomného publika s velice pozitivními komentáři. Než došlo k oficiálnímu ukončení Tondovy konference přeci jen to potřebovalo trochu více času.

Myslel jsem na svoji smutnou sousedku.---

Nakonec jsem se obrátil na Tonda s prosbou.

„Ale ano, zkusíme to. Už tam zase nějakou energii budu mít.“

Mezi odcházejícími hosty se jediná smutná tvář rozzářila. Tonda nejen odstraňoval bolesti, ale vracel lidem i úsměv a naději.

XIII. JSOU I ZVÍŘATA CITLIVÁ NA ENERGII ANTONÍNA PONČÍKA?

Je neděle 26. června 2005. Teploty se pohybují kolem 32 stupňů C. Určitě by bylo příjemnější se koupat v bazénu, než pobíhat po polích nějaké farmy, kde každý živý tvor hledá útočiště ve stínu pod korunami vzrostlých stromů.

Tonda září nadšením.

„Moje energie působí pozitivně i na koně! To je neuvěřitelné! Musíš se mnou, abys to všechno viděl na vlastní oči a mohl pravdivě popsat, jak moje působení probíhalo.“

„A tys to už zkoušel?“ - ptám se

„Byl jsem tam asi před týdnem. To víš, koně jsem si nemohl pozvat k nám do pokoje, abych zjistil jestli to na něj působí nebo ne. A tak jsem musel za nimi. A ono to působí! To je neuvěřitelné! Ani já sám tomu nemohu věřit! To jsem nikdy nečekal!“

„A to ti řekl ten kůň? - Jak ses s ním domlouval?“

„Nedělej si ze mně legraci. To mi řekl ten majitel stáje, který mě pozval. Jmenuje se Čiko. A ten toho ví o koních více než o lidech. Dokonce bych řekl, že sami koně toho o sobě nevědí tolik, jako toho o nich ví on. Rozumí jim, ví kde je co bolí, pozná kdy jsou smutní a kdy jsou spokojeni.“

Moje zvědavost rostla s růstem Tondova nadšení. Být svědkem odstranění bolestí v koňské stáji samo o sobě už vyvolávalo určité napětí. Kůň není zákazníkem, kterého je možné se zeptat, jak taková kúra na něj působí, není-li bolestivá. Není jej možné upozornit, že v určitých situacích může během této kúry dojít k nekontrolovatelné bolesti, na kterou kůň nereaguje bolestivým výkřikem, ale svými kopyty. ---

A tak jsem připravil svůj magnetofon a fotoaparát a požádal manželku o doprovod.

Spolu s Tondou jsme vyrazili do St-Lazare, místa vzdáleného asi 10 km na západ od Montrealu.

Čiko, majitel farmy, nás odvedl do stáje, kde v chodbě mezi jednotlivými kotci, už na nás čekal statný kůň hnědé barvy lehce připoutaný uzdou tak, aby měl možnost pohybu, který však, v případě krajní nutnosti, by mohl být kontrolován. Nebyl sám. Kolem něho se pohyboval jeho skutečný majitel Klaud, který sem koně přivedl.

Před nějakým časem měl kůň nehodu při procházce lesní stezkou.

Při pádu došlo k vyřeznutí dvou obratlů z normální polohy a od té doby má zvíře potíže při chůzi, zvláště pak s jezdcem na hřbetě, kterého se snaží za každou cenu zbavit. Klaud koupil koně až po této nehodě, aniž by byl o jeho stavu informován (obr. 42, 43 - str. 149, 150).

„Protože jsem o Tondových schopnostech velice dobře informován,“ – objasnil nám situaci Čiko, “rozhodl jsem se jej pozvat. On dokáže otevřít cesty k prokrvení pohmožděných částí těla a já, podle reakcí koně, dokáži přesně určit o jaké pohmoždění se jedná. U takového zvířete musíme být oba. Já vím čeho potřebuji dosáhnout a on mi musí svojí energií, a schopností jí použít na určitých bolestivých místech pomoci k dosažení požadovaného výsledku. Při tom dojde ke snížení nebo úplnému odstranění bolestivosti. Já pak mohu podstatně snadněji pokračovat ve fyzioterapeutických opatřeních.” (obr. 33 - str. 145)

“Hladě jej lehce kartáčem po krku, hřbetě a bocích, aby se uklidnil. Kůň neví o co jde, a tak trochu zneklidnil. Vidím reakci jeho očí,“ radí majitel stáje Klaudovi, majiteli koně.

Po chvilce uklidňujícího kartáčování prohlásil:

“Kůň je dnes postatně klidnější, než byl posledně. Zdá se

mi, jako by Tonda poznával a na jeho kůru se těšil. Oči má už naprosto klidné. Po poslední kůře jsem se mu pokoušel jeho dva vyhřezlé obratle vrátit do původní polohy. Něco se mi povedlo, ale ne úplně,”-stěžuje si Čiko.

“Skutečně je možné jasně vidět, že boule ve zraněné části páteře, je menší”, -zapojil se do objasňování-problému Tonda (obr. 44 - str. 150).

“A jak ty postupuješ při řešení problému?”- spustil jsem na Tonda, “jak ty poznáš, kde jsou místa zdravá a kde jsou bolestivá?”

“Stejně jako u lidí. Pokud se moje ruce pohybují nad zdravými částmi koňova těla, vidím před očima mléčně bílou hmotu. Jakmile se dostanu nad bolestivou část jeho těla, hmota se začne měnit na světle modrou a já jsem schopen upřesnit, kde se nachází centrum bolesti. Podívej se zde. Vidíš, toto místo na páteři je velice bolestivé.”

Neviděl jsem přirozeně nic. Ale Tonda už je takový. Častokrát si myslí, že to, co vidí on, by měl vidět i ten, kdo ho pozorně sleduje.

Tondovy ruce se pohybovaly nedaleko koňské hřívky, kde na páteři zřetelně vyčníval jakýsi výstupek.

”A tady dál, vidíš to?- Tady dál je bílá zóna, až sem.”

Jedna Tondova ruka se pohybovala stále nad bolestivým místem přední části páteře a druhá se posunovala k zadním nohám koně.

“A tady je to. Vidíš? Přesně tady. Kolem tohoto bodu, plocha asi jako dvě roztažené dlaně je modrá, tedy bolestivá. A tam musím se svojí energií působit, aby tato plocha se zmenšila, nebo úplně zmizela. Přeměnila se na bílou.”(Obr. 45 - str. 151)

Měl jsem dojem, jako by Tonda energii ze svých rukou setřásal mezi obratle koňské páteře.

“Já potřebuji, aby Tonda uvolnil cesty, kterými se krev

může dostat až k bolestivému místu a tam aby došlo k jeho hlubokému prokrvení,” vmísil se do rozhovoru majitel stáje.

“Ano, právě tady je místo, které je silně zanícené. Tam musím působit delší dobu, aby se zánět zmenšoval a ustupoval, až úplně zmizí.”- prozradil nám Tonda, aby vysvětlil svoje soustředění právě na toto místo.

“A to potřebuji já, aby místo přestalo být bolestivé a já abych pak mohl svými prsty vtlačit oba obratle do jejich původní polohy. Po posledním Tondově zásahu, mě zpočátku kůň nechal manipulovat s jeho obratly, ale po chvílce začal být neklidný, takže jsem toho musel nechat a nepokračovat. Pokud dobře pozorujete jeho oči a uši, víte co se děje. Víte co on cítí a můžete odhadnout jeho příští reakce,”- pokračuje Čiko.

“Z této pozice já nemohu pozorovat koňovy oči. Soustředím se proto na jeho uši. A pozorujte je se mnou. Když jsou jeho uši nakloněny směrem dopředu, necítí žádné potíže. Situace, kterou právě prožívá, je pro něj naprosto normální, nebo se mu dokonce líbí. Jakmile však náhle změní polohu svých uší a otočí je směrem dozadu, je to známkou, že pocítil nějakou bolest se kterou není spokojen a které by se rád zbavil. Kdyby měl v té chvíli jezdce na hřbetě, mohl by ho v takové chvíli i shodit ze sedla.”

Mezitím se majitel stáje pokusil svými prsty vtlačit jeden z vyšinitých obratlů do správné pozice.

A ejhle, koňovy uši se náhle otočily směrem dozadu a my jsme zaznamenali i změnu výrazu v koňových očích. Byl výhrůžný, jako by říkal jestli nepřestaneš, budu se bránit.

Ale ten už přestal a požádal Tonda aby pokračoval působením energie ke zmírnění bolesti. Uši zvířete se otočily dopředu a naklonily stejným směrem. I v jeho očích, jako by se vyhrůžka změnila v projev spokojenosti.

Za celou dobu neprojevil žádný neklid. Pokojně stál, nepřeslapoval z nohy na nohu, v jednu chvíli dokonce zíval. Nikdy nepozvedl nohu ke své obraně.

Kůň projevoval stále častěji známky ospalosti. Sklonil hlavu až k úrovni kolen, natáhl hlavu dopředu, zkřivil ústa a hluboce vydechl. To opakoval několikrát. Mně to připadalo, jako by chtěl spíše vyloudit úsměv na své koňské tváři, ale nakonec jsem uvěřil tvrzení, že je ospalý, což potvrdil jak Klaud, tak i Tonda.

“Tondo, rád bych věděl, jestli během tvé kúry pozoruješ také její účinky? Zvláště, jestli vidíš, že po určité době působení na bolestivá místa, se intenzita modré barvy počíná měnit na světlejší nebo úplně bílou, nebo jestli celková plocha viděné barvy se zmenšuje, nebo úplně zmizí?”, - vnutil jsem se s otázkou.

“Přesně tak je to. Podívej, na příklad v této části páteře, když jsem začínal, vše bylo ještě modré. Nyní, až k obratlům je vše bílé, což mi říká, že závada byla odstraněna a bolest zmizela. Rovněž plocha kolem obratlů se podstatně zmenšila a navíc vybledla. Dá se předpokládat, že proces zlepšování situace bude pokračovat dlouhodobě i po mém odchodu a nakonec dojde k úplnému odstranění bolesti.

“Koukejte na něj,”- považovala za nutné upozornit moje žena, “už je unavený!”

“Kdo?” – ohradil se Tonda. “Já unavený nejsem.”

“Ale já myslím toho koně. Podívejte se na něj---.”

“Jsi unavený?”. Obrátil se s otázkou na koně, Tonda.

K všeobecnému překvapení kůň zakýval hlavou, jako by mu rozuměl. Čemuž jsme se všichni od srdce zasmáli.

“Dnes, jak je vidět, se mu podstatně ulevilo. Necháme jej zde, v jednom kotci ve stáji, aby si odpočal a zítra ho podrobím další masáži, při které se pokusím už oba obratle dostat do správné polohy.

A protože je nebezpečí, že by se mu mezi obratli začal usa-

zovat vápník, který by později mohl situaci znovu zkomplikovat, musím použít prostředek DIAMASON, který tomuto procesu zabrání. Je to tekutina, která pronikne hluboko do tkáně, zabrání tvorbě vápníkových usazenin a rovněž pomůže odstranit bolest. Abych toto mohl udělat, potřeboval jsem Tondovu pomoc. Bez té, by se mi to asi nepodařilo.“- skončil Čiko svůj komentář a odváděl koně do prázdného, čistého kotce, s podestýlkou z dřevěných pilin.

Kůň se postavil hlavou k oknu a k nám zadkem. Po krátké chvilce, kdy jsme mysleli, že už usíná, pozvedl lehce zadní pravicovou nohu a uvolněně stál pouze na třech nohách.

„To jsem u něho nikdy nepozoroval,”-s překvapujícím výkřikem prohlásil Klaud, majitel koně.

Kůň nás neslyšel. Pevně stál na svých třech a zadní, uvolněnou nohou, lehce pohupoval.

Po chvíli se postavil na všechny čtyři a to stejné opakoval s levou nohou.

Bylo to pro všechny přítomné příjemným překvapením a jistotou, že Tondova procedura je velice účinná i na zvířeti těchto rozměrů.

Sám majitel stáje, potěšen výsledkem, požádal Tonda, zdali by se nemohl chvilku věnovat jeho čtyřleté kobylce, která nás po celou dobu pozorovala a byla klidným svědkem celého procesu.

Vyvedl ji z kotce do střední chodby a tam Tonda seznámil s jejími dlouhodobými odřeninami způsobenými podkovami. Rány byly tvrdé, černé výstupky, hyzdicí nohy pod koleny (obr.46, 47 - str. 151, 152).

Tonda použil tentokrát jiný způsob ke svému působení. Oběma dlaněmi otevřenými mezi palcem a ukazovákem vytvořil kolem nohy uzavřený okruh a vytlačoval nebo stahoval vše negativní v noze ke kopytům a podkovám a pak z nohy (obr. 48 - str. 152).

“Tady to je, vidíš, tady! A musíme to dostat ven!”

A kobylka spokojeně naklonila uši směrem dopředu a klidně stála (obr. 49 - str. 153).

“Účinkovalo by to na ní,”- konstatoval Tonda. “Pozorujte ji, jaká bude její reakce v příštích dnech!”

“A než se rozejdeme, nemohl byste to zkusit, zdali by to účinkovalo i na mne?”- obrátil se nesměle na Tonda Klau.

“Na vás? A co vám je?”

“Také bolesti v nohou po úraze.”

“No, zkusit to mohu, ale já vás tady nemohu položit na zem, já vás potřebuji mít aspoň metr nad zemí. A tady není ani lavice ani lůžko, abych si vás tam položil.”

“A tak je tady postavíme,”- rozhodl Čiko.

A hned se dal do stahování plastických pytlů s podestýlkou pro koně. Byly to pěkné solidní krychle, které položil vedle sebe na podlahu stáje, na první vrstvu položil druhou, a když ani potom nebyl Tonda spokojen, doplnil je ještě třetí vrstvou.

Klaud se opatrně vyšplhal na úroveň třetí vrstvy, položil se na záda a čekal. Tonda zaujal pozici s rukou vztaženou nad Klau-dovo tělo. V nohách objevil bolestivé místo. “Bolí to tady?”

“Bolí. Tam mám ty hlavní problémy.”

“Tak se posadte!”

A Tonda provedl stejnou proceduru jako s Čikovou kobylkou.

“Postavte se a projděte se. Je tam stále nějaká bolest?”

„Ne. Všecko zmizelo,“- prohlašuje Klaud s úsměvem na tváři.

„Tak, když budete chtít, uděláte si se mnou schůzku na pořádnou kúru. Toto jsem vam udělal hlavně proto, abyste lépe porozuměl, jak to působilo na vašeho koně.“-zakončil Tonda.

Všichni jsme se ještě znovu podívali na odpočívajícího koně a ve sváteční náladě jsme se rozešli.

Čiko ještě před rozloučením obdaroval Tonda knihami, které napsal s jeho otcem.

Po několika měsících se Tonda zdržoval nedaleko Čikovy farmy. Vzpomínky na léčeného koně v něm vzbudily touhu znovu se na koně podívat.

Neodolal.

Namířil k Čikově farmě. Když se přiblížil k oplocení, uviděl na druhé straně obory několik statných hnědáků pasoucích se na zeleném trávníku.

Snažil se odhadnout, který z nich by mohl být ten, jehož zbavoval bolesti

Nepoznal. Nepodařilo se mu to.

S určitým zármutkem se rozhodl nasednout do auta a navštívit Čika v jeho rezidenci a aspoň se přeptat na koňovo zdraví.

Co se však nestalo!

Když otevíral dveře auta, došlo ve stádu k jakémusi nepokoji a jeden z hnědáků s hlasitým zařetáním vyrazil napříč obo-rou. A pádil k Tondovi. Teprve několik metrů před oplocením zpomalil a -nebudete věřit - s úsměvem na tváři a radostně rozzá-řenýma očima klidně došel až k oplocení a natahoval svoji hlavu k Tondovi. Přiklusal ho pozdravit. A možná i poděkovat.

Poznal ho.

Kůň potřepával hlavou, občas krátce zařetl a nechal se od Tondy hladit, jako by v Tondově blízkosti byl spokojenější, než mezi svými, ve stádě.

Paradoxní zůstává, že Tonda svého klienta nepoznal, zatím co kůň svého léčitele ano.

Proč ???

Zase jedno z nezodpovězených tajemství ---.

XIV. ZJISTITELNOST A MĚŘITELNOST ENERGIE

Antonína PONČÍKA

Tondův přístup k věcem kolem něj, má charakter zcela technický.

Musí přijít věci na kloub.

Jeho znalosti v oboru neviditelných energií, jako je na příklad elektrická energie, světelná a tepelná energie, atomová a radioaktivní, mu nedovolují připustit, že by mohla existovat nějaká energie, která by byla nezjistitelná.

„To tedy není možné a bylo by to proti všem zákonům přírody.“- dodává s určitým důrazem.

„Až do dnešního dne poznaným,“- doplňuji tvrdohlavě, protože věřím, že ne všechna tajemství naší existence jsou technicky dokazatelná.

A tak Tonda hledal a dále hledá, jak tato tajemství poodhalit a nebo úplně odhalit a odtajnit.

„Ta bílá hmota, kterou vidím před svýma očima není jen nějaký prelud. To je skutečnost. Já jsem si ji nevymyslel. Já nepředstírám, že ji vidím. Já ji skutečně vidím ...“-, povzdechl si s pocitem člověka, který by rád dokázal, že nic nepředstírá, ale nemá žádné prostředky, aby dokázal, že to co říká, je skutečně pravda.

„Ale přijde den, kdy to dokáží!“- zakončil s jistotou a skoro prorocky.

„Vytvořit ideální podmínky pro to, aby tato bílá hmota, která, - podle mého názoru, je možná zdrojem nějakého dalšího druhu energie-, se mohla nějakým způsobem projevit. K tomu bych měl vytvořit nějaké prostředí, které by nejen dovolilo, aby se tam tato energie projevila, ale aby eventuelně i její síla byla měřitelná.

Bylo mi jasné, že v tomto oboru nenajdu nikoho, kdo by mi mohl pomoci. Je to oblast málo probádaná, o kterou se zajímá omezený počet lidí a ještě omezenější počet badatelů. Musel jsem proto spoléhat hlavně na svoje dřívější zkušenosti, schopnosti a dedukce.“- vysvětluje Tonda úvodem.

„Ale měl jsem štěstí,“- dodává vzápětí, „v té době jsem již byl v kontaktu s osobnostmi, s nimiž jsem mohl pokusy konzultovat, pozměnit postup, použít jiné materiály nebo se opřít o málo známé matematické formule, objevené před několika stoletími, ale dodnes v širší praxi nepoužité. Seznámil jsem se i s vědeckou literaturou, která měla jak přímý tak nepřímý vztah k cílům, kterých jsem chtěl ve svých výzkumech dosáhnout.“

„K tomu, abych mohl přesvědčit i ty, kteří se s touto energií setkávají poprvé, jsem se rozhodl sestavit přístroj, ve kterém by mohla být tato energie viditelná nebo viditelně měřitelná. A kdyby toto nebylo možné, tedy aspoň její účinky aby byly viditelné.

Můj první nápad, nebo lépe řečeno - má první inspirace - bylo akvarium.“

„Nedovedu pochopit, k čemu tě takové akvarium mohlo inspirovat,“- namítl jsem s určitou bezradností a nepochopením. „Co mají akvarijní rybičky společného s tvou energií?“ ---

„Hovořil jsem o inspiraci „Ne“ o něčem konkrétním. Nechci ani vyhnat rybičky z akvaria a nahradit je energií, stejně jako nechci vodu v akvariu nahradit energií, ve které by rybičky plavaly.

Myšlenka akvaria mě zaujala hlavně proto, že uvnitř nějakého uzavřeného prostoru můžeme pozorovat určité aktivity, pokud jsme k tomu vytvořili ideální podmínky. Aby tam rybičky mohly žít, plavat, rozmnožovat se. A my, kteří jsme na druhé straně akvaria, abychom mohli vidět, pozorovat a posuzovat co a proč se tam uvnitř děje.“

Uzavřený prostor ve formě pyramidy

„Jiná věc, která mě přitahovala byla pyramida. Staré egyptské pyramidy obklopené tajemstvím, záhadami i jejich, někdy maličké, jindy ohromné napodobeniny, sestavené na základě stejných nebo podobných matematických údajů používaných v některých okultních (esoterických) oblastech zapříčinily, že jsem začal s pyramidou.

Skleněnou, uzavřenou, ale průhlednou pyramidou. Takové jakési akvarium, ve formě pyramidy.“

„A tak jsem to zkusil poprvé v březnu roku 1990. Byl to můj první pokus.

Chtěl jsem sám pro sebe zjistit co je ta bílá hmota, kterou vidím v oblasti svého čela.

-JE TO ENERGIE?.

-NEBO JE TO ZDROJ ENERGIE, Z NĚHOŽ TATO ENERGIE VYCHÁZÍ NEBO VYZAŘUJE?

Sestrojil jsem skleněnou pyramidu, postavenou na skleněném hranolu (obr.51, 52 - str. 154). Bylo to něco jako takový jednoduchý skleněný domeček se skleněnou střechou ve formě pyramidy. Prostor mezi pyramidou a hranolem ve spodní části, nebyl ničím oddělen. Zůstalo vzájemné propojení. Uvnitř, z nejvyššího bodu pyramidy, jsem zavěsil na niti dvě ptačí pírka.

Zaměřil jsem na pírka svoje ruce a čekal, jestli se v pyramidě roztočí. Chvilí se nic nedělo, pak se pírka pohnula a dokonce se i otočila jedním směrem. Soustředil jsem se na to, abych je přinutil k otočení směrem opačným. Nepovedlo se mi to.

Bylo to pro mne velkým zklamáním. Sestrojit pyramidu vyžadovalo hodně přemýšlení, času a přesné práce.

První pohyb peříček mi dával hodně naděje, že jdu správným směrem, ale točení pouze jedním směrem vyvolalo ještě více pochybností.

Nakonec jsem podlehl podezření, že otočení peříček zapříčinila struktura vlákna, na kterém byla peříčka zavěšena. Použité vlákno byla totiž nit' spletená z více vláken, která po zavěšení nějakého předmětu mohla mít tendenci se rozplést, – roztočit.

Znovu jsem se vrátil k literatuře, měnil polohu peříček, délku závěsu, až nakonec jsem přešel k matematice (obr. 53 - str. 155).

Jedenkrát, když jsem prodloužil závěs natolik, že se pírka nacházela v prostoru hranolu a ne ve středu pyramidy, pírka se roztočila. Dospěl jsem k závěru, že předmět na který chci svou energií působit, by měl být na dně pyramidy, nebo v prostoru hranolu pod pyramidou“.

Vytvořit ideální podmínky uvnitř pyramidy se Tondovi jevilo téměř nemožné

Uzavřený prostor ve formě hranolu

U Tondy mě velice pozitivně překvapila jeho důslednost v hledání důkazů, kterými nechce nikoho ani porážet ani přesvědčovat s výjimkou sebe samotného. Neúspěch není pro něho porážkou nebo znechucením, které by ho odradilo od dalšího hledání.

Právě naopak, je to pohnutkou, která vyprovokuje rozšířit oblast hledání, analyzovat příčiny neúspěchu a hledat nové cesty a možnosti.

Hranol pod pyramidou ho přivedl na myšlenku, že to, co očekával od tajemných sil pyramidy by mu mohl odhalit uzavřený prostor v jiném tvaru, jednodušším, a proto i snadněji analyzovatelným. Kde by tak zvané ideální podmínky mohly být pravidelněji rozloženy, snadněji kontrolovány a neovlivňovány okolnostmi.

Z existujících prostorových tvarů připadala v úvahu krychle nebo hranol.

Krychle však má jednu velkou nevýhodu. Chceme-li zvětšit její obsah, musíme zvětšit všechny její tři rozměry, délku, šířku i výšku. Zatím co u hranolu všechny tři rozměry mohou být rozdílné.“

Volba padla na hranol (obr. 54, 55 - str. 155, 156).

Při sestrojování tohoto přístroje věnoval mimořádnou pozornost zavěšení cíle, na který energie měla působit. Jednak vlákno muselo být jednoduché, aby jeho struktura nemohla ovlivnit pohyb zavěšených dvou kusů peří. Vlákno muselo být tak dlouhé, aby po jeho instalaci se zavěšená pírka nacházela ve spodní části hranolu. Zavěšená pírka musela být na vláknech ideálně vyvážena (obr. 56 - str. 156).

Příjemným překvapením pro Tonda bylo, že se při zaměření rukou na zavěšený cíl, začala pírka v krychli otáčet.

Otáčení bylo poněkud nepravidelné. Mohlo to být zaviněno nestejným tvarem pírek, nebo jinou příčinou, po které Tonda zatím nepátral. Co bylo v tomto okamžiku nejdůležitější, byla skutečnost, že to fungovalo.

„Funguje to, funguje to, funguje ...“

Za pomoci energie, vyslané Tondovým rukama, zaměřenými na dvě zavěšená pírka v uzavřeném hranolu, začala pírka cirkulovat. Otáčela se kolem středu, kterým bylo vlákno, na němž byla zavěšena.

Nebylo to ještě dokonalé. Pohyb nebyl pravidelný, ale přece jenom k nějakému pohybu došlo.

A pohyb byl vyvolán jen vysláním energie z Tondových rukou na dálku, na zaměřený cíl, bez jakéhokoliv doteku a bez použití jakéhokoliv vodiče mezi Tondou a izolovaným cílem, v uzavřeném prostoru hranolu.

Energii nevidíme, ale její účinek. Její působení.

A PŘECE SE TOČÍ !!! ale ne tak, jak si to Tonda představoval.

Tento druhý Tondův pokus, i když s ním nebyl docela spokojen, byl pro něj jedním z nejdůležitějších.

Jednak mu dokázal, že to, co se objevuje před jeho očima není žádná choroba očí, která by mohla skončit oslepnutím, ale mimořádná schopnost, kterou je obdařen. Je to energie, která je zjistitelná a jejíž účinky se projeví nejen odstraněním bolesti u trpícího člověka, ale její silou je možné roztočit i předmět v uzavřeném prostoru. Čili, že její účinky jsou viditelné pro každého, kdo má oči k vidění.

Během studií a vyhledávání informací ve vědecké literatuře jej napadla otázka, zdali by barva použitých předmětů nemohla ovlivnit pohyb zaměřeného cíle v uzavřené krychli.

V tomto období svých výzkumů se zaměřil Tonda na rozbor slunečního spektra, na teplotu jednotlivých barev spektra a možnosti jejich využití při zdokonalování jeho přístroje.

Tyto studie vedly k pochopení polohy místa, kde se ve slunečním spektru nachází infra-červená a ultra-fialová barva. Že jsou vlastně na extrémním počátku a konci celého barevného a viditelného spektra.

Samotné tyto poznatky však zatím nijak nepomohly k žádnému pokroku ve vývoji přístroje, kterým chtěl Tonda dokázat existenci energie.

Nečekaný pokrok ve vývoji.

Tonda o svých problémech ve vývoji detekčního přístroje často hovořil s Dr. Gradem.

Ten ho jednoho dne překvapil detailními informacemi o výzkumných pracích Lorda Dowlinga. Lord Dowling sestrojil během druhé světové války nějaký přístroj, kde používal hliníkový cylindr 8,4 cm vysoký a 3,14 cm v průměru.

Tento cylindr byl v horní části propojen plastikovou trubičkou, v jejímž středu byl umístěn kovový špendlík tak, aby celý válec mohl být perfektně vyvážený.

Špičkou špendlíku byl válec zavěšen na skleněném podstavci ve tvaru tyčinky (obr. 57 - str. 157).

Lord Dowling položil své ruce po stranách cylindru a jejich působením se cylindr sám dal do rotačního pohybu a točil se na špičce svého špendlíku.

Tonda, inspirován informacemi Dr. Grada, ihned se dal do sestrojování přístroje Lorda Dowlinga.

Také v tomto případě došlo k velkému zklamání. Cylindr se mu nepodařilo roztočit. Ale ani v tomto případě se nedal znechutit a odradit od dalšího pokračování.

Napadlo ho, že cylindr by mohl být příliš těžký pro sílu jeho energie

Rozhodl se proto snížit jeho váhu snížením výšky cylindru. Opatrně kreslil a odštrihával jeho spodní části, zavěsil cylindr na skleněnou tyčinku a zkoušel energií svých rukou dostat cylindr do pohybu. Avšak stále nic. I bez úspěchu ho něco nutilo, aby pokračoval, že je na správné cestě.

Jaké bylo jeho překvapení a současně i uspokojení, když najednou se cylindr pod působením energie vycházející z jeho rukou roztočil.

Jeho zvědavost jej přinutila změřit výšku cylindru, aby aspoň věděl jak ji musel snížit.

Bylo to 4,2 cm. Přesně polovina výšky cylindru Lorda Dowlinga (obr. 58 - str. 157)

„To koukáš, jak jsem chytrý“- ukončil svoje vyprávění Tonda.

„Já bych spíše řekl, že máš intuice, kterým nasloucháš. Někdo ti napovídá. Ale kdo je to...?“ Zneužil jsem jeho poznám-

ky, abych tak znovu upozornil na věci i okolnosti, nad kterými dosud neměl čas přemýšlet.

Ale i k tomu někdy dojde.

Kritický moment pro další v Tondově projektu

Tento zdánlivě bezvýznamný experiment se stal v Tondově výzkumné práci velice důležitým.

Od tohoto dne se rozhodl nadále nezavěšovat zkoušené předměty do stropu v uzavřeném hranolu, ale použít špendlík nebo jehlu, která by je držela na špičce, na podstavci upevněném na dně hranolu tak, aby žádná struktura použitého materiálu nemohla ovlivnit jeho pohyb, ani jej zrychlit, ani přibrzdit či zpomalit.

Přirozeně, že tento úspěch se projevil v pokračování a dalších zkouškách, které se odehrávaly v hranolu s ideálními podmínkami. Tam se cylindry, zaměřené energií vycházející z jeho rukou pohybovaly podstatně snadněji. Dokonce jich jedinou umístil dovnitř hranolu pět (5) současně a všechny je najednou roztočil pomocí vlastní energie.

R-G-B – systém

V roce 1997 se Tonda vrátil ke svým dřívějším rozborům světelného spektra. Doufal, že jeho využitím by mohl pozitivně ovlivnit detekci energie v uzavřeném hranolu. K pojmenování systému byly použity anglické názvy základních tří barev spektra: červená- red: R, zelená – green: G, modrá –blue: B.

Zřejmě se mu však nepodařilo odhalit příčiny, proč měl problémy se zelenou barvou, která všechny pokusy ovlivňovala negativně.

Přesto však toto období přineslo nové poznatky a zkušenosti.

Nový hranol byl zkonstruován ze skla.

Jako terč k zaměření energie bylo použito pouze jedno ptačí pírkó, jehož brko bylo propíchnuto špendlíkem nebo jehlou.

Takto upravené pírkó bylo špičkou jehly položeno na stojánek – tyčinku, zakotvenou uvnitř hranolu do geometrického středu, což je střed dna hranolu, kde se protínají úhlopříčky mezi čtyřmi rohy hranolu. Tím se stalo, že pírkó bylo vždycky nakloněno na stranu brku a pokrytého peřím. A nebylo nikdy tak vyváženo, jako ta dvě pírká v předešlých pokusech.

Navíc hranol měl dvojitý skleněný strop, který zabraňoval oteplování a zahřívání prostoru uvnitř hranolu (obr. 59 - str. 158).

Povzbuzování ideálních podmínek uvnitř hranolu za pomoci bílé barvy - ROK 2003

Aby se Tonda vyhnul problémům se zelenou barvou spektra uvnitř krychle, pokusil se problém zjednodušit, lépe řečeno obejít. Uvědomil si totiž, že sloučením tří základních barev spektra, červené, žluté a modré dostáváme spektrální barvu bílou. Každá z těchto tří spektrálních barev má však rozdílnou frekvenci, takže při jejich použití může dojít k chybám a nepřesnostem, které mohou vytvoření ideálních podmínek v krychli zkomplikovat nebo úplně znemožnit, k čemuž v tomto stadiu pokusů skutečně došlo.

A tak tři základní barvy spektra nahradil barvou jednou - bílou - již složenou ze všech tří základních barev.

A také tentokrát to fungovalo!!!

Dokonce mohl odstranit i dvojitý strop své krychle (obr. 60 - str. 158), aniž by to nějak narušilo pozitivní vývoj jeho dalších pokusů.

Malá generace - s vodiči energie - 2. června 2004

„V tomto období jsem se rozhodl zmenšit obsah hranolu a zaměřit sílu energie za pomoci pasivních vodičů na terč uvnitř krychle. Použil jsem k tomu dvě vodivé hliníkové trubice. Na každé z nich byl jeden hliníkový zachytý pól, který přijímal energii z každé ruky a usměřňoval ji na terč uvnitř krychle.

Použití trubic mi umožnilo vyzkoušet rozličné typy filtrů, které jsem mohl umístit na trubice a energie musela přes filtry procházet. Já jsem tak získal přehled o tom, které materiály energii propouštějí a které její pronikání k terči zpomalují nebo brzdí.

Navíc jsem si vymyslel nový typ terče, na který jsem energii zaměřil.

Tentokrát to byly dva suché listy, u kterých jsem, po usušení, odstranil veškeré ploché buněčné pletivo a ponechal jsem neporušenou nervaturu listu. Listy byly tentokrát vzájemně vyvážené a napíchnutým špendlíkem zavěšeny na tyčince ve středu hranolu.

A zase to fungovalo. Suché listy se otáčely pomocí zaměřené energie podstatně snadněji a rychleji (obr. 61 - str. 159).

Později jsem pozměnil i přenašeče energie. Použil jsem měděné trubice, které jsem nazval aktivními vodiči a posílil jsem je infračerveným spektrálním světlem.“ (Obr. 62 - str. 159)

Zprávy o výsledcích Tondových výzkumů s jeho detekčním přístrojem na zjišťování lidské energie se roznesly nejen mezi odborníky v esoterické oblasti, ale i mezi laiky, kteří měli radost z toho, že se jim povedlo jejich energií roztočit suché listy v Tondově přístroji.

Tonda sám měl z tohoto testování velkou radost, protože poznal, že:

-podobná energie se vyskytuje u všech lidí a je jeho přístrojem zjištělná

-přístroj ji přejímá od každého člověka, aby uvedl do pohybu terč na který je zaměřena (list, pířko atd...)

-její síla je rozdílná u každého jednotlivce, což se viditelně projevuje v délce doby otáčení zaměřeným terčem, ale zatím není jinak měřitelná

-podle jiných pozorování a výsledků není stejná a ke stejným účelům použitelná tak, jako energie Antonína Pončřka.

Překvapením pro mnohé, kteří předpokládali, nebo dokonce i tvrdili, jak neuvěřitelné věci mohou za pomoci své energie učinit bylo, že dokázali zaměřeným terčem velice pomalu (2x nebo 3x) otočit, a tím jejich energie byla odčerpána.

Tonda umožnil komukoliv, kdo o to požádal, otestovat svou energii na jeho přístroji. A zájemci byli početní. Jednak to byli lidé, kteří k němu chodili, aby jim pomohl od jejich bolestí, jednak lidé, kteří se zúčastnili jeho konferencí a přednášek více méně ze zvědavosti, jednak lidé, kteří pracovali v oblastech parapsychologických, esoterických, geomagnetických a jiných okultních a neprobádaných odvětvích.

Zajímavé bylo, že ve své většině nepřišli proto, aby o své energii přesvědčili někoho druhého, ale sami sebe.

XV. MATEMATIKA A BARVY ZDOKONALILY PŘÍSTROJ NA ZJIŠŤOVÁNÍ LIDSKÉ ENERGIE

SERIE PŘÍSTROJŮ „FIBONACCI“ Srpen 2004

„Dr. Bernard Grad, kterého jsem vždycky informoval o každém kroku i pokroku ve svých výzkumech a se kterým jsem diskutoval různé jiné možnosti i perspektivní cesty vedoucí k úspěšnému pokračování ve svých bádáních a pokusech, mě jednoho srpnového dne seznámil s praktickou aplikací Fibonaccioho teorie.

Až do této doby jsem o Fibonaccim nevěděl vůbec nic.

Teprve po tomto rozhovoru jsem pochopil, že některé věci, které jsem se ve svém životě naučil, nemusí mít všeobecnou platnost vždy.

Tentokrát se jednalo o geometrický střed, který jsem při konstrukci svých přístrojů vždycky hledal pomocí úhlopříček v daném obrazci (čtverec, obdělňík, trojúhelník, kosodélňík, kruh atd.),- nebo prostoru (krychle, hranol, pyramida, koule atd.).

Fibonacci zjistil, že v živé přírodě platí naprosto jiná matematika, než platí v geometrii pro neživé předměty.

Naše pravá skutečnost je složitě strukturovaná a opravdový život je ještě složitější. To se zrcadlí i v přírodě a to právě v geometrii. Lze říci, že geometrie je základním prvkem naší skutečnosti a tudíž, my žijeme v soudržném světě, řízeném neviditelnými zákony. Tyto jsou vždycky zjevné a jasné v přírodním světě.

Zlatý střed (Golden Mean), (obr. 63 - str. 160) často určuje proporce rozměrů našeho světa a můžeme jej objeviti dokonce i v těch zdánlivě bezrozměrných, žijících útveřech.“

Tonda sám zaznamenal, že tyto informace jsou pro mne něčím naprosto novým.

„Nevím, jestli mi dobře rozumíš ---“, přerušil sám svoje vyprávění.

„To, co jsi mi řekl, slyším poprvé,“ - odpověděl jsem. „Ale ani nevím proč se mi to zdá být velice sympatické, a tak nějak hřejivě blízké. Klidně pokračuj. A pokud budu potřebovat, dovlím si tě přerušit a požádat o vysvětlení.“

„Když jsem se s tímto učením, prostřednictvím Dr. Grada, seznámil, nějak mě to zaujalo a musel jsem se na to podívat, jak se říká trochu více zblízka.

Pozoroval jsem okolní přírodu, na příklad jak rostou a jak se vyvíjejí rostliny. Podle jakých pravidel? A našel jsem tam stupnici Fibonaccioho matematiky. (obr. 64 - str. 160).

Pozoroval jsem sestavení květů z okvětních plátků. Na příklad Trilium (obr. 65 - str. 161) stojí na počátku Fibonaccioho stupnice s číslem 3, Orliček jakoby demonstroval její pokračování s číslem 5. U kopretin a aster najdeme více příkladů (jako např. na obrázku číslo 66 - str. 161), počet okvětních plátků 13 a hned vedle na sousedním květu 21, čili další následná čísla, která se vyskytují ve Fibonaccioho stupnici.

Už Einstein řekl, že Bůh ve svém stvořitelském díle si nehrál s každou květinou nebo živočichem v přírodě, ale vytvořil řád podle kterého se sama příroda a vše v přírodě vyvíjelo a my musíme tato pravidla odhalit, pochopit a respektovat, abychom se i my na tomto vývoji mohli tvořivě podílet.

A tak v pozadí vzájemného poměru (obr. 67- str. 162) těchto Fibonaccioho čísel stojí vždy tentýž dělitel, který jsem já nazval ZLATÉ ČÍSLO = 1,618. (obr. 68 - str. 162).

Za pomoci tohoto čísla jsme schopni vypočítat a nakreslit Fibonaccioho zlatý pravouhelník.

Tento zlatý pravouhelník (obdélník), následně zvětšovaný ve stejném poměru = x 1,618, se nám proporcionálně zvětšuje.

Propojené body jednotlivých obdélníků tak vytvoří spirálu, připomínající tvarem ulitu šneka, nebo mořskou lasturu (obr. 69, 70, 71, 72 - str. 163, 164).

Pro toho, kdo by chtěl proniknout do hloubky tajů Fibonaccioho matematiky, přikládám ještě podrobný nákres růstu zlatého pravouhelníku“. (obr. 31 - str. 96).

Tonda přerušil výklad, kterým mi objasňoval taje Fibonaccioho matematiky. Musím přiznat, že až do této doby se mu to nepovedlo. Měl jsem v hlavě nezodpovězené PROČ ??? a ZA JAKÝM ÚČELEM ???

A tak jsem se ho přímo, řekl bych trochu neomaleně, optal:

„Co toto všecko má společného s tvou energií? To přece k ničemu není a ty to nepotřebuješ. Zdá se mi, že tím ztrácíš hodně času, který bys mohl jinak lépe využít.“

„A tak to tedy nemáš pravdu“, - obořil se Tonda na mě. „Vidím že jsi toho moc nepochopil. Toto vše já hledám a studuji ne kvůli mé energii, ale kvůli důkazu. Především pro mě. Ale také pro jiné. Pro všechny ty nevěřící Tomáše, abych jim dokázal, že tato neviditelná energie existuje a dá se zachytit. Když už ji nemohu nějak zobrazit, tak aspoň ukázat její účinky na mém terči, uvnitř mého přístroje. Ale ten terč tam musí být umístěn na jediném bodě. Ale kde je ten bod? Ten, podle mých poznatků a zkoušek, není v geometrickém středu přístroje! Tento bod já mohu přesně vypočítat a najít právě za pomoci Fibonaccioho matematiky a tam musím umístit tyčinku, na které se otáčí terč zavěšený na špendlíku. Jinak výsledky nebudou nikdy tak přesvědčivé, jako jsou dnes.

A TO FUNGUJE!!! FUNGUJE!!! TO BYL NEJDŮLEŽITĚJŠÍ OBJEV V CELÉ KONSTRUKCI MÉHO PŘÍSTROJE. Opravdu to funguje...“

„Tentokrát jsem našel GIP ! GOLDEN INVISIBLE POINT = NEVIDITELNÝ ZLATÝ BOD!“ – doplnil ještě na závěr svého vysvětlení (obr. 73 - str. 165).

Obdivoval jsem znovu Tonda. Pro jeho nadšení, pro jeho objevitelskou práci. Pro jeho radost z dosažených výsledků i pro jeho toleranci k mým nedomyšleným poznámkám.

Zvládnutí Fibonacciho matematiky dovolilo Tondovi doplnit jeho přístroj aktivními přenášeci, které byly nejen vyrobeny proporcionálně s ohledem na velikost přístroje, ale i jejich umístění a zaměření na terč muselo být správně propočítáno (obr. 74, 75 - str. 165, 166).

XVI. SERIE PŘÍSTROJŮ „LUCAS“

A. Lucas se narodil v roce 1842 a nedožil se ani celých 50ti roků. Zemřel už v roce 1891. Ve světě matematiky však jeho poznatky a matematické závěry jsou velice blízké Fibonacciho matematice. Jeho stupnice čísel sice není stejná, ale má podobnou strukturu, pouze s jinou kalkulací, ale její použití je podobné jako u Fibonacciho (obr. 76 - str. 166).

„Dovolil bych si o tom říci, že se v tomto případě jedná o nepřesnou matematiku, která ale funguje v praktickém použití podobně, jako matematika Fibonacciho“, doplnil svůj výklad Tonda.

Tentokrát jsem se spokojil s vysvětlením a nepokládal další otázky, abych se nezapletl do matematických záhad, o kterých bych neměl dostatek informací, abych je mohl vysvětlit čtenáři, který se o nich dozvídá poprvé.

Že to funguje, bylo pro mne v dané situaci to nejdůležitější.

„Při výrobě svých akvarií (= přístrojů na detekci lidské energie), já dnes používám oba matematické systémy. Fibonacciho i Lucase.

V obou typech nových přístrojů jsem místo terčů zhotovených z peří nebo suchých listů, začal používat terče zhotovené z barevných papírů, jejichž tvary jsem si určil podle výpočtů Fibonacciho nebo Lucase.

Tím jsem však ještě neměl vyhráno. Objevil se mi další problém. Tento problém byla bílá hmota - mlhovina- kterou já vidím, ale kterou až dosud nevidí jiný smrtelník, která při mém působení na terč do akvaria proniká, terč se roztočí, ale bílá hmo-

ta v akvariu zůstává uzavřena a nemůže se dostat sama ven. Takže takto se jí tam nahromadí tolik, že přístroj se přestane točit a nic nefunguje.

A to byl můj problém, se kterým jsem si lámal hlavu jeden celý rok. Nakonec se mi podařilo jej rozluštit.

Sestrojil jsem vybíječku - pohlcovač (=discharger), která pohlcuje tuto bílou hmotu a odstraňuje ji z akvaria (obr. 77 - str. 167).

Umístil jsem ji na strop akvaria a vyzkoušel. K mému překvapení, i k mojí radosti, bílá hmota z akvaria zmizela. Byla mojí vybíječkou odčerpána a pohlcena.

K dokonalosti přístroje nakonec pomohlo umístění terče přesně do prostoru zlatého neviditelného bodu –GIP, a to podle principů Fibonacciho matematiky.“

Tonda přerušil svoje vyprávění, aby mohl vychutnat opravdovou radost ze svého úspěchu a aby se o ni se mnou mohl podělit. Vždyť se neříká zbytečně, že: Radost sdělená, je radost dvojnásobná.

„Jistě jsi pochopil,“ - obrátil se na mě znovu, „že chci mít přístroj, který bude fungovat perfektně a spolehlivě. A tak jsem přemýšlel, jaké jiné úpravy by mohly umožnit jeho zdokonalení.

Jednou mně napadlo, že by to mohly být barvy. Měl bych si vyzkoušet, jak moje energie reaguje na rozličné barvy, lépe řečeno, jak jednotlivé barvy reagují na moji energii.“

„A to tě při tom vůbec nenapadlo, že v tomto případě i ty jsi kvůli svým barvám reagoval na nějaké vnuknutí, na jakousi inspiraci, která pronikla do tvé mysli, aby ti pomohla vyřešit nějaký problém, jehož vyřešení bude sloužit lidem i další generace?

A ty ses vůbec nezajímal odkud toto vnuknutí přišlo a proč vůbec přišlo?“ - zaútočil jsem znovu na Tonda.

„Máš pravdu, nenapadlo. Nebyl na to čas. Já musel zkoušet

barvy. Připravil jsem si celou serii terčů všech možných barev a zkoušel je (obr. 78 - str. 167). Opravdu, každá kombinace reagovala odlišným způsobem. Některé dokonce nereagovaly vůbec.

Po vyhodnocení všech pokusů jsem dospěl k závěru, že nejlepší kombinací je terč zhotovený z oranžového a modrého pásku papíru“ (obr. 79, 80 - str. 168).

V současné době je mnoho těch, kteří Tondovy přístroje vyzkoušeli sami na sobě. Obzvláště po jeho přednáškách a konferencích, na kterých bývá přítomno mnoho jednotlivců, kteří se exponují v oblastech parapsychologie a esoteriky. Počet zájemců o jeho přístroje neobvykle vzrůstá. Ti pak přicházejí, aby se sami přesvědčili, že vůbec nějakou energii mají a jsou ji schopni k nějakému účelu použít.

Tondova „akvaria“ jim ukazují, jak to opravdu s nimi vypadá. Ta nikdy nezkrusují skutečnost. Roztočíš terč (triger), to je důkazem, že máš nějakou energii, kterou jsi na terč zaměřil.

Jestliže však se terč roztáčí pomalu a po několika otáčkách zastaví, bylo by lepší, kdyby sis tu trochu vlastní energie, - kterou každý člověk v sobě má- šetřil sám pro sebe a nesnažil se s ní působit na věci a lidi ve svém okolí.

Tondovy přístroje nelžou.

Upotřebitelnost a užitečnost Tondových přístrojů, ve stavu v jakém je v současné době můžeme použít, je nezvratná. A pro samotného Tonda už dokazují, jakou vzácnou energií je on sám obdařen. Jistě mu však neříkají a nikdy neřeknou OD KOHO tento DAR ENERGIE OBDRŽEL. Na to si jednou bude muset odpovědět sám.

Může si však sám ověřit - tak jako kdokoliv, kdo jeho přístroj vyzkouší - že tuto energii má. Jeho terč se mu otáčí po dobu 45 minut.

Neviděl jsem nikoho, kdo by tento časový limit překonal.

Co mu však jeho přístroje dosud neukazují je, JAKOU SÍLU TATO ENERGIE MÁ.

OSOBNĚ VŠAK JSEM PŘESVĚDČEN, ŽE JEDNOHO DNE, ZA POMOCI JEHO ZDOKONALENÝCH PŘÍSTROJŮ, SÍLA LIDSKÉ ENERGIE BUDE MĚRITELNÁ A NE POUZE ZJISTITELNÁ.

O to prosím, aby mu k tomu pomohl TEN, v kterého Tonda (zatím) nevěří. Autor.

XVII. SEZNAM NEMOCÍ - (neduhů, chorob), KTERÉ MOHOU BÝT POSITIVNĚ OVLIVNĚNY ENERGIÍ Antonína PONČÍKA.

Anxiosis	(úzkost)
Arteriosclerosis	(arterioskleróza)
Arthritis Gonorrhoeica	(artritida akutní septická - bolest v jednom kloubu - zánětlivá)
Arthritis Urica	(dna)
Burnout	(syndrom únavy, vyhoření)
Cystica	(dutina ohraničená a vyplněná tekutinou nebo fibrozní tkání - nachází se ve vnitřních orgánech, kostech a pod.)
Cystitis	(zánět močového měchýře)
Diabetes Mellitus	(úplavice cukrová - cukrovka - porucha přeměny glukosy)
Diabetes Insipidus	(nedostatek antidiuretického hormonu ADH - dědičná nemoc)

Dolor	(bolest obecně, specificky: hluboká, kořenová, hrudní, břišní, ledvinová, po amputacích, žaludeční, po implantaci endoprotézy, žaludeční, páteřní, svalová)
Eczema: atopicum, allergicum, solare, varicosum, psoriasis	(atopický, alergický, sluneční, varioza, lupenka)
Emphyseme	(porucha integrity velkých dýchacích cest)
Fibrositis	(většinou komplikace onemocnění plic porušených škodlivými látkami)
Glandula Thyreoidea	(štítná žláza a její poruchy ve smyslu funkce hyper a hypo)
Haemorrhoides externa, interna	(většinou vnější nebo vnitřní zduřenina, činí potíže při vyměšování a je bolestivá)
Hernia	(kýla - pupeční, tříselná, pánevní, brániční, pooperační jizvy - vytlačení některého vnitřního orgánu k povrchu těla)

Inflammatio	(zánět - široké spektrum druhů, léčba antibiotiky, ale i prevencí. Nejčastěji z.: vaječnicků, středního ucha, svalstva, žil, tlustého střeva, žlučníku aj.)
Migraene	(úporné bolesti hlavy vyvolané nespecifickými jevy asi cévního původu)
Nervus Trigemini	(trojklanný nerv - velmi bolestivý na základě nespecifických podnětů)
Rheumatismus articulorum acutus	(Choroby kloubní lze anatomicky rozlišit na artritidy zánětlivé, degenerativní arthrosy a arthralgie bez anatomického nálezu)
Ulcus ventriculi, Gastroptosa	(vředová choroba skleslý žaludek)

Pouze 60 % pacientů reaguje pozitivně na dermo=optické ošetření. Proto je nutná předběžná bezplatná zkouška, aby byl zajištěn pozitivní účinek dermo=optického působení.

V případě negativního výsledku zkoušky, klient by se měl pokusit najít jiný zdroj k odstranění bolesti.

DOSLOV

Příspěvek českého léčitele

Také v České republice mají léčitelé úspěchy, také se scházejí na besedách a individuálních konzultacích. Sdělují si své zkušenosti, provádějí demonstrace léčby, radí pacientům. Mívají nevšední znalosti o bylinné léčbě a léčbě minerálními vodami. Někteří ke zjišťování sídla nemoci, ale také patogenních zón užívají virgule, se kterými obratně zacházejí. Většina z nich své zkušenosti užívá k pomoci všemu živému a k šíření znalostí o správném způsobu života, neboť jen kvalitní život uspokojuje.

K velmi zajímavým osobnostem v oboru patří i pan Oldřich Matulík, dlouholetý odborník ve včelařství, v bylinkářství a v určování energetických toků v neživé i živé přírodě. Přispívá svými znalostmi a zkušenostmi k rozšíření působnosti této knihy, jejího autora i léčitele Antonína Pončíka. Také pan Oldřich Matulík se zaměřuje na odstranění bolesti.

Preferuje užívání medu, pití minerálních vod předem prověřených a označených působením virgulí na vody, které vyzařují kladnou energii a na ty, které vyzařují zápornou energii.

Výchozí schemata sám komentuje:

Některých bolestí se můžeme zbavit vodou, která vyzařuje kladnou energii

*Dnešní život přináší člověku mnoho výhod a ukazuje mu možnosti zařídit si život pohodlně. Je potom složité zvykat si na život nesnadný a s překážkami. Pocit neúměrného stresu, strachu z důsledků života v moderní společnosti (strach z nemoci, ze ztráty zaměstnání, o děti, rodinu, strach z nezvládnutí technických vynálezů, z vnějšího prostředí vůbec) způsobuje, že dochází u člověka k **blokadě energetického toku**, který podává mozku zprávu o stavu lidského těla. Vše můžeme odstranit bez léků, když odstraníme zablokování energetického toku do mozku.*

Odstranění energetického zablokování v mozku provedeme následovně:

V místnosti, kde nebudeme rušeni, vybereme místo, kde se nenachází geopatogenní zóna, posadíme se na židli, odložíme z rukou kovové předměty.

Dlaně rukou dáme proti sobě, palce zkrříme přes dlaně - ruce sevřeme, lokty uvolníme. Myšlení upínáme k vlastnímu srdci, a to tak dlouho, dokud neucítíme srdeční puls v koncích prstů. Tím jsme obnovili energetický tok. Bolest odchází, zranění se začne hojit. Odblokování můžeme urychlit, když si na dlaně nalijeme trochu léčivé vody, nebo sníme lžičku včelího medu.

Jde-li o děti, probíhá odblokování stejně. Pomoci musíme zejména zraněným dětem. Uchopíme dítě oběma rukama za jeho ruce tak, že mu vložíme své palce do dolíků mezi ukazováček a prostředníček. Přitlačíme a držíme cca pět minut, dokud se v místech dotyku dítěti i nám nezvýší teplota. Přitom ucítíme srdeční puls dítěte.

Nemocní cukrovkou se mohou vyléčit vodou

Lékařům je známo, že onemocnění cukrovkou předchází zánět a tvorba kamenů ve žlučníku. Cukrovku obvykle předchází i omezená činnost slinivky břišní, která produkuje jisté množství bakterií mléčného kvašení, které jsou nositeli potřebného inzulínu. Tato omezení i onemocnění může být způsobeno dlouhodobě zanedbaným zapíjením jídla chladnějšími nápoji.

Podáváme proto návod, jak je možné se zbavit potíží, eventuálně i cukrovky.

Před každým jídlem nebo před pitím kávy si připravíme jedno deci pitné chladné vody, nikoli studené, a před jídlem, mezi jídlem a po jídle vypijeme jeden hlt.

Do dvanácterníku vydá slinivka břišní vždy určité množství bakterií mléčného kvašení, a to se bude pravidelným pitím neustále zvyšovat. Použitím vody z léčivých pramenů vyzařujících kladnou energii se léčebný proces urychlí. Také při akutní bolesti žlučníku

můžeme pitím studené léčivé vody ve dvouminutových intervalech bolest odstranit cca do deseti minut. Postižený při srkání vody leží na levém boku.

Revmatických bolestí se můžeme zbavit vodou z pramene, který stejně jako včelí med, vyzařuje kladnou energii

Existují dva druhy revmatických bolestí. Vznikají buď následkem potrhání šlach, anebo vlivem nesprávné funkce ledvin, které nedostatečně filtrují přebytečnou sůl z krve.

V prvním případě se sůl dostává do krve výtokem z přetržené šlachy - kyselina močová vyvolá revmatický záchvat, který potrhane šlachy umrtví a časem i rozpustí. V tomto případě - zejména lidé do třiceti let - se mohou potížit zbavit pomocí třiceti koupelí se zábalem v horké dešťové vodě, v níž byly před ohřevem vylouhovány kopřivy.

Pro starší věk se doporučuje nejíst solenou stravu po dobu dvacet jedna dnů. To dokážeme pomocí pěti druhů zeleniny, kterou rozmělníme, šťávu odstředíme, necháme ustát. Čistou šťávu bez kalu užíváme, zapijeme ledvinovým čajem nebo vodou z léčivých pramenů. Pět druhů zeleniny má všech devatenáct minerálů. Při užívání necítíme únavu.

Váha a druh zeleniny na jeden den - předpis: 300 g červené řepy, 100 g mrkve - karotky, 100 g celerové hlízy, 30 g černé ředkve, jeden brambor velikosti slepičího vejce.

Při této léčbě snížíme tělesnou váhu o pět až sedm kg. Tento návod bezbílkovinné diety můžeme využít i při léčbě rakoviny pro zastavení růstu nádoru.

Odstranění revmatických bolestí způsobených opotřebovanými ledvinami pomocí vody

Opatříme si cca dvacet litrů vody z některého léčivého pramene, označeného obrázkem Panny Marie, potřebné na tři měsíce léčby. Večer před spaním vypijeme jedno deci mariánské vody a zvlážíme vodou také střed čela a oční víčka. To provádíme po dobu tří měsíců. Bolest kloubů i jiná místa po zranění, která se při léčení

projeví, je přechodná a zakrátko se vytratí. Pokud máme ve vodě neutrální vodu, je možno ji obohatit mariánskou vodou a tak ji stále obnovovat. Pamatujte, že při každém léčení musí být energetický oběh odblokován.

Obnovení poškozených jater medem a mariánskou vodou

Poškozená játra vyléčit nelze, ale lze přimět tělo ke tvorbě nové tkáně pomocí minerálů přírodního zinku nebo mědi. Lékaři doporučují přírodní zinek obsažený v semenu ostropestřce nebo jádra zelené dýně. Jádra se jemně pomelou a namletý prášek se denně užívá - jedna čajová lžička se zapije mariánskou vodou.

Nejlépe je užívat prášek s medem, který jsme - asi 1/2 kg - obohatili 15 dkg prášku z ostropestřce nebo dýně. Sklenici medu s práškem macerujeme (louhujeme) cca 10 dnů. Užíváme jednu čajovou lžičku, zapijeme mariánskou vodou, která obsahuje mёд. Druhou dávku připravíme po vyčerpání s přestávkou dvacet jedna dnů. Dobrý výsledek se projeví odstraněním hnědých kožních skvrn, krust a výrůstků.

MĚŘENÍ ŠKODLIVÉ ZÁPORNÉ ENERGIE VIRGULEMI V PATOGENNÍ ZÓNE

Měření se provádí virgulemi, což jsou kovové předměty (nejčastěji pruty) upravené tak, aby přijímaly energii vyzařovanou ze země nebo z okolních předmětů. Je několik druhů virgulí. Léčitelé používají malých zvláštních virgulí, jimž zjistí místo s poškozenou tkání. Vyzařuje v těchto místech zvýšený tok energie. Dále jsou virgule na hledání nafty, kabelů, vody a pod. Pracovat s virgulemi je celkem jednoduché. Virgule si můžeme sami vyrobit, když zhruba 1 metr drátu o síle 3 až 4 mm rozpůlíme, ohneme na konci do pravého úhlu a obrousíme hrany. Měříme nejlépe nad otevřenou sklenicí tekutého včelího medu umístěného mimo patogenní zónu. Před měřením si navlhčíme ruce pro dobré spojení s kovem.

Například chceme-li zjistit vodu zápornou obsahující minerály těžkých kovů, neutrální bez minerálů nebo kladnou s lehkými minerály mědi, zlata nebo stříbra. Pomocí otevřené sklenice s teku-

tým medem, který vyzařuje kladnou energii se virgule stáčejí proti sobě do tvaru V, a to podle síly přijaté energie. Přiložíme vedle medu sklenici s vodou a zjistíme, že záporná voda záření medu zruší, virgule se nehýbají. Dáme-li vedle medu vodu kladnou, což zvyšuje energii, stočí se virgule proti sobě téměř do pravého úhlu. Dáme-li vedle medu pohárek s vodou neutrální, naměříme jen hodnotu vyzařovaného medu, avšak sloučíme-li vodu neutrální s vodou vyzařující, budou obě kladné. Tímto se dá kladná voda namnožit.

Dáme-li mozku příkaz najít zápornou patogenní zónu v bytě, virgule se stočí proti sobě jako u medu. Když položíme sklenici medu na nalezenou zápornou zónu, zruší se vyzařování medu. To potvrzuje, že zóna vyzařuje záporné magnetické záření, to se dá odstranit měděným nebo hliníkovým plechem nebo folií.

Nepodceňujeme zápornou geopatogenní zónu v bytě. Dochází k zablokování energetického toku v mozku, a to je základ pro onemocnění, třeba rakovinou.

To, že v panelových domech docházelo k rakovině prsu u ženy, byl následek záporného záření, které přijímaly nezkratové železobetonové nosníky. Nebyly spojeny sváry, a tím docházelo k poškozujícímu vyzařování.

HLEDÁNÍ PRAMENŮ S LÉČIVOU ENERGIÍ NA SEVERNÍ POLOKOULI

Prameny vod hledáme ze strání obrácených k západu. Máme s sebou sklenici se včelím medem a mariánskou vodu k porovnání. Sevrou-li se virgule do pravého úhlu, našli jsme mariánský léčivý pramen a označíme ho obrázkem Panny Marie. Naměříme-li jen hodnotu vyzařovaného medu, našli jsme neutrální pramen vody - vhodný pro kojence. Zruší-li záření medu přiložená sklenice vody, je voda záporná a nevhodná k léčení.

VEŠKERÉ NÁVODY NA ODSTRANĚNÍ BOLESTI ZDE UVEDENÉ NEMAJÍ VEDLEJŠÍ ÚČINKY.

Oldřich Matulík

33. Relaxování koně, Čiko informuje o psychologii koně a jeho reakcích 26. června 2005. - str. 111

34. Zahájení - str. 101

35. Dr. Grad s autorem - str. 77

36. Organizátorky konference - str. 99

37. Zahájení konference „Vidění bez očí“ - str. 101

38. Přístroje - str. 100

39. Mariette a Tonda - str. 101

41. Tonda v akci ... - str. 107

40. Napětí v sále - str. 102

42. Čiko a jeho koň - str. 111

43. I zvířata jsou citlivá na energii - str. 111

45. Působení na koně se spoluúčastí Čika - str. 112

44. Odstraňování bolesti - str. 114

46. Léčení nohy - str. 115

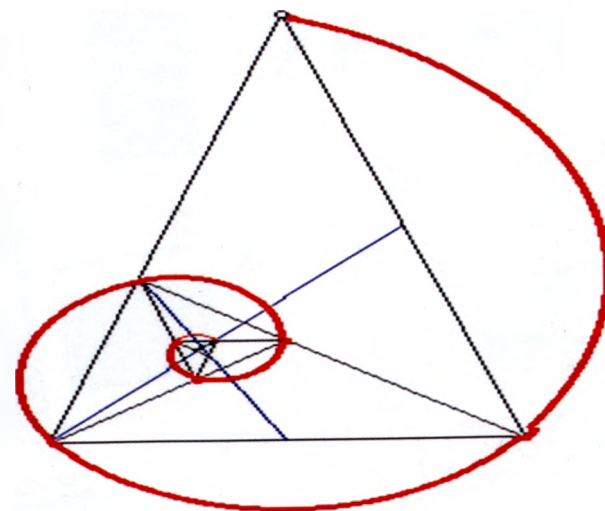
47. Poškozené kopyto - str. 115

48. Prokrvení kopyta - str. 115

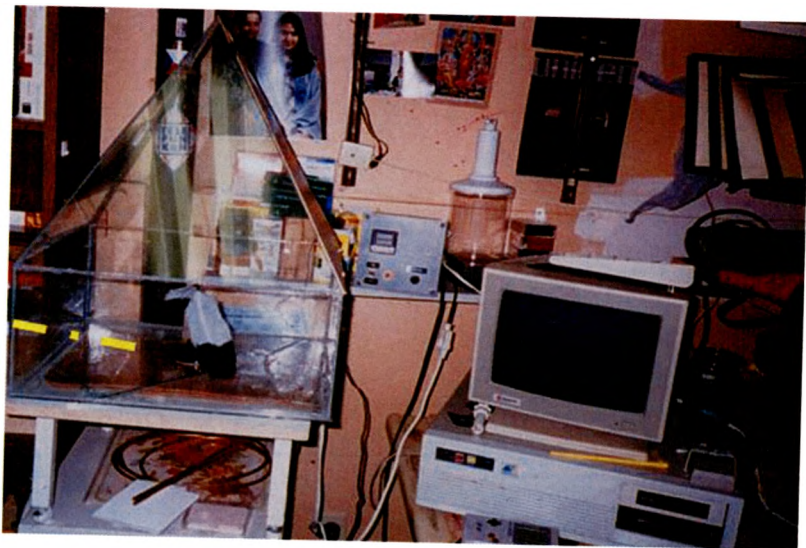
49. Uši nakloněné dopředu = spokojená kobyłka - str. 116

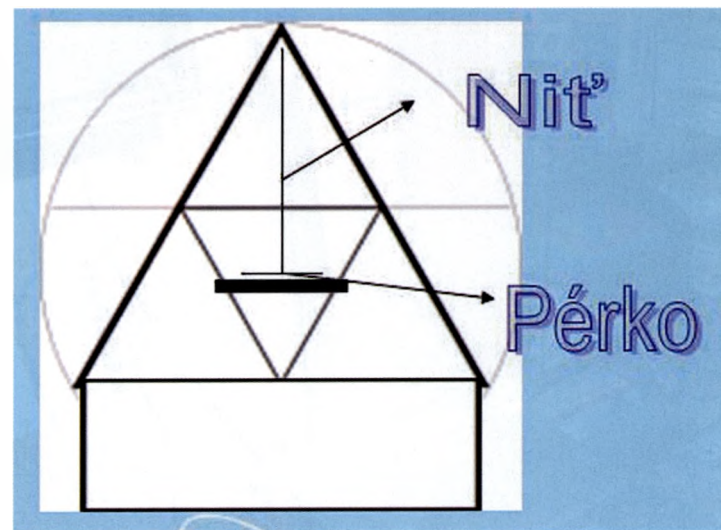
50. - str. 129, 133

51. Tondův první pokus - str. 120

52. První zdokonalení - str. 120

53. Proč ne pyramidu?

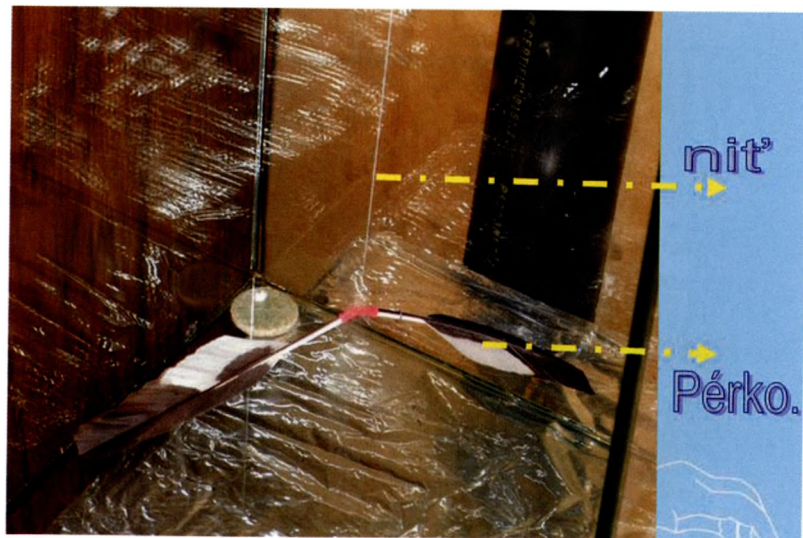
1. Ptačí pírko je nestabilní, 2. Nit přetáhčí pírko do původní polohy
3. V pyramidě nevytvoříme ideální kondici - str. 121

54. První hranol - str. 124

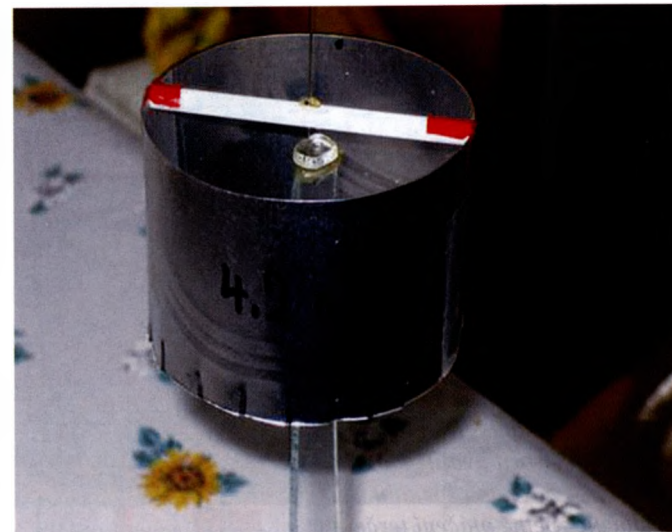
55. Zdokonalený hranol - str. 122

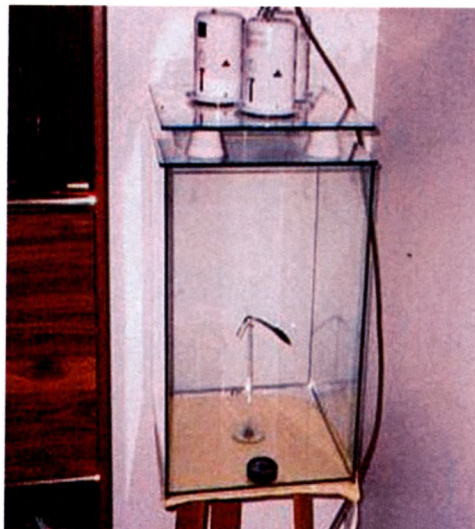
56. Detail zavěšení pírka - str. 122

57. Poučení Lorda Dowlinga
Válec zavěšen na špičce špendlíku - str. 124

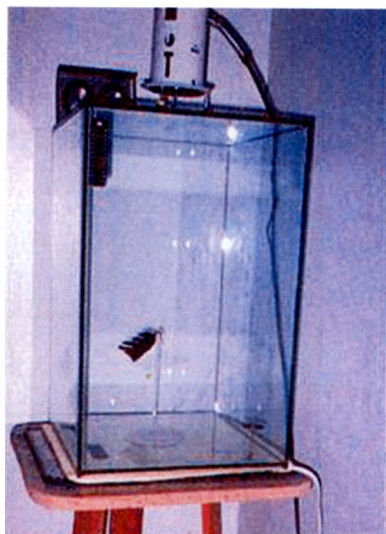

58. Zdokonalený cylindr, teprve po úpravách cylindr reaguje - str. 124

1. Teorie spektra
2. R (Red - červená) +
3. G (Green - zelená) +
4. B (Blue - modrá) = Bílá
5. U pířka je nit nahrazená špendlíkem
6. Dvojitý strop zabraňuje změnám teploty uvnitř hranolu

59. Systém RGB - str. 126

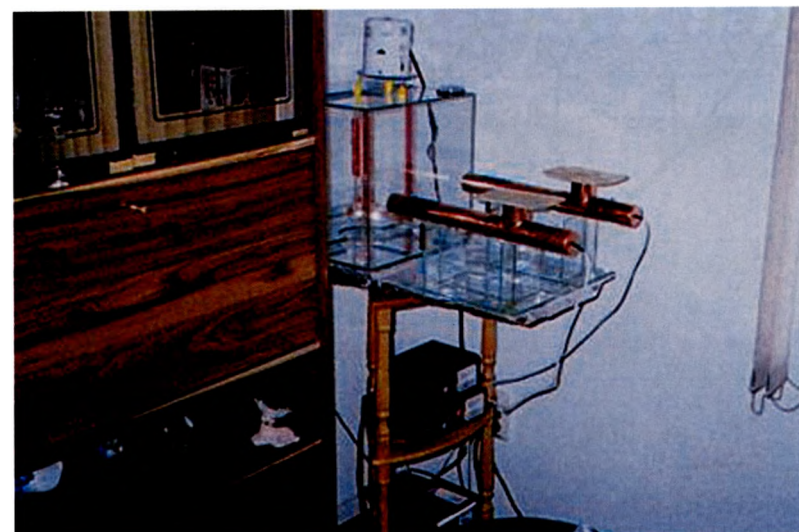
1. Bílá nahrazuje RGB
2. Ideální kondice dovoluje vytvořit dvojitý strop
3. Závěs na špendlíku vylučuje zpětné otáčení terče

60. Další zdokonalení - str. 126

1. Použité dva suché listy
2. Přístroj je doplněn dvěma terči - přenášeci energie

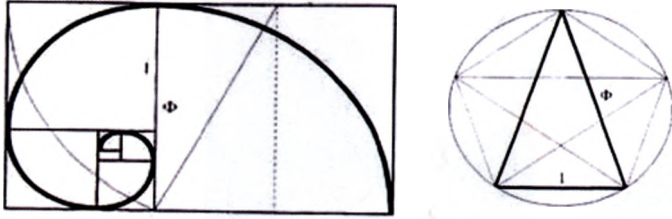
61. Miniaturní přístroj - str. 127

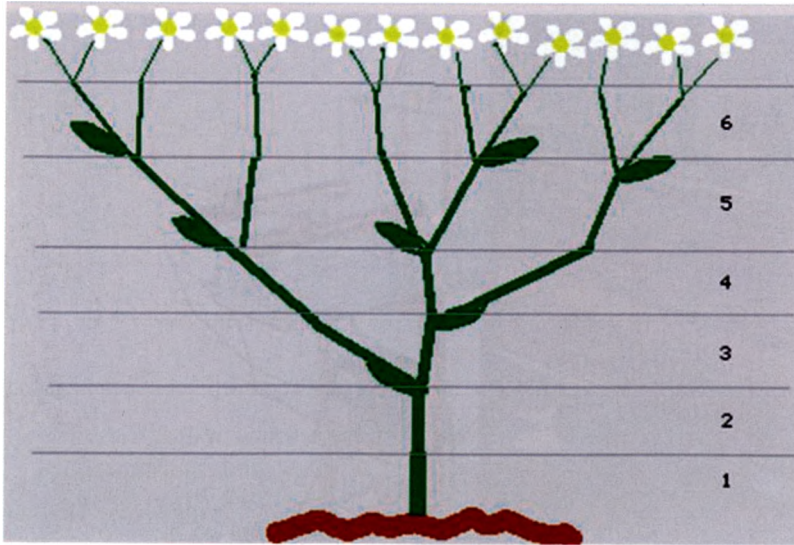
62. Modifikace aktivních přenášeců za pomoci infračerv. spektrálního světla - str. 127

THE GOLDEN MEAN PROPORTIONS

The beautiful Golden Mean Proportion and the mysterious Fibonacci numbers have fascinated philosophers for thousands of years and are still the subject of inquiry in the field of art, architecture, music, botany, biology, astronomy and physics. So far science has documented its existence, but no one as yet has fully penetrated its mystery.

63. Zlatý střed - str. 129

64. Zlaté rozvětvení v přírodě
0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377 - str. 130

65. Trillium - str. 130

66. Fibonacciho stupnice v přírodě
0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377 - str. 130

Zlatý poměr. 1.618

$$\phi + 1 = \phi^2$$

67. Zlatý poměr - str. 130

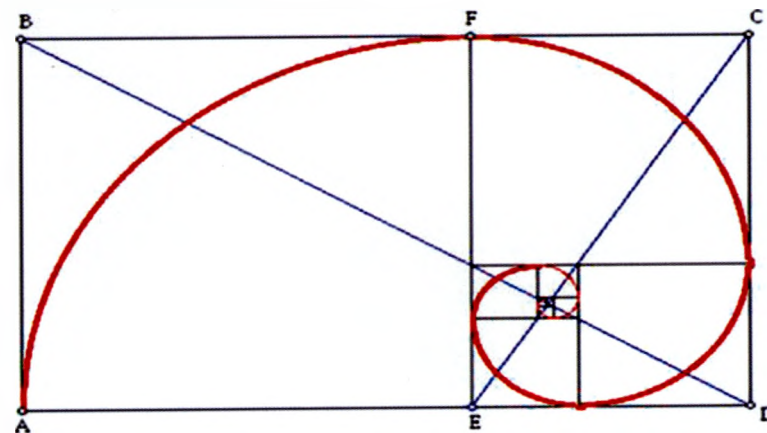
Zlaté číslo.

π ϕ i
0 ∞

1618

1 1 2 3 5 8 13 21 34 55 89 144 233 ...

68. Zlaté číslo - str. 130

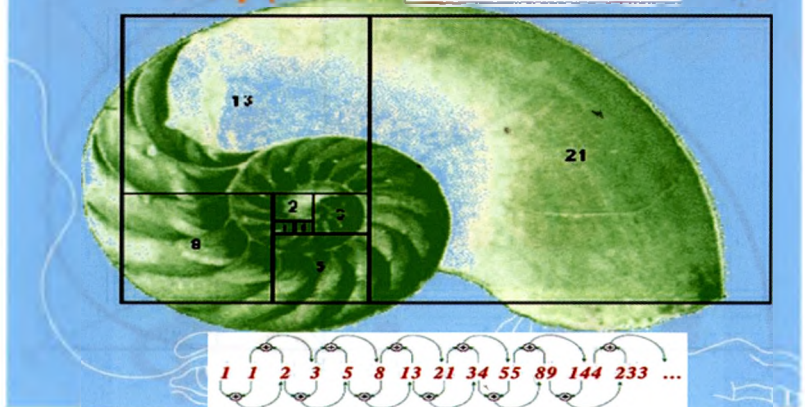

69. Zlatý obdelník tvořící ulitu šneka - str. 131

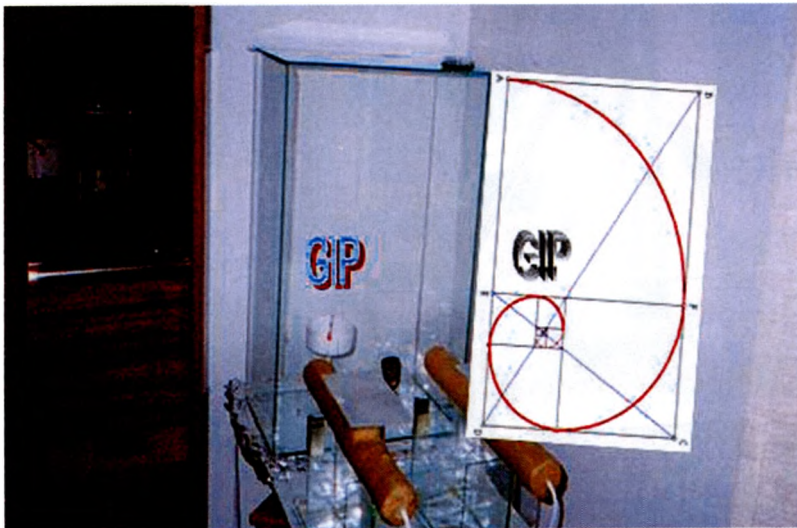

70. Fibonáčiho matematika - str. 131

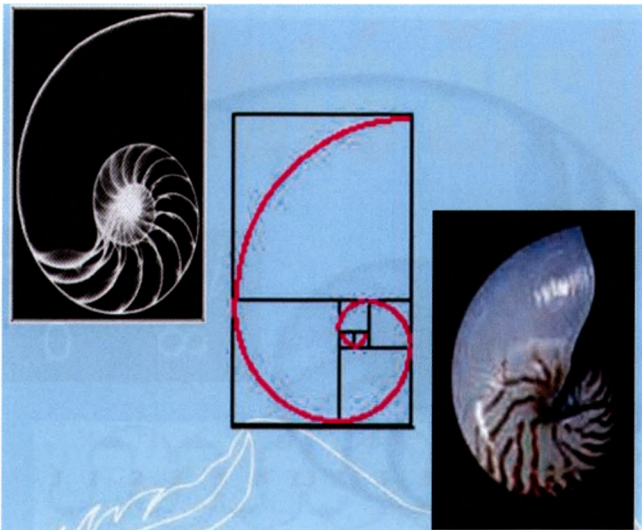
Fibonáčího zlatý obdelník a ulita nebo lastura.
zlatý poměr $\Phi + 1 = \Phi^2$ 71

71. Fibonáčího Zlatý obdelník a ulita nebo lastura - str. 131

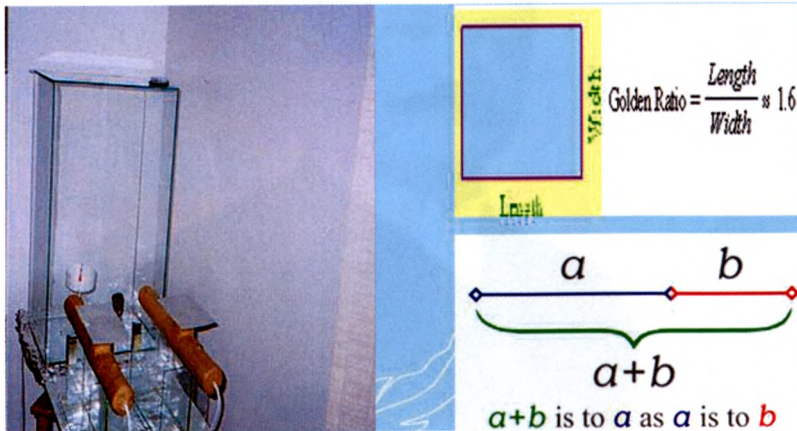

73. Nová serie, srpen 2004, Fibonáčí, zlatý obdelník, zlatý průměr.
Neviditelný zlatý bod, GIP. - str. 132

72. Ulita šneka

1. Vnitřní průřez ulitou, 2. Zlatá ulita, 3. Přírodní ulita - str. 131

74. Zlatý průměr aktivního přenašeče - str. 132

75. V pyramidě není ideální kondice pro terč.
Proto musí být umístěn v hranolu pod pyramidou. - str. 132

76. Lucasova čísla 1 3 4 7 11 18 29 47 76 123 etc - str. 133

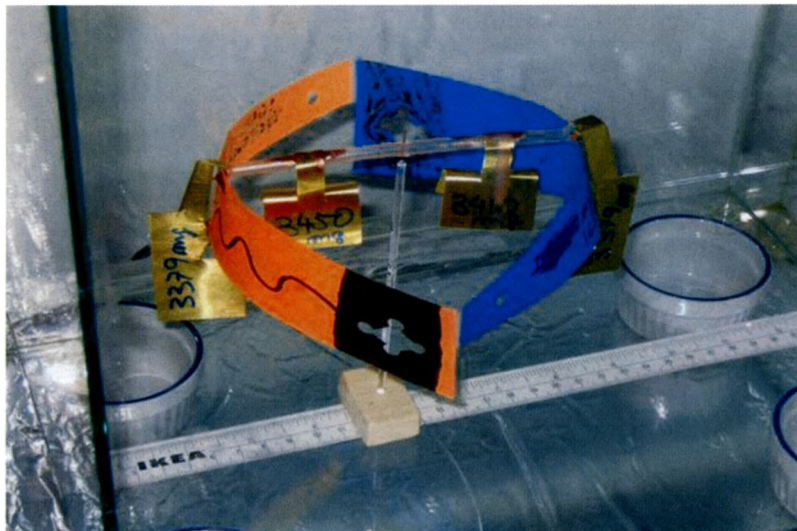
77. Vybíječka nebo pohlcovač bílé hmoty v přístroji. GIP bod - str. 134

78. Příprava na barevné testování terčů - str. 135

79. Oranžový a modrý terč - str. 135

80. Měřící jednotka - str. 135

Antonín Pončík

OBSAH

<i>I. Setkání s Antonínem Pončíkem</i>	7
<i>II.</i>	16
<i>III.</i>	23
<i>IV. Rok 1990</i>	29
<i>V.</i>	34
<i>VI.</i>	38
<i>VII. Dr. Bernard Grad</i>	43
<i>VIII. Učit se...</i>	50
<i>IX. Učit druhé...</i>	55
<i>X. Kongres</i>	61
<i>XI. Setkání s Dr. Gradem</i>	76
Obrazová část obr. 1 - 31	81
<i>XII. Tondova přednáška v Drumondville</i>	99
<i>XIII. Jsou i zvířata citlivá</i> <i>na energii Antonína Pončíka?</i>	110
<i>XIV. Zjistitelnost a měřitelnost energie</i> <i>Antonína Pončíka</i>	118
<i>XV. Matematika a barvy zdokonalily přístroj</i> <i>na zjišťování lidské energie</i>	129
<i>XVI. Serie přístrojů „Lucas“</i>	133
<i>XVII. Seznam nemocí</i>	137
<i>Doslov Oldřicha Matulíka</i>	140
Obrazová část obr. 33 - 80	145

MEH

vystudoval zahradní architekturu na univerzitě v Montrealu a působil jako profesor krajinařské architektury na zahradnickém institutu L.T.A. v St. Hyacinthe. Do Kanady emigroval s rodinou v roce 1968. V roce 1996 debutoval v České republice knihou *Vlečen pod šibenici*, která vyšla v nakladatelství ATELIER IM potom, když její první vydání v roce 1989 slavilo úspěch v Torontu a bylo odměněno literární cenou.

Knihu vydal pod pseudonymem Petr Roman (jména autorových synů). Byl prvním politickým vězněm, nad nímž Státní soud v Brně vynesl v padesátých letech rozsudek smrti. Bylo mu dvacet let a jeho ortel byl změněn na doživotní žalář. Poutavé osudy spoluvězňů i své vlastní popisuje právě ve své první knize *Vlečen pod šibenici*.

Jeho druhá kniha *CESTY DO EXILU* dějově předchází dílo *VLEČEN POD ŠIBENICI* a její vydání se mohlo realizovat až po pádu komunismu. Třetí autorova kniha *NADĚJE I PRO TY, KTERÍ UŽ PROPADLI BEZNADĚJI*, je odlišná tématem, ale vztahuje se k osudu a dílu zajímavého člověka – technika, jehož životní dráha exulanta vrcholí v Kanadě. Ač věří jen tomu, co je vědecky dokázáno, přesto je obdařen úžasným darem přírody – schopností odstraňovat bolest na tělech živých bytostí. Milan B. Havlín s obdivuhodnou trpělivostí a pozorností popisuje práci Antonína Pončíka v oblasti energie, přibližuje jeho konference, odborné výklady i odezvy těch, kteří se s ním osobně setkali. Na dokumentárních fotografiích vidíme přístroj, který se uplatnil při jímání energie, se zaujetím čteme poutavé příběhy o odstraňování fyzické bolesti lidí i zvířat. Autor Milan B. Havlín vše přibližuje i z vlastní zkušenosti.

*Autorská tvorba Milan B. Havlína se kromě uvedených knih dotýká i širokého spektra odborné publikační činnosti. Jako významný zahradní architekt a autor mnoha rezidenčních zahrad v Kanadě, je znám i jako odborný poradce, profesor a významný dopisovatel renomovaných časopisů. Jeho specializací kromě jiného jsou skalničky. I u nás v České republice silně podpořil odborný růst časopisů jako *Dům a zahrada* aj. Samostatné dílo o skalničkách vyšlo několikrát francouzsky v Kanadě, kde je také udělována Cena Milana Havlína v oboru zahradní architektury.*

ATELIER
M
Luhačovice

Milan B. Havlín

NADĚJE
i pro ty, kteří už
propadli beznaději

Vydavatel: *Nakladatelství Atelier IM Luhačovice*

Redakce: *Irena Voštová*

Obálka a grafická úprava: *Miloš Bařinka*

Foto: *archív A. Pončíka*

MACworks: *Peter Kopsa*

Písmo: *Times CE*

Tisk: *Tiskárna Reproprint s.r.o.*

1. vydání v r. 2007

ISBN 978 - 80-85948-64-8

MEH